

Fikir Sanat ve Edebiyat Dergisi

KAFKAOKUR*

İKİ AYLIK EDEBİYAT DERGİSİ - SAYI 10 - YIL 2 - MART NİSAN 2016 - 6 TL

*...ben edebiyatın ibaretim.

#KAFKAOKUR

2	EDGE Gökhan Demir
6	Jillian Becker: Sylvia Plath'in san günleri BARış YARSEL, Çeviri
8	Sırça Fanus SYLVIA PLATH
10	Melankoli Prencesinin Günlükleri NEMİN SARIBAŞ
12	Valizde Kalan Mektup CENK ÇALIŞIR, Öykü
15	Kuşkanmazlar Olduğunde FULYA ORDU, Şiir
16	Hay Yaşa SELÇAN AYDIN, Anlat
17	Zam Zam DİLEK TÜRKER, Öykü
18	Bahadır Yenisehirlioğlu ile söyleşi tadında... OKUR SORULARI
21	Beklemek KAAN MURAT YANIK, Deneme
22	Bildiğim bir ormanda kaşuyarum: Yekta Kapan DİLEK ATLI, Söyleşi
25	Doğustan Sansürlü MERVE ÖZDOLAP, Anlat
26	ASENA, KUMRULAR, SÖĞÜT, DİRİK SÖZLER
28	İçerisi Biraz Dağınık, Kusura Bakmayın EZGİ AYVALı, Öykü
30	Frida'nın elleri için önsöz Ömer Turan, Şiir

32	Olur Bazen Öyle GÖKHAN COŞKUN, Anlat
34	Kendime Ait Bir Oda ESRA PULAK, Aforizma
35	Misket CANSU CİNDORUK, Öykü
36	Tazaların Aşkı Büyüktür Olur YUSUF ÇOPUR, Öykü
38	Yin ile Yang CANSU TOK, Sinema
40	Sekiz'in Sekiz Günü ERAY YAŞIN İŞIK, Seyahat
43	Pierre Loti GÜLDEN KUŞ, Anlat
44	Cinayet FEYZA ALTUN, Deneme
45	Fazla Samimi Verryansınlar NAZLI BAŞARAN, Anlat
46	Merhaba ve Hoşça Kal TUGAY YILDIRIM, Anlat
48	Vincent'in 163. Mumu DOĞAN KAYACIK, Sonet
50	Kurumuş Yapraqların Rengi ATILAY AŞKAROĞLU, Anlat
51	Papatya Tarlasımış ELİF İŞÇİ, Şiir
52	Instagram Sizden Gelemler
53	Son Seyler İçerik Adına

Yazılannızı, çizimlerinizi ve çalışmalannızı editor@kafkaokur.com adresinden bize ulaştırabilirsiniz.

KAFKA OKUR

Fikir Sanat ve Edebiyat Dergisi

Kafka • İki Aylık Edebiyat Dergisi
Sayı 10 • Mart - Nisan 2016 • 8 TL

İmtiyaz Sahibi
Gökhan Demir

Yayın Yönetmeni
Gökhan Demir

Düzenli
Fatih Cerrahoğlu

Kapak Resmi
Tülay Palaz
Erhan Cihançiroğlu (Arka Kapak)

İllüstrasyonlar
Tülay Palaz
Songül Çolak
Erhan Cihançiroğlu
Aslı Babaoglu
Filiz İrem Özbaş

İletişim
editor@kafkaokur.com

Yayın Türü
Yerel, Süreli Yayın

Adres
İstibelli 0.5.B. Bedrettin Dalan Bulvarı
Aykosen San. Sit.
Dörtüncü B Blok No: 111 (Zemin Kat)
Başakşehir, İstanbul

Baskı:
Uniprint Basım Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Ömeriye Mah. Hadimköy-İstanbul
Cad. No:159, Arnavutköy, İstanbul
Tel: (212) 798 28 40
Matbaa Sertifikası No: 12196

Dağıtım
Kültür Dergi Dağıtım
Tel: (216) 495 9044
Tel: (216) 495 9045

Öther hakkı saklıdır
Bu dergide yer alan yazı, makale,
fotoğraf ve illüstrasyonlar elektronik
ortamlar da dahil olmak üzere yazılı izin
olmaksızın kullanılamaz.

EDGE

gökhan demir sayfa 2

Yazdırıldı son şiirlerinde ölüm isteği daha çekici bir hal almaya başlar. Daha önce kusancık kırıcıları geçirmesine sebep olan Ted Hughes yalnızlığı mahkum ettiği Sylvia Plath'ı aldatır. Bu sancılı zamanlar sonunda Plath son şiirlerini yayımlanmadan ölümü sefer ve 11 Şubat 1963 sabah ikinci katta bulunan çocukların Frieda ve Nick'in kurabiyelerle ve sütlere hazırlıkları odalarına bırakır. Sonrasında odalarının pencerelerini sonuna kadar açar, kapılannın aralıklarını dikkatlice kapatıp bantlar. Aşağı iner ve aynı şekilde mutfağın kapısını kapatır, kapının tüm aralıklarını dikkatlice kapatıktan sonra yine aynı şekilde bantlar. Finnin gazını açarak kafasını finnand içeri sokar... Ölüm!

Valizde Kalan Mektup

cenk çelik sayfa 12

Ayaklanım uyuyorsun, çabdan atlyorum balkona sessizce. Biliyorum uyduları ama yine de dikkatli davranıyorum. Yatak odasının kapısını açıyorum. Uyumuşlar. Kadının kolu yataktan sarkıyor. Adamın ağızı açık. İki tane mum yakıp koymuyorum. Kaprı açık bırakıp mutfağa geciyorum. Ocağın bütün düşümlerini çeviriyorum. Gaz kokusu hemen geliyor. Mutfağın ve yatak odası dışında tüm kapılar kapalı.

Bildiğim bir ormanda koşuyorum: Yekta Kopan

cilek atlı sayfa 22

Bu, bugüne ait bir bilgi değil, bugüne ait bir durum da değil. İnsanlık tarahinde muktedir olanların korku alanlarıdır. Bu korku alanlarından elbette ki tedirginlikler, bu tedirginliklerden de baskıcı karar biçimleri çıkabilir. Şaşılacak bir şey değil. Türkiye ve dünya tarahinde sansürün de tarihinin kayda geçmesi ve sansür olduğu iddia edilen dönemlerde, kültür sanatın ya da yaratıcı alanların neiler yapabildiğine de bakmak lazımdır.

Sekiz'in Sekiz Günü

eray yasin ışık sayfa 40

Kısmetli bak! Limyra'ya bir geldik, arkamızdaki otobüsle Almanya'dan gelen turist kaflesisi.. Memleketim birini görmeyeli çok uzun yıllar olmuş.. Bizim hemşşolları da Limyra'da kargaslaşa dayanamadım, girdim muhabbet.. "arazında Wolfsburg'u var mı?" diye sordum... Birli amfi tiyatronun üzerinde beni duymuş olacak ki; "Yeşili!" diye bağırdı. "Beyaaaz" diye karıştırdı. Tiyatroya bir anda "Yeşil - Beyaz - Şampiyon - Wolfsburg" diye inlemeye başladı. Güvenlik geldi, araç girişini yoktur diye beni dışarı attı. "Wolfsburg Ovası Vosvos Yuvası" diye slogan atarak olay yerinden uzaklaştırmış...

Vincent'in 163. Mumu

doğan kayacık sayfa 48

Kee, onu kararlılık reddetti: "Hayır, hiçbir zaman, asia." Vincent bir gün kızın ailesinin evine gitti. Alle akşam yemeğindeydi ve her şey yolunda gözüküyordu. Pencereden Vincent'i gördüler, içinde bir hareketlilik yaşandı. Vincent içeri girdi ve Kee'nin nerede olduğunu sordu. Anne ve baba birbirlerine bakıtlar. Kee Vincent'in gürkçe arkada kapıldan kaçmıştı. Baba "Deralhal evimden defol!" diye bağırdı konuma güdüdüyle. Onun hastalığı bilyolarlardı. Vincent çaresizlik sonucu göğüsünü delen silahına bir çürüm kurdur. Avucunu masasının üzerinde bulunan şamdanaya yaklaştı: "Bu alev avucumu yakana kadar Kee'yi görmek istiyorum."

Büyüyemeyeceğimin farkında olarak, küçük kalmayı reddettim.

- SYLVIA PLATH -

EDGE

Yazan: Gökhan Demir

Hıçbir zaman mutlu olmayı bilirim ama bu gece halimden memnunum. Boş bir ev, gündeşin altında çilek fideleri dikerken geçirilen bir günün sıcak ve puslu yorgunluğu, bir bardak soğuk şekerli süt ve kremaya yatinmış bir tabak dolusu böğürtlen gibisi yok. İnsanların kitapsız, okulsuz nasılıyagayabiliklerini şimdi anlıyorum. Uzun bir günün sonunda insan böyle yorulduğundan uyumalıdır çünkü ertesi sabah şafak vaktiley dikenlecek daha çok çilek fidesi vardır; yaşamaya işte böylededevam eder, toprağa yakın. Böyle zamanlarda daha fazlasını istedigim için tam bir ahamk olduğumu düşünürüm...

Temmuz 1950, Sylvia Plath, Günlükler

Şair Sylvia Plath 27 Ekim 1932'de, Alman bir ba ba ve Amerikalı bir annenin çocuğu olarak Boston'da dünyaya gelmiş. 1940'ta babası öldüğünde henüz 8 yaşındayken ilk şiirini yazar. Yaşamı boyunca babasından nefret eder. Henüz çocukluk yıllarda, hayatı boyunca üzerinde taşıyacağı, ileri derecede maniik depresif bozukluğu tanısı konur. Büttüri şiirlerinde izler görülen hastalığı, çocukların babasının ölümüyle yaşadığı travmeye bağlanır. 1950'de kazandığı burs ile Smith College'egider. İlk intihar girişimini buokulda gerçekleştiririve aklı hastanesine yatırılır, burada elektroşok tedavisile psikoterapigörür.

Kazandığını bursiles 1955'te aynı başarisini sürdürür ve Smith College'den üstün başarı ile mezun olur.

Kazandığı başka bir burs ile eğitime Ingiltere'deki Cambridge Üniversitesinde devam eder. Üniversite döneminde yüzlerce şiir yazmış, oturitlerce yetenekli ve duyarlı olarak tanımlanmıştır.

Plath, hayatının aksı, ünlü İngiliz şair, yazar ve çocuk edebiyatçısı Ted Hughes ile 1956'da tanışır. Hemen o sene Plath ile Hughes evlenerek Boston'a yerleşir. Hughes'in, kendi hastalığına ve sanatına iyi geleceği düşüncesiyle hamile kalan Plath, eşiley Londra'ya döner. Evlilikte aradığını bulamaz.

İlk çocukları Frieda Hughes'in doğumundan sonra aralarında sorunlar çıkmaya başlar, şiddetli anlaşmazlıklar ve Plath'inkıskangılık krizleri yüzünden boşanma karar alırlar ancak bir süre sonra barışarak bir çocuk daha yapmaya karar verirler.

Ted Hughes'in ihanetisonusu ayrılırlar.

1962 başında şair W. Burtler Yeats'in dairesinde parasızlık ve hastalıkla mü-

cadele ederken sabahlarını dört saatçilişarak şiirlerini yazmayı sürdürür.

Yazdığı son şiirlerinde ölüm isteği daha çekici bir hali almaya başlar. Plath'ı defalarca aldırtarak kusuruñık krisler geçirmesine sebep olan Ted Hughes'in hıleştirdiği ve yoluñlu minhuk ettiği Plath'ın artıktı heyattan beklenisi kalmağıştir. Bir türlü ölümsünden gelemeden sancılı zamanları sonunda Plath son şiirlerini yayımlamadan ölümü sefer ve 11 Şubat 1963 sabah ikinci katta bulunan çocukları Frieda ve Nick'in kura bileylerine sütlerini hazırlar odalarına bırakır. Sonrasında odalarının pencerelerini sonuna kadar açar, kapılının araklılarını dikkatlice kapaþıp bantlar. Aşağı iner ve aynı şekilde mutfaðın kapısını kapatır, kapının tüm araklıları dikkatlice kapatıktan sonra yine aynı şekilde bantlar. Fırının gazını açarak kafasını fırın dan içeri sokar...

Benim hayatımın amacı ne, onuna ne haledeceğim? Bilmiyorum ve korkuyorum. Asla istediğim bütün kitapları oku-

yamayacağım; olmak istedığım bütün insanlar olamayacağım ve yaşamak istedığım bütün hayatları yaşayamayacağım. Kendimi istedığım bütün becerilerin edinecek kadar eğitmeyeceğim. Buralan neden istiyorum? Hayatında mümkün olan zihinsel ve fiziksel tecrübelerin tüm renklerini ve çeşitlerini tatmak ve hissetmek istiyorum. Ve korkunç derecede sınırlıyım... Uğrına yaşayacağım çok şey var, yine de anlaşılmazı mümkün olmayacak kadar hasta ve üzgünüm.

Sylvia Plath, Günlükler

Özgür Ruhlu Bir Şair

Bir öykü oku: Düğün. Yapabilisin. Dahası, yapmalısın, uykı sırasında sürekli kaçmamalısın – ayrıntılı unutmamalısın – sorunları umursamazlık etmemelisin – kendinle dünya arasında ve bütün parıltı zekâlmegeli kızlar arasında duvar çekmemelisin – : lütfen düşün – kurtul bundan. İnan, sinirli benliğinden dada yüce yararı bir güç: Tanrıml, tanrıml, tanrıml: Neredesin? Seni istiyorum, ihtiyacım var: Sana ve sevgiye ve insanlığa inanmaya. Böyle kaçmamalısın. Düşünmelişsin.

Sylvia Plath, Günlükler

Kısaçık bir özüm, baba nefreti, yazdığı şiirler, mektuplar, anne baskısı, hırs, intihar denemeleri, okuduğu onlara yazar-kıtap, evlilik, iki çocuk, aldatılma, istenmeme, düs kırıklıkları, Sırça Fanus, Lady Lazarus, intihar...

Sylvia Plath 1956'da Dostoyevski'nin yapıtlarındaki 'çiftlikşilik' üzerine hazırladığı teze edebiyat çevrelerinin ilgisini üzerinden pladı. Edebiyat alanında araştırmacı, üreten ve faydalı bir yazar olmaya çalıştı. Okul ve beraberindeki yaşam hayatına başarılarıyla başarılarını süreklili ödüllendirdi. Edebiyat dünyasının iyikalemilerile tanışıyor ve içindeki çalışma hırsı onlara yanıtma gereği

duyma hissine sürüklüyor. Annesinin yıllarca üzerindekirdiği çalışma ve başarı olma baskısı sonucu Harvard Üniversitesi yaz okulu 'yazarlık kursuna' kabul edilmemesi ile ruhsal bunalıma giriyor üzerindeki baskı onu intihara sürüklüyor.

Annesinden uzaklaşıp büyümeye sürecini tamamlayıp nihayete eremiyor dülür türk, intiharları bunun en büyük göstergesiydı. Plath'in dediği gibi "Büyümeyeceğimin infarktında olsalarak, küçük kalmayı reddettim." yaşarken araftakalıyordu

"Eğer birinden hiçbir şey beklemesen hayal kırıklığına uğramazsun."

Sırça Fanus, Sylvia Plath

Kısaçık hayatındaki kadın olmanın zorluklarının kadın isyanını bize dizerinde bıraktı. Amerikan feminist uyanışının habercisi oldu. Kadının köleleştirilmesinin, öfkesinin, isyanının, özgürlüğünün başlangıcı oldu.

M. L. Rosenthal, onun şilini 'gizdökümü' olarak nitelermiştir. Virginia Woolf, Simone de Beauvoir, Marguerite Duras gibi isimlerle beraber en büyük kadın edebiyatçılarından arasında anılmaya başlanmıştır. Bu türüm 'gizdökümü'

etiketi birçok eleştirmantalarından benimsenmiştir.

Ben birin inkarışıym

Çalışmak, araştırmak, üretmek isteyen Plath, aradığını bırtaklı bulmaz. Kendisinin işlerini yapan bir kadın olarak mutfaktabular. Adaylarında evlilikle ilgili düşüncelerini trajikomik birbirince yansıtar. Edebiyatının kafasında kırktılık dolasınken, Plath ne haledir.

Çay getirecek

Bağ ağınlarını geçirecek ve ne dersen yapacak

Bir el

Evinin misin

Garantisini var

Aradığını bulamama, sadakatsızlık, istenmeme sonrası Hughes ile Plath ayrılmıştı. Kocası Ted Hughes'in Plath'ı terk etmesinden hemen sonra öfkeyle durmadan şırfı yazan Plath 'Hayatımın en güzel şírlarını yazıyorum.' demiştir ve öylede olmuştur. Öfkesinden kendisini yeniden doğurmuştur. Otobiografik nitelikteki Sırça Fanus'u bu döneme kaleme almıştır. Sırça Fanus, İlk Amerikan feminist romanı olarak kabul edilir.

Plath tümbü ayakta kalma çabalannı rağmen dayanamaz. Belki de hiç başlamadan bitirir, her şeyi...

O tuzunda onlarca şiir ve bir roman bıraktı geriye, yaşasağı yazardı şüphesiz, keşke yaşasağıdı...

Sylvia Plath intihar etmeden birkaç gün önce şu dizeri yazar.

...

Büsbütün olur kadın.

Ölü gövdesi

Başarının gülümsemesini kuşanmış.
EDGE, Syl via

Lady Lazarus, Sylvia Plath

...
Yara izlerime bakmanın, birbedeli var.
Kalbimi dindirmenin ----
Hakikatençalışıyor.

Bir bedeli var, çok büyük bir bedeli
var.
Bir sözün, veya bir dokunuşun.
Ya da biraz kanımı aktırmamın.

Bir tutam saçımın veya elbisemden bir
parçanın.
Eee, Herr Doktor.
Eee, Herr Düşman.

Sizneserinizimben,
Pahabıçilmez,
Altıntopu bebeğinizim

Bir çığlığa eriyen
Dönüyorum veyanıyorum.
Gösterdiğiniz alakaya aldadırmadığımı
sanmayın.

Kül, kül -
Külü eşelebak.
Etten kemikten eser yok ----

Bir kalıp sabun
Bir nişanyüzüğü
Altınbirdiş.

Herr Tann, Herr Şeytan
Savulun
Savulun.

Küllerin arasından
Doğrularumkızıl saçlanımla
Ve çitir çitir adam yerim.

Çeviren: Enis AKIN

Kitapları

The Colossus

1960'da ilk kez kitabı 'The Colossus' yayımlandı. Colossus uygurak sembollerinden biridir. Bu heyel Yunan mitolojisinden Güneş Tanrılarının heykelidir. Bu heykel MÖ 224 yılında bir deprem sırasında yıkılmıştır. Gösterişli biçimde büyük, ezici, ve insanların küfürmeyen başlıklar fırlatın bu heykel, Sylvia Plath 'The Colossus'larında babasıyla özdeşleştirir, bir yandan da varlığını 'anıtlar' dikerek süsleyen uygarlığı eleştirmiştir. Babasını bu heykel gibi parçalı parça görür; tipik onun gibi 'taş gibi soğuk' ve 'yukarı'. Böyle ifade eder:

*Seni hiçbir zaman bütünüyle
birleştiremem artık,*

Kırık parçalarını ucucu getirip, yapıştırıp.

Sırça Fanus*

Şair Sylvia Plath'in ölümünden bir ay önce takmaadi -Victoria Lucas- yayımladığı Sırça Fanus; Plath'in hayatı yarıştırobjografik bir roman olma özelliği taşıhatta öyle ki kitabın baş karakteri Esther Greenwood, Sylvia Plath gibi 19 yaşında New York'a gelir. İki karakter arasında fazlaıyla benzer özellik bulunmaktadır; ikisi de şairdir, ikisinin de bası sekiz yaşında olmuştur, ikisinin de erkek kardeşi vardır, ikisinin deruh sağlığı bozuktur. Plath Sırça Fanus ile kendini hayatını anlatmıştır bize.

Günlükler*

Ted Hughes tarafından derlenerek yayımlanan bu kitapta Plath'in çocukluk yıllarından beri tuttuğu günlüğü yer almaktadır. Ülkemizde Sevap İlgın çevirisisi ile Kırmızı Kedi Yayınevi tarafından yayınlanan kitap "Bir edebiyat olayı" olarak nitelendirilmektedir. Plath'ın Günlükleri, Plath'ın hayatının son iki yılını kapsadığı gibi onun öznelini ve edebi alandaki mücadelelerini bizlere aktanıyor.

Günlüklerinde Albert Camus, Beethoven, Charles Baudelaire, Edgar Allan Poe, Franz Kafka, Immanuel Kant, Pablo Picasso, T. S. Eliot, Van Gogh, William Shakespeare ve daha nicelarının isimleri geçmektedir. Bir edebiyat olayından şeybu olsa gerek...

Johnny Panik ve Rüyaların Kutsal Kitabı*

Plath'in çeşitli dergilere yazdığı hikâyelerden oluşan "Johnny Panik ve Rüyaların Kutsal Kitabı" Plath'in ölümünden sonra 1977 yılında yayımlanmıştır, bu kitapta şairin annesiyle yaşadığı sorulan dağa vurdurduğu öyküleride yer almaktadır. Annesinin aşırı disiplinli olduğu yüzünden daima başarılı olmaya zorlanan Plath, annesinden ne kadar korktuğunu ve bu korkuyu yendek için kendisini ona ne kadar bağımlı kıldığına kitapta geçen şu cümleyle anlatır.

"Tipki, çok eski bir ayında söylendiği gibi: Sevilecek tek şey, Korku'nun kendisidir. Korku'nun Sevgisi bil gelgen başlangıcıdır."

Ariel*

Ölümünden sonra 1965'te son şiirlerinden oluşan 'Ariel' İngiltere'de yayıldı.

1981'de Toplu Şiirler (The Collected Poems) yayıldı.

1982'de 'Journals' (Günceler) yayımlandı ve kısa bir süre sonra Pulitzer Ödüllüne layık görüldü.

Plath'in ortaya çıkmasının yaşıdan olduğu söylenir.

1962 ile ölümü arasındaki döneme (koçasından ayrıldıktan sonra) ait güncelere kayoptır. Bu güncede defteri Ted Hughes 'çoçuklarını okumamalı' gerçekçi ile imha edilmiştir.

***Çizimler**

Şair Sylvia Plath'in mürekkepli kaleme yaptığı çizimler, kısacık hayatının belli bir dönemindeki genç gözlemlerini yansıtıyor. Paris'in damları, ağaçlar, kılıçlar, kestaneler var. Ayrıcabaşı bölgelerdeyeler alan günlük ve mektuplar hem özel hayatına hem de resim çalışmalanına ilişkin fikirlerini aktarıyor.

Edinmeniz gereken Sylvia Plath kitapları

I. *Ariel ve Seçme Şiirler, Sylvia Plath, Kırmızı Kedi

II. *Günlükler, Sylvia Plath, Kırmızı Kedi

III. *Sırça Fanus, Sylvia Plath, Kırmızı Kedi

IV. *Johnny Panik ve Rüyaların Kutsal Kitabı, Sylvia Plath, Kırmızı Kedi

V. *Deli Kızın Aşk Şarkısı, Sylvia Plath, Andrew Wilson, Everest Yayınları

VI. *Sylvia Plath, Çizimler, Kırmızı Kedi

Sylvia Plath'in Ölümü

Jillian Becker: Sylvia Plath'ın son günleri

Sylvia Plath 1963 Şubat ayında hayatını Londra'da son verdi. Ted Hughes'dan ayrılmıştı ve zor günler geçiyordu. Yaşamının son aylarında yazar Jillian Becker ile arkadaş olmuştu. Becker, Plath'ın son günlerini, son haftasını birlikte yaşamıştı. Dönemlərinən filmdeki yanlışlıklar nedeniyle şairin günlerini aktaran bir kitabı yazan Becker, BBC Magazine'e o günleri anlatmış. İnsanların kötülüğü, acının paylaşılmasını, etin ağırlığı üzerine. İnsan, insanın eLINE düşüncə...

Çeviri: Banu Yarsel

1963 yılının döndürücü bir Şubat öğleden sonrasında Sylvia ve iki çocuğu, Frieda ve Nick ile İslın gton'da Barnsbury Meydanı Mountfort Crescent'deki evime geldiler.

Önceden, gelebilir miyim, diye sormustu, dolayısıyla zaten bekliyordum. Gelişgi gibi uzandi. Şaşkıncı değildi. Kötü hissediyordu, onu tanıdım, bese ay boynca olduğundan daha kötüydü. 1962 Eylülünde, Ted Hu ghes ile aynı insanların kısa süre sonra tanışmıştı. Üzülmüştüm. Ona hep saygı duydum ve yeteneğine imrendim. Birlikte geçirdiğimiz zaman keyifli olmasa da arkadaşlığından hoşlanıyordum. Şir kılıbı The Colossus'un imzalayıp hedye etmişti, şirve başka birçok şeyh hakkında konuşmuştu

Plath'ı büyük kızımın odasının olduğu kata çıkardım. Kocam Garry, yatak odamızda nezlenin etkisiyle uyuyordu. Çocukları en ufak kızım, Madeleine'le oynasınlar diye, gürültünün uyuyanlan rahasız etmeyecekleri alt kattaki odaya aldim. Nick hemen hemen Madeleine ile aynı yaşta, bir yaşıdan biraz fazlaydı. Freida ise neredeyse üç yaşındaydı. Sylvia bir veya iki saat uyuduktan

sonra yanımıza geldi. "Gitmesem daha iyidir" dedi.

Ona kal demek kolaydı. İki büyük kızım Claire ve Lucy hafta sonu için evden ayrıldılar. Sylvia ve çocuklar için odamız vardı. Fitzroy Road'daki evinin anahtarlarını uzattı ve evden birkaç parça eşyasını almamı benden rica etti. Dış fırçalan, gecelik, ilaçlan, özellikle bir el bisesi, okumakta olduğu birkaç kitabı istedİ.

Geri döndüğümde banyo yaptınp Frienda ve Nick ile Madeleine'yi yedirdim. Üçü de gece uykuya yattığında Sylvia, Gerry ve kendime yemek hazırladım. Tavuk corbası Garry için ilaç niyetine hazırlanmış ve Sylvia için de iyi gelmiş gibi gözüküyordu. çorbadan sonra Soho'daki Fransız birkasapta almış biftekli patates vesatala yedik. Sylvia iştahla yedi ve yemeğin güzel olduğunu söyledi.

**Günler sonra öğrendim ki
Sylvia'nın o gün buluştuğu
kişi Ted'mış. Ted onu bizim
eve arabasıyla geri
getirmiş. Geldiği saatı veya
ne söylediğini hiç
 hatırlaıyorum...**

Ne hakkında sohbet ettigimizi hatırlıyorum fakat içinde bulunduğu zor durum hakkında değildi, onu biliyorum. O zaman bunu konuşmamıştık. Fakat daha sonra yanına gidip oturmayı istedim. Bana haplarını gösterdi, hangilerinin onu uyutup hangilerinin uyandırma yaradığını anlattı. Saat on gibi uykuyu alıcıını aldı fakat belki de bir saatten fazla süreyle sanki ortak arkadaşlarımızı gidi bi hiç tanımadığım insanlar hakkında çene çaldı. Ağrı dolanıyordu, uykusu geldiği için olduğunu zannettim. Daha sonra sesinin tonu değişti. Ted ve Sylvia'yi terk etmesinin nedeni olan kadın Assia Wevill hakkında duyusal ve

enerji dolu bir tavırla konuşmaya başlıdı.

Sertti, kıskanmıştı ve kızındı. Ted, Assia'yı İspanya'ya götürmüştü. Sylvia da çocukların İspanya'ya götürmek istiyordu. Budonduru soğuktan uzak bir yerlere, güneşin olduğu 01kelere. "Çocuklarının" demişti, buna ihtiyaçlı var. "Sıcak bir yere, deniz kıyısına gitmeleri gerekiyor."

Çocukları alıp Paskalya'da deniz kıyısı bir yere götürebilirim, dedim. İspanya değil de İtalya'yı tercih ederim. "Paskalya," dedi Sylvia, "Paskalya'ya daha çok var..."

Sylvia uyuduğunda ve nihaiyetatağıma gittiğimde vakit gece yansına gelmişti. Fakat bir saat sonra Sylvia'nın oğlu Nick uyandı. Bir şile süt içtim ve Sylvia'nın bizeseslendirdiğini duydum. Karnını doyursun diye Nick'i yanına götürdüm. Frieda da annesinin yatağına geldi.

Çocukları yataklarına yolladım. Sonra Sylvia uyanması için alması gereken ilaçların zamanını gelip gelmediğini sordu. Hayır, dedim; henüz çok çok erken. Sylvia uyuyamıyor. Biraz yanında kalmamı istedii. İşığı söndürüp yatağının kenarına oturdum. Odaya sadece koridorдан biraz ışık sızıyordu. Sylvia gözlerini kapatmış, sonra aniden gözlerini açtı ve yanım doğruldu. Hâlde yanında olduğunu gördüm ve varlığımın güven duymuş gibi tekrar uzandi. Uyudduğundan emin olunca kendi yatağıma gettim.

Şa bir ilaçlarını verdikten sonra ve güzel bir kahvaltinın ardından Sylvia çocukların bakımında yardımcı olmak üzere sözleştiler fakat daha sonra fikrini değiştiren yardımcı genç bir kadına telefon açtı. İkinci etmek için çok uğraştı ancak işe yaramadı

Sylvia'nı doktoru telefon açtı. Dr. Horner, Sylvia'yı tanımadığım dahi uzun

süredir tanirdim. Çocukların her işini yapmamamı, Sylvia'nın yapması gerektiğini söyledi. Sylvia, çocukların ona ihtiyacı olduğunu hissetmemiydi. Tavsiye yedim. Yemek hazırlayıp çocukların banyoya götürürdüğünde Sylvia'yi daçağırdım. Nick'in doyurulması ve oltının değiştirilmesi gerekiyordu. Fakat Sylvia sabunu, havluyu, kaşığı veya çengelli iğneyi hiç tutamadı. Hiçbir şey yapmadan izliyordu. Özellikle banyodan çıkmıyorum, dönmemi bekliyordu. Çocukları yakanmamış, doyurulmamış ve temizlenmemiş bırakacak yahut kendim yapacaktım. Daha çok kendimiyaptım.

Sonraki akşam Sylvia verdiğimma ve açık gri elbiseyi giydi. Zaman ayınp saçlarıyla uğraştı. Neredeyse gülümsemişti. Güzel görünüşünü söylemediğimde kesinlikle memnun gözükmüştü. Birisiyle buluşacağını söyledi ama kim olduğunu belirtmedi. Friedave Nick'eylige celer diledi. Frieda kapıya kadar geldi ve Sylvia tam kapıyı açacakken eğilip küçüğküza "Seni seviyorum" dedi.

Günler sonra öğrendim ki Sylvia'nın o gün buluştuğuksi Tedmiş. Ted onubizim eve arabasıyla geri getirmiş. Geldiği saatı veya ne söylediğini hiç hatırlamıyorum.

Ertesi gün her zamanki geniş pazar kahvaltımızda masaya geldiğini, çorba, garnitürlerin fininde et ile peynir ve tatlıyıp şarap içtiğimizi hatırlıyorum. Sylvia'nın çok keyif aldığını hatırlıyorum, Nick'in karnını doyurdu. Keyifli olmasa bile en azından kederli gözüküyordu. Kahveci sohbetetti.

Çocuklar uyumaya gittiler. Şarap da bizi geveştiğinden yataklarımıza çekiliş dörde kadar kestirdik. Sonra çay yaptık. Gerry iyileşti ve çocukların oynuyordu. Akşam erken inriyordu. Kızlarını Claire ve Lucy yakında döncekti, herkesi nerede yataracagini düşünmeye başlamıştı. Üst kata iki ayrı oda ve banyo vardı ve Sylvia ile çocukların oraya mı yerleştirsem yoksa onları berimle aynı

katta tutup kızlarını mı yukarı yerleştirem diye karar vermeye çalışıyorum. Sylvia'nden "Eve dönmemiyim. Çamaşırları ayırmalıym. Sabah bir hemşire uşurayacak. Daha önce Nick hastayken gelip yardımcı olmustu," dedi. Sonra aceleyle eşyalarını toplayıp çantalarara yerleştirmeye başladı. O an, hiç görmediğim kadar canlı ve coşkuluuydu,

Gerry gitmek istediğiinden emin olup olmadığını söyledi. Emindi. Gerry tepeliği sökülmüş kara bir Londra takısıyle, Sylvia'yi yanerimişkann çamuruna bulanmış yolların evine brakmak üzere çıktı. Eski takılarından bozma, gürültülü bir hurdaydı araba. Gerry ön taraftatek olduğundan arabablime yüzünden arkadafta söylenen bir şeyi duymadı. Ancak kimizi iştika durduğunda arkadaftan gelen ağlama sesini fark etmiş. Arabayı park edip arkada Sylvia'ın karşısına oturmuş. Sylvia ile birlikte çocuklar da ağlamaya başlamıştı. Gerry

çocukları kucağına almış ve Sylvia'ya bize geri getirmeyi rica etmiş. Sylvia kabul etmemiştir. Sylvia biraz yataşip Fitzroy Road'a gitmekte ısrar etmiş. Gerry evine biriktikten sonra erfesi gün tekrar gelecegi sözünü vermiş. Eve döndükten sonra "Keşke Sylvia bizimle kalsayıdı" dedi, "Tek başına dayanamaz bence."

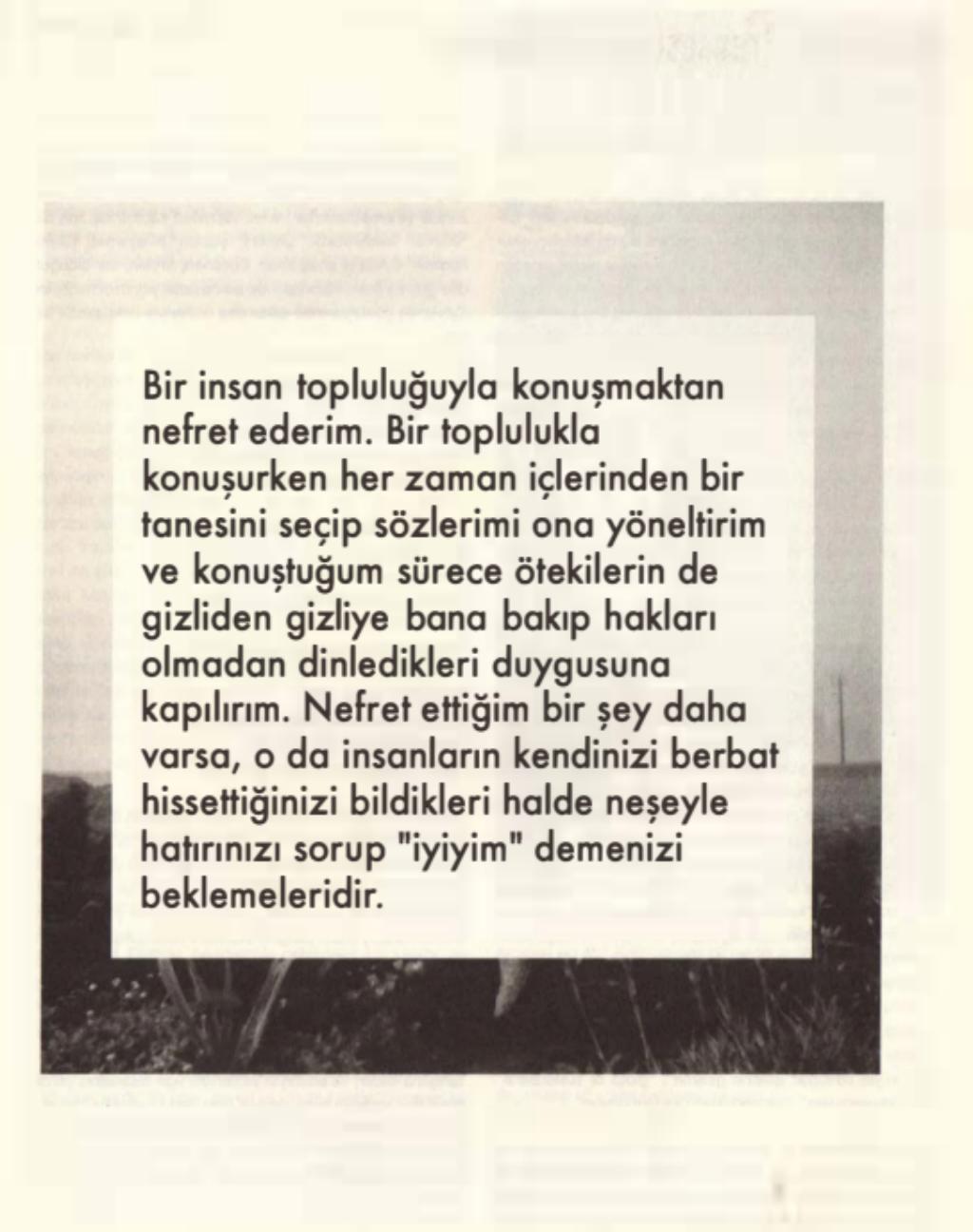
Gerry'nin haklı olduğunu biliyordum. Yine de Sylvia gitti diye tam olarak üzgün olduğum söylemenemezdi. Çocuklarının ya da kendisine bakıcılık yapmak zorunda değildim artık. Kızlarını odalarını bırakmak zorunda değildi. Gecelerim artık bölünmeyecekti. Hepsinden önemlisidir, acıma duygusunu kalbimi yoruyordu. Tüm bu düşündüklerin yüzünden dahasonra çok uzun zaman zap dudum.

Pazartesi sabahı telefon çaldı, açtım. Doktor Horder, Sylvia'nın kafasını gaz ocağına soktuğunu ve öldüğünü söylemek için aramıştı.

Sylvia Plath

Sırça Fanus

Bir insan topluluğuyla konuşmaktan nefret ederim. Bir toplulukla konuşurken her zaman içlerinden bir tanesini seçip sözlerimi ona yönetirim ve konuştuğum sürece ötekilerin de gizlidен gizliye bana bakıp hakları olmadan dinledikleri duygusuna kapılırım. Nefret ettiğim bir şey daha varsa, o da insanların kendinizi berbat hissettiğinizi bildikleri halde neşeyle hatırlınızı sorup "iyiyim" demenizi beklemeleridir.

Melankoli Prencesinin Günlükleri

NERMİN SARİBAŞ

"Sadece içimde susmak istemeyen bir ses olduğu için yazıyorum."

"Benim hayatımın amacı ne, onunla ne halt edeceğim? Bilmiyorum ve korkuyorum. Asla istedigim bütün kitapları okuyamayacağım, olmak istedigim bütün insanlar olamayacağım ve yaşamak istedigim bütün hayatları yaşayamayacağım. Kendimi istedigim bütün becerileri edinecek kadar eğitemeyeceğim. Bunları neden istiyorum? Hayatında mümkün olan zihinsel ve fiziksel tecrübelerin tüm renklerini ve çeşitlerini tamak ve hissetmek istiyorum. Ve korkunç derecede sınırlıyım... Uğurunda yaşayacağım çok şey var, yine de anlaşılması mümkün olmayacak kadar hasta ve üzgürüm."

Uğurunda yaşayacağım çok şey vardiyen Sylvia Plath 31 yaşında, önünde yaşaması gereken koca bir zaman dilimi varken gaz ocağını支架 olarak intihar eder. Kitaplarla ahbablık eden, düşünülerle intihann zehri karışmış her kadın gibi benimde Plath'e duydum hıyanlık... Onu bu yola iten sancılar.. "Neden" sorular..

1950'li yıllarda kadının toplum içerisinde nasıl rolleserahipolması gerektiğini Julia Roberts'in (Katherine rolünden) basıldığı Mona Lisa'nın Gültüşü'ni izleyenler bili. O yıllarda Amerikalı genç kızların lily bir eğitimden çok parmaklarını takabileceğii evlilik yüzüğüne ihtiyacı vardı. Katherine, öğrencilerine özgürce düşünmeyi öğretmeye çalışırken fakültekideki muhafazakar öğrenciler tarafından acımasızca eleştirili, suçlanır ve birşekilde şebeke ettilir. Özellikle erkeklerin heralandan söz sahibi olduğu o dönemde bırakın ede biyatla uğrasmayı çalışma hayatından yer almaktak bile bir kadının haddindenuledildir. Cinsiyetinsanatsal bir görüş ilgisini varmış gibi kadınlar ya "kadın yazar" ya da "kadın o şair" dir. Günümüzde bile sürekli olarak kendi hemincislerinle kıyaslanır, sınıfların ve değerlendirlenirsiniz. Öyleye sanat ve ede biyatla neiniz var ki? Rodin'in Camille'si (Ünlü heykeltıraş olan Rodin'in eserlerini arasında Camille'in yaptığı söyleyiş gibi arkada duran bir figürsünüzdür sadice. Sanatçı, yazarlık, şairlik evinize, erkeğinize, çocuklarıniza katkı sağlayamayan saçma sapan işlerdi. İste.. "Elinin hamuruyla edebiyat işlerine girişme", "gidip bi süslensene", "hadı alış veriş yap", "git çocukların kamını doyur!"

"Sen susda gidip bir alış veriş yapsana" diye aşağılanan kadınlar adeta kurulu bir robo türüne dönüp sisteme uyarılır. Ve böylece üretmenin, düşünmenin, yaratmanın yeriini ev işleri ve tabii ki alışveriş çi gönülli alır. Üzerine bir de çocukların "oh bit-

sin bu mutluluk oyunu" ve kaçınılmaz sonı Sistemin çarkına uyan bu "robot kadınlar", başka bir alternatif olmadıgından "güya" kendilerini feda ederler. Oysaki sevgisiz, ruhsuz, huzursuz ve amaçsızdırular ve tek yaptıkları kaçınılmaz son olan "ölümü" beklernektr. Üreteni, yazanı anlayamaz tüketen kadınlar. Sylvia'yı anlayamaz. Düşünen, üreten, var olduğunu dile getiren tekli kadınlarla ise bu hayattayalnız olmadıklarını Sylvia'nın günlüklerinde saklanmış diziyle hatırlatmak istermi.

İlkbahara Sone (Eylül 1951)

Bizi aldatıyorsun kinsık yesiliyle

Körpe yıldızların ve akılımız çeliyorsun

Akçaağac düzdenden tatlı vanilya bir ayla:

Yine evcilleştiriyor sun bizinin sanan efsanesiyle

Geçen yıl kandırdın bizi çocuksu çımlamasıyla

İşitili yağmurunun: tekrar deniyor ve

Tekrar saf buluyorsun biz. Tek bir

Şeytanısağanak ve ağlıyoruz görürse

Bal kokulu sabahnı berrak ışığı

Eğidiğini, suyun yaldızlığı çimenteler.

Aksa da bir yıldızın daha

Açgözü topraklara, çeliyorsun akılmızı:

Yine kanyoruz ve anlıyoruz ki

Nedense genciz daha, olduğumuzdan.

Gizdökümüş şirin di väsi olan Sylvia, edebiyat araştırmacıları için çok önemli bir kaynak olan ve sanatçı bir kadın anlamamızı sağlayan "Günlüklerini" yazmaya 1950 yılında, Massachusetts'te üniversitede gitmeden önce başlar ve 1961 yılında kadar de vam eder. Plath, bu günlüklerde şiirlerini yazarken kimlerden ilham aldığı, eserlerini nasıl geliştirdiği, nasıl yazdığını anlatır. Ama asıl bu günlükler Sylvia'nın içimde susmak bilmedi ses dediği "yazma tutkusunu"nun hayatına nasıl şekil verdığını gösterir. Yazanın tek romanı olan "Şırça Fanus"da bu günlüklerle büyük paralellik içer. Günlüklerin başlangıcında dayanabilecegi eş arayışını (kocası Ted Hughes ile tanışana kadar) ve edebiyat yaşamıyla ilgili tasarıtlarını yansıtır. Hem çok yakışıklı hem de şair olan Ted Hughes'la tanışır ve kısa zamanda evlenir. Kendisini kocasına adayan Plath aynı zamanda yazdıklarının paylaşılmasını isteyen deli gibi çırpinır. Çok zaman reddedilen yazılar, şiirler, hikâyeler, peş peşe iki çocuk ve hanet...

"Kıskançlık için bulabildiğim tek çözüm, kimliğinin daimi, sabit olumlu anlamda dövülmesi ve gerçekten inandığım şahsi değerler; başkabır deyişle, Fransa'ya gitmenin doğru olduğunu inanıyorumsan eğer, içimin sizləməsi sağlamadır çünkü başka bir İtalya'yagitti bile. Kriyaslasmak yok." (25 Şubat 1956sf 144)

Günüklerinde "kiyaslamak yok" diyen Plath hayatının merkezine aldığı adamın ihaneti karşısında zaten tetkikte olan depresyonu sürüklənir ve bu ihanet, onu gazozcağına götürən son hərəkət olur. Yazmak ve yazdıklarını yayınlaşmak için dəllərlə glibi cırırlar Plath, okuyucusuna ulaşmak için destek aldığı kocasının elindən kayıp gittiğini görünce hayatı olan bağılarını koparırlar.

"Ted hakkında: Onun varlığı sen kabul ettin; bunun için yanıp tutuşuyordun ve bunun uğrunda ödemen gerekenleri biliyorsun: Cambridge'de tam anlamıyla tetkikte olma (peyə dedikodu olacak ama ortada kanıt olmamalı; sakın içme, sakınlığını koru); Richard'i (eski erkek arkadaşından bahsediyor) kaybedişin ve seni o kocaman, sert, çelik, erkeksi gövdəsinin, inanılmaz şəfkatlinin ve şirlər ve müziklər yaratyan ve insanların şərşərən zəngin sesinin anısıyla birlikdənə karınında uğuldayan kocaman bir boşluk bırakışı. Onun o müthiş büyük şansı ve gücə ve patlamasıyla hayatına devam edip yüzlerce başqa kadına, başqa şire doğu yol alacağının bilincin "seviştikcə daha çok sevişiyorum." Richard'ın şəfkatli ve erkekliyi ve estetik uyumu seni onun ardından hərəm gidip bir başkasını bulmak isteyəcək bir hələ getirdiyse, şirləri ve zenginliyinle Ted senin için büyük bir kurtuluş sağlayamayacak-kendini küçük ve fazla emniyyəti hissətməne sebəb olacaq: sevəcən biri değil o ve sənə aşık değil. Yalnızca bir vücutsun -bir kadın- şair, bir perde arası."

Ne tuhaftır ki ölümünden sonra Sylvia Plath'ın günlüğü ilk olarak yaxşıkı ve çekici kocası Ted Hughes tarafından yazılıan bir önsözle, sansürülə bir şekilde basılır. Günümüzde ise Kırmızı Kedi Yayınları, Merve Sevtap ILGIN'ın yapmış olduğu çevirisi ve genişletilmiş orijinal haliyle "Bir Edebiyat Olayı" GÜNLÜKLER adıyla sununور. Farklı yıllara ait günlüklerin başında, Sylvia Plath'ın hayatındaki gelişmeler de kısaca yer alarak günlüklerin anlaşılmamasını kolaylaştırıyor. Kitapta dikkatimi çeken anekdotlar ve ekler tıttır bir editörlük çalışması olduğunu izlenimi bırakıyor.

Herkesinçok sevdiḡi, bəzən birçok kez okumaktan keyif alındığı kitaplar vardır. Yazmayı sevənən içinde debilmək bilməyenib sesi olan benim için "GÜNLÜKLE R" yanı başında olmasından mutluluk duyduğum, ne zamankendimi hatırlamak, günlük hayatın zorluklarından kaçış düşünmek, üretmek, hayatı kaçırmamak ve daha da anlaşılmadırmıkmı ihtiyacı hissəsem sarıldığım bir kılavuz. "İşler bekler ama hayat beklermez

öyle değil mi?" "Ya siz?" Sizin de içinizde susmak istermeyen bir ses" var mı? Belki size de bir şeyler anlatıyyordur Sylvia...

Ölmek

Bir sanattır, her şey gibi.

Özellikle iyi yapanın.

Bir ölüüm ki, adətə hakikəten olurum,

Sənki gider gibi bir davetə.

Bunu yapmak çok kolay bir hücrede

Ölmek ve kırımdamamak

Ölüyü oynadığım tiyatroda sıranın gelmesi gibi...

Valizde Kalan Mektup

CENK ÇALIŞIR

O zamanlar yeni yetmeyim. Sen de on yedi ben diyiyim on sekiz. Aklımdaki, gönüldümdeki tek şey komşu kızı Vıldan. Vicdansız Vıldan. Öyle derdik mahallede. Çok güzeldi. Çok güzel olduğundan midir, yoksa bunun farkında olduğundan mıdır bilinmez, beğenmemdi kimseleri. Mahallenin bütün deliklerinden teker teker telefon olduğunu peşinde. Açılan biralarda, tokuşturulan raki kadehlerinde, yakılan sigaralarla, başka düdaklarda anıldı adı Vicdansız Vıldan. Yenegen yan baktın diye kavgalıyor, yakın arkadaşlar bir birine girdi sokak ortasında.

Bende saçlar filan havalı o zamanlar. Fiyaka yerinde. Yolu yok alacağım Vıldan'ı. Bir şekilde sevdireceğim kendimi. Öyle aman aman sevmese de olur, beğense yeteceğ bana. Ölürüm aşkımdan. Bir yolu olmalı, Vıldan o yola gelmeli. Önce yakın arkadaşları ile kurдум muhabbeti.

Laf arasında öğreniyorum Vıldan'ın nelerden hoşlandığını, neleri sevmediğini. Eh sevgili renk mavi diyor biri, koşuyorum çarşıya. Cepte ne kadar para varsa üçer beşer mavi kazak, mavi gömlek, tişört ne bulursam alıyorum.

Biri diyor kırcııklara bayılıyor diye, ben hop berbere. Saçlar perma. Merinoskoyunu gibi dolaştım bir yaz

Uzun erkekleri beğeniyor dediklerinde, futbolu bırakıp basketbolu başladım. Boyum daha çok ve daha hızlı uzasın diye ayaklarından astım kendimi ağaçca. Her se beh, her akşam kan beyime hücum edip gözüm kararana kadar, günlerce yarası gibi baş aşağıdırdu.

O günlerde bir aşk filmi oynuyordu sinemalarda, adını unutum şimdil. Bunlar kızı gitmişler o filme, Vıldan çocuğun kızı olan romantik aşkına bayılmış. "Bana da biri böyle kur yapسا kesin aşıklı olurum" demiş. "Öyle yiyecik gibi, öküz gibi bilmekten başka bir şey bilmez bizim oğlanları" diye söylemiş

Ben aldım ya haberini o gece doğu sinemaya. Bakacağım çocuk nasıl kur yapmış diye. Mahalledeki arkadaşlara çaktırıdan gittim sinemaya. Duyusal romantik aşk filmine gittiğimi dillerinden kurtulamam. Bizzat izlediğimiz filmler bin kişi ile başlıyor, bir kişi ile bitiyor. İyi adam dokuz yüz doksan dokuz kötü adam tek başına öldürüyor. O günlerde Rambo rüzgânı kasıp kavuruyor ortalığı. Beş kere gitmişizdir en az.

Sinemada pür dikkat izledim filmi. Unuturum endişesiyle yarımında kağıt kalem bile götürdüm. Aydınılık bir sahnede çala-

kalem not alıyorum. İşi hafızaya bırakmayacak kadar ciddiye almışım Vıldan'ın romantik beklientilerini

Başroldeki çocuk, gecenin bir yarısı ağaçta tırmanarak kızın odasına giriyor, kır uyurken komodinin üzerinde ısmısız bir aşk mektubu bırakıyordu. Filmdeki romantik anıra kryasla önemli bir sahne değildi belki ama kızın ilgisini başlatan ilk şeydi. Kız mektubu bırakınan kim olduğunu bulmaya çalışırken çocuk sürekli yeni mektuplar bırakıyordu. Kızın okuldaki dola bina, serviste o turaçağı koltuğa, kitabının arasına, ceketinin cebine yeni mektuplar koymuyor, kızın meraklısı ve heyecanını arttırdı. Bir süre sonra kız, mektupları yazan kişiyi önemsemeye, sevmeye başladı. Olmasını beklediği yerde yeni bir mektup bulmadığında hayal kırıklığı yaşıyordu. Mektup bırakma ve mektup bekleme ikisi arasında keyifli bir oyuna dönüştürüdü. Çocuk, mektuplarında gerçekte kim olduğunu dair ipuçları vermeye başladığında, kızın evresindeki erkekleki incelemeye başlamıştı. İnsallah bu çocuk değildir diye bazeen korkmuş, bazen de dilerim bu yakışıkları diye heveslenmişti.

Benzer şeyler yaşamak umudu ile Vıldan'ın balkonuna tırmanıp ilk romantik adımı atma kararıyla yazdım mektubu Üçüncükatta oturuyorlar amaçlamasıri takılısındı balkon duvarına çakılan demirler basamak gibi. Etrafı kolaçan ettim. Sokakta kimseçikler yok. Gündüzden sapanla sokak lambasını üçüncü atışta kırıldım, etraf yeterince karanlık Apartmanda işçiler sönmüş. Herkes uykusunda, saat gece yarısına çökten geçmiş

Birinci katta besmeleyi çekip, ellerimi tükürükleyip başlıyorum tırmanmaya. İkinci katı çıkıyorum. Balkonunun yarısına odunlar istiflenmemişti. Her se beh odunluğainmekterse bütün mahalleli balkonu kişi aylarında depo gibi kullanıyor. Odunları devirmemeye dikkat ederek tırmanıyorum. Üçüncü katın balkon duvarına kendimi yarıya kadar çekmişken birden kapı açıldı. Öylece kalakaldım. Ne inebiliyorum, ne çakabiliyorum. Önümüzdeki odullara burnumu dayadım adeta nefessiz bekliyorum. Balkon duvarına dayadıkları iki kalasla duvarın arasına odunları adam boyundan yüksek dizmişler. Odunların üzerinden kafasını uzatmadıkta sonra balkona çıkan birinin beni görmesi imkansız. Öylece bekliyorum. Önce bir çakmak sesi duyuyorlardanın Vıldan'ın babasının sesini

"Canım özledim seni" diyor. Sesi kuşk. Cümlesi kısa. "Ne zaman gelyior Necati?" diye soruyor. Nabzım yükseliyor. Kisa bir bekleyişin ardından "Bu kişi bitmez o tüne" dediğini duyuyorum. Gözlerim kararlıyor. "Yarın aşk yuvamızda buluşalım

Merve Turan

Ayaklarım uyuşmuş,
çatıdan atlıyorum
balkona sessizce.
Biliyorum uyudular ama
yne de dikkatli
davranıyorum. Yatak
odasının kapısını
açıyorum. Uyumuşlar.
Kadının kolu yataktan
sarkıyor. Adamın ağızı
açık. İki tane mum yakıp
koyuyorum yanlarına.
Pencereden hortumu
çıkartıp, katlayıp cebime
koyuyorum. Kapıyı açık
bırakıp mutfağa
geçiyorum. Ocağın
bütün düğmelerini
çeviriyorum. Gaz kokusu
hemen geliyor. Mutfak
ve yatak odası dışında
tüm kapılar kapalı.

çok gecikme" diye tembihliyor. "İyi geceler Aysun'um" diyor, telefonu kapatıyor. Sokağa fırlattığı sigara kızıl bir iz bırakıyor gecede. Dizerim titriyor. Korkuyor, soğuk soğuk terliyorum.

Ertesigün Vıldan'ın mektubu cebimde okulagidip geliyor. Akılm, duygularım karışık. Karmakanış. Eve geldiğimde annem birkaç kap yemek hazırlamış ş. anneanneme götürüyor. Çok gecikmeyeceğini, yemeğinin mutfak masasında hazır olduğunu söylüyor. Apartmandan çıktıığın görünce evden çıkış takılıyorum peşine. Önce anneanneme gidiyor, içeri girmeden bıkmış olmalı yemekleri, hemen ciğiyor. Lütfen anne. Köşeyi döndünde taksi durağına yöneliyor. Siktir. Bunu düşünmemiştim. Odamda kavanozdan niye para almadım sanki Aceleye cebimdeki paraları sayıyorum. Yeter inşallah..

Yetiyor. Annemin bindiği taksi durunca durduruyorum arabayı. Bekliyorum. Ne olur dün anne. Lütfen dur. Yapma! Girişme o kapıdan! Girişiyor.

Sonraki günokula gidergibi çıktırmadan, annemin aşk evine gittim. Şehrin yeni gelişen bölgelerinde birinde büyükçe bir apartman. Zi ilerde Vıldan'ı babası yok, soyadı yok.

Bir hafiye gibi peşinдейim annemin. Okula diye çıkışıyorum evden. Köşedeki kahweye camın ardına gitzen içme ağlıyor, saaterce bekleyip yillarcayaşlıyorum.

Birkaç gün sonra annem yine anneanneme yemek götürdüktün sonra taksi durağına nagitti. Evi bildiğimden tefâşim yok

bu kez Çapraz köşedeki inşaatın önünde iniyorum takside ikinci kata çıktı tabure yapıyor, bekliyorum.

Bunu neden yapıyorsun anne? Nasıl yapıyorsun? Babama anne. Bize. Neden kiyiyorsun? Babamın aldığı kürkle geldin aşkına. Kocanın dağ başında, soğuk çamurların içinde kazandığı üçmemeyle aldığı kürk. İçine ne gleydininne?

Gözüm apartmandı. Teras katın işiği söndükten birkaç dakika sonra apartmandan birlikte çıktılar. Adamın arabasına binip gittiler.

Annenmeden sonra girdim eve. Telâşlı, merak etmiş. Az kalsın karakola gidiyormuş, bir not bırakmadığım, telefonum kapalıymış. Şarjının bittiğini, çocukların kahvede maç izlediğimizi söyledim.

Sonraki günlerde annemin ensesindeyim. Haberi yok tabii. Beni okulda biliyor. Ben kahvenin camında bileyorum. Vildan ulan!.. Vildan'ın babası ulan! Nasıl isteyeceğiz kızı? Bu adam mı kaynederim olacak? Annemin aşığı, babamın düşünü.

Annam elinde pazar çantasıyla çıktı evden. Üst mahalledede pazar kuruluyor o gün. Demek ki Salı. Eve giriyyorum, annem özelin nerde saklar diye düşündüğünden arayacağım yerleri biliyorum. Birkaç yer boş çıktıktan sonra, dolaptaki kıyafetlerden birinin cebinde bir anahtar buluyorum. Bizim eve ait değil. Anneanneminki eski, san kiliterden. Aşk yuvasının anahtarındayorum. Annem içimdedilüyor.

Koşarak gittim çilingire. Anahtarın kopyasını yaptırdım. O, pazardan dönmeden eve yetişip elbiselerin cebine koydum anahtarını.

Ertesi sabah, okulda olmam gereken saatte girdim daireye. Salonda küçükbir koltuk takımı, büro tipi şerit perdeler, küçük bir televizyon var. Mutfakta yağılı kağıtlar, boş şarap şişeleri, sonbulaşmalarından kalmışkırlı kadehler.

Kısa koridorun arasında iki oda var. Küçük olanda birkaç koltukla başka bir şey yok. Camları kırılı, perdesiz. Yanındaki büyük odanın ortasında çift kişilik yatak duruyor. Elektrikli ısıtıcı köşede. Yüzü yatağa dönük bekliyor. Pencerelerde bizim evdekindendekâlın perdeler var. Kalbim hızlanıyor,kocaman çiçek desenleri olan rengarenk bir nevresim. Nefes alıyorum.

Burada mı seviyorlar? Bu mor renkli çiçeklerin altında mı sanlıyorlar? Çiplak görüyorum onları adamları bıyıkları kadınları sesigeliyor kulağıma perdeler kalınmış sevmiyorlar belki utanıyor�ur niye bir yastık var çift kişilik yataktakı babam ay yüz-

lüm derdi komodinin üzerine mektup mu bıraktı yoksa sahi ne oldu Vildan'ın mektubu?

Yatak odasından dışarı zor attım kendimi. Banyoya gittim. Yüzümü yıkadım. Koluma kuruladım. Çöp kovasında kulanılmış prezervatifler. Kiş aylarında olduğumuzdan hava soğuk. Yatak odasının pervazında küçük bir delik açtı matkapla. Çatıldan sarktığım ince hortumu geçirdim. Artık her şey hazır.

iki gün sonra annesine yemek götürmek için hazırlanırcıktım evden. Taksiyebini gittim teraskatına. Artık saatlerini biliyorum. Adam işten çıktıktan yarım saatim var. Hava bu gibi. Aldırmıyorum. Bacanı arkasında, karınlaştı çit çıkmadan tam bir saat bekledikten sonra yatak odasındaki işik söndü. Kırıkkale kadar bekledikten sonra yavaşça çevirdim vanayı. Uyku gazi sînsice geçti borudan, sızılıdı lörlerle.

Ayaklanım uyuşmuş, çatıldan atlıyorum balkona sessizce. Bilyorum uydular ama yine de dikkatli davranışım. Yatak odasının kapısını açıyorum. Uyumuşlar. Kadının kolu yataktan sarkıyor. Adamın ağızı açık. İki tane mum yakıp koymuyorum yanlarına. Pencereden hortumu çıkartıp, katlayıp cebime koymuyorum. Kapıyı açık bırakıp mutfağa geçiyorum. Ocağın bütün dögmelerini çeviriyorum. Gazkokusu hemen geliyor. Mutfakta yatak odasındıratım kapılar kapalı.

Uyurken oldılder. Babamın çalıştığı şirket reklam vermemekle tehdit edince, gazeteler haberı rumuz isimlerle geçti. Polis konuşutması, intihar şüphesini haklı bularakkapandı.

Vildan ara kayıtla okulu değiştirdi. Dedikodulardan kaçmak için mahallede taşındılar.

Benim Vildan'a olan aşkim sürerken, babam ile annesi birbirlerini teselli etmek için görüşmeye başlamışlar. Aralannı daki yakınlık nikah masasında bitti. Vildan kardeşim oldu, babamla annesi gerçekte ne zaman tanıştılar, ne zamandan aşıklar bunu hiçbir zaman öğrenemedim.

Sebebinyanlısa sonucun doğru olmuyor. Hayatına ilgili olarak ne planlarsan planla. Başkasına dokunduğun anda onun planlarını karıştırıyorsun.

Benim valizimde bir tane mektup var. O kadarraigir ki neyetturumaya kalksam, ayağımdan çıktı düşürüyor. Hayata tutunmayışım ondan.

Kuşkonmazlar Öldüğünde

FÜLYA ORDU

Filiz İrem Özbaş

beni yaraladığını yerlerden
kuşkonmazlar eksik olmasın
tekilim, acıym, ziyanlıktada varım
kuşkonmazlar öldüğünde bu hikâye başlasın...

herkoşusu düş tümlimde
sana sesinden gazellerbüttüm
gözlerim ölümlerde unutuldukaç kere
kaç kere seni ağıtlarda yürüttüm

seni sevmek beni
sağanakyagmuriara çıkışın
sefilim, kaylibim, haraplıkta da varım
kuşkonmazlar öldüğünde bu hikâye yansın...

eskibir gömleğiği yidirsem sana, kırmızıdımğmeli

yakasındahayatımdan birbahar olsan senin için
beni bu denli yaralamasan Ah!
kalkıp koşam
kırmızılardan maavye dönmemeli

gözlerin
buhan yaşamamış bir ülke gibi baksın
deliyim, kaçağım, yokşullukta davarım
kuşkonmazlar öldüğünde bu hikâye yansın...

acıyor demeyeceğim ama
yarımkaiyor ömür bir yerde

*her "Ah" büyük harfle başlarıçımdı

@caglibay

Her günüm aynı benim.

Her gün aynılıkla uyandırıp, aynılıkla ayrılanı uyuyorum
Akıma kazandığım tek dünyevi öğreti var.

“Ölüm var.”

Zahir.

Bildiğe büyüyorum. Bilerek yaşıyınca, eke olmayı unutuyor
insan...

Ölümvar ya!

Her gün olsagini unutmadan yaşarken, kendini üzən
şeylerden uzak durmayı öğreniyor insan...

Bırkaç kanadının çırپını gibi süzülüp gideceksin bu
dünyadan.

Apansız.

Toz duman.

Yağmurlarıyla yağacak, elini açacak sənsin duaya. O elli gün yağacak
üstüne.

Sonrası sakin

Sonrakulaklarına sağıreden bir sessizlikle mahkum olacaksın

Kim için? Ne için?

Neden varsın bu hayatı?

Sorsana kendine. Değer mi?

Cigerini söken acılarla mahkum olmana lüzum var mı?

Şimdidsakin ol ve ego奴usulcayerebirak

Yaşamana bak

Çünkü bir avuçtoprak. Yolun sonundaardına bakınca
gülümsemek mi ister sen hüzünlenmek mi?

Gülümserken gözlerin mi dolsun ister sen yoksa?

Kendinesoru sormaktan korkma. İyi düşün.

Unutma.

Bir sen varsın. Bu dünyada senin mutlu olmanı sağlayacak
tekkisiyine sensin.

Şimdibiraz kendini ışığa. Sonra güçlen

Yapabilirsin. Adım gibi biliyorum

Hadil

Zom Zom

DİLEKTÜRKER

Eski semt pazarları, kalabalık aleler, ikindi sessizlikleri, akşam serinlikleri, sarışıklı duvarlar, terden kolların ıslanmış bebek şapkaları, anneannelerin yumuşak ve büyük elleri, sokak gezmeleri, vitrin balmaları ve başka bütün güzellikleriyle çırçukkençik olan uzunyaz tatilleri

İçeriden gelen tanık seslerbanı bunları hatırlattı. Ailemden uzakta başka bir şehirdeki ilk yıldımı, sınavlar biter bitmez hemen eve döndümüşüm. Mevsim kısıtı, sıcak yaz akşamlarına dahavardı.

İyikulu gözlerle evde dolandım biraz, herkesin hâlâ pijamalı olması mutlu ediyordu beni. Eviniz sabah uyanır uyanmaz günlük kiyafetlerin giyildiği bir yer değildi. Merasimle herkes birbirine günaydın der, sofradan hemen kalkmak istenilmez, görünen rüyalar hayra yorum, ekmeğin kırtıltı kuşlara serpilemek üzere bir kenara toplanır. Bazı sabahlar evden erken çıkışılırsa, evin kadınlarını balkona diziliip uğurları giden kişilişlerinden biri mutlaka aşağıya uzanır, geç kalma sakın, diye seslenirdi. Arkana dönüp baktığında, gıyisileri katlayıp birlikte naftalintileyceğiz daha derdi sanki yüzleri. Her şey özenle saklanır, zamanın geçmesi en çok saklanılanın leke tutmasından anlaşıldı.

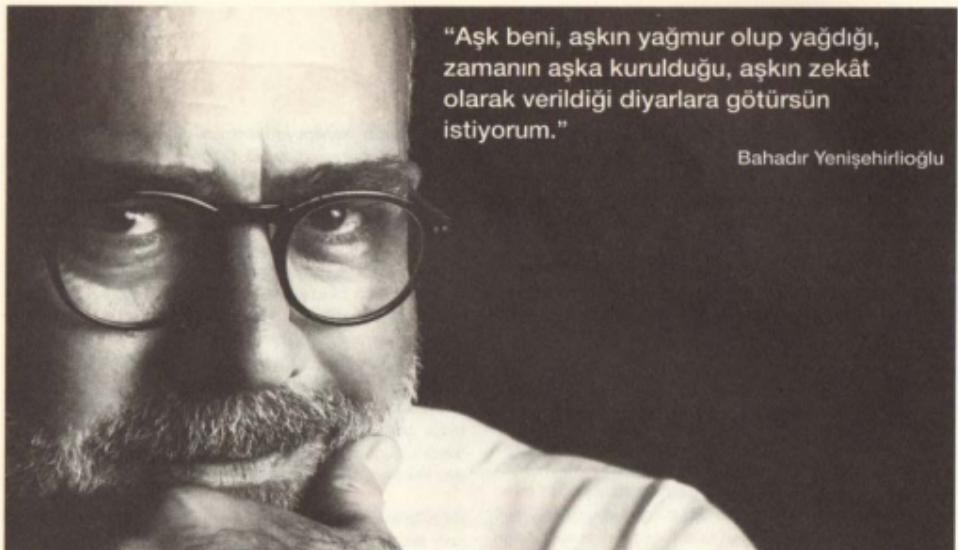
Mutfakta büyük teyzemi ağızının kenarında sigarası, gözüne giren dumandan sakınmadan hınçla dolmaları oyarken gördüm ilk. Çatlamış ellerini saklamayı bir türlü beceremey, kimin yüzünü avuçlastra çizgi çizgi hissedildi sertliği. Aklinı karıştırın bir soru vardı: Mezarına doğduğu gün mü öldü yazısının yoksa evlendiği gün mü? Kendisi gibi kadersiz kızın sevgili şarkıcı Bergen'in öylediği. Yeni boşandığı hayrız, işsiz gúcüz kocasıyla neden evlendiğini soran hakime, Hacışakır sabunu gibi kokuyordu diye cevap verecek kadar temiz bir kadındı. Kendisi de hep güzel kokardı, karıştırıldığı şampuanların esintisini bırakırdı arkasında. Eski parfümleri evin yüzeyle sinek ve her sabah tozalarına bağladı.

Annenم uyanmamıştı henüz. Küçük teyzem holde ayağının altına alındıgiveski beyaz faniliyaya evisiliyordu. Uzaktan gören bir dans ettiğini sanabildi. İçtiği sigaranın markasına karışılmasa mutlu denilebilirdi aslında, ama hem böyle fakir hem böyledi hem de böyle pahalı sigara içen olunamazdı. Yine de yüzüne bakan en fazla boşvertikama der, kederinin sebebini aslasormadı. Berifark edince ırkıldı birden, sonra haline guldü ve kahvaltı birazdan hazır diyerek bir süre ayak altında dolasmamamı tembihledi.

İçeriye geçip kanepeye kıvrıldı. Salondaki akvaryumun uğursuzluğuna inanrırdı hepsi. Bütün balıklar sık sık her şeyi unutmuşlardan doymak nedir bilmez, ne kadar verilse o kadar yedi. Evin rızı azaldı bu açgözüler yüzünden. Oysa unuttuğu yemek hatırladı, aç kalmaktan dayalıydı babama göre. O olduğunu sürece çöpçü, turuncu melek, morik, şehla japon güvendiye. Üşütmeye dedi, git çorapları gidiy, iyi böyle deyip birazda kıvrıldı kendini içmeye. Dışarı soğuktu, çok kar yağıdı o gece. Sabah bütünşehir bulutları arasında kalmış gibiydi, her yer sisli. "Senin diydörden çocukken boyleaningin sise?" Başını okuduğu gazetesinden kaldırıp, uzatlığı ayaklarını birbirine súrtarak, hafif mahcup "Zom zom" dedi babam. Dünyanın en komik seyini duymus gibi kıkırdamaya başladım. Gür çatlıkları andran kaşlarını çattı önce, sonra gülümseyip, gazetesini söyle bir sikeleyip kaldırdı yerdən devam etti okumaya.

Bir gürültü kopuncu içерiden, annemin uyandığını anladık. Sabah sabah temizlik olmasına, her yerin parfüm kokmasına, öğle yemeği için dolma yapımmasına kiziyordu. Yanımıza gelip şikayet etti diğer kadınları, annemin emaneti olmasalar, diye başlayınca sözé babam susturdu hemen. Az önce bağradı kendi değilmiş gibi uzun uzun esnedi. Akan makajına aldrmadan iyikulu gözlerini ovuguttu, sabahlığını çektiştir iki elini göğüsünde birleştirdi. Çok güzel bir kadındı, hayranlıkla izledik onu. "Zom zomlar basmış yine her yer!" dedi. Bu sefer gülmediğinde; eski semt pazarları yıkıldığında, kalabalık aleler dağıldığında, ikinci sessizlikleri ve akşam serinlikleri kalmadığında, duvardaki sarmış kesildiğinde, terden ıslanmayan bebek şapkalı yapıldığında, anneanneler gittilerinde, sokak gezmeleri, vitrin balmaları olmadığında ve çocukların uzunyaz tatilleri artıklarında kaldığında, şehrde inensislerde, yitirdiğim bir şeyleri bulmak için zom zom diyeceğimi de bilmiyordum henüz.

Mutfaktan sinirini bastırmaya çalışarak teyzem seslendi, kahvaltı hazırlı. Babam gazetesini özenle katlayıp sehpaya bırakı, annem bir yandan tülü çekerken ezberlenmiş sözlerle akvaryuma laf etti. İçeriden hangi bardakla çayımı içeceğimi söyüyorlardı

**“Aşk beni, aşıkın yağmur olup yağdığını,
zamanın aşka kurulduğu, aşıkın zekât
olarak verildiği diyalara götürsün
istiyorum.”**

Bahadir Yenişehirlioğlu

Şubat 2016'nın ilk haftasında yazar Bahadir Yenişehirlioğlu'nun Sosyal Medya'daki okurları Kafka Okur'un Mart-Nisan 2016 sayısı için yazarla çarpıcı ve ilginç sorular sordular. Değerli yazarımızın soruları teker teker cevaplara...

FACEBOOK SORULARI VE CEVAPLARI

SORU 1 - İlknur Daloğlu: Özcan Yazar olmak, kitap çıkarmak isteyenlere tavsiyeleriniz nelerdir ve başanya ulaşmanın size göre sırrı nedir?

CEVAP 1 - Birinci tavsiyem çok okumalar ama bu okumayı prensipli ve devamlı olarak yapmaları. Hayatlarından kitabı asla efsik etmemeleri olacak gerisizaten yeteneği varsa gelecektir. Benim serüvenime gelince ise biraz farklı tabi, biraz öncesöylediğimin yanı sıra hayatmdaki önemli bir olaybunu tetikledi: Babam felçiydi ve ağabeyim 12 Eylül'den sonra tutuklanarak idam cezası ile yargılanıyordu ve babamı kaybettim. Babam toprağa verdığım gün eve gelip babamın ağızından ağabeyime sahte bir mektup yazdım zira ona bu acıyi yaşatabazdım. Zaten çok sıkıntılı bir süreçtediy. Bu yazım sürecini ise uzun yıllar devam ettirdim. Benim yazارığım sanırım böyle başladı. Altı yıl sonra suçun yokmuş dediler beraat etti ama cezaevinde tahliye olduktan sonra bir trafik kazasında vefat etti. Yazmak biraz da dertli insanların işi sanırırm.

SORU 2 - Sedef Gözderesi: Eserlerinizi okuduğumda kendimi bir zaman makinesinde, sizin belirlediğiniz bir zaman diliminde o anın içinde buluyorum. Özellikle AŞK'ı anlatan satırlarınızı okurken sanki AŞK'ı sizden yeniden öğreniyorum. Sormak istedığım tam da bu aslında. Okuyucularınızda bu kadarkuvvetli hisler uyandırın AŞK'tan bahsederken gücünüzü kimden/neyden alıyorsunuz? :

CEVAP 2 - Aşk banagöre kâinatın nabız atışı. Kâinatta ne varsa hepsi aşktan. Aşköyle büyülü ve öyle gerçek bir duyguya ki bu ancağ yaşanarak erişilebilir. Ben de yaşadıklarımdayola çıkarık AŞK'ı tanımlamaya çalışıyorum. Belki bu türden okurumadokunuyor ve sîhî bir tütsü kokusu gibi onlara sırayet ediyor. Gümüştür aşktan alıyorum. Şuńu belirtmek isterim okurlarımı tenzih ederim tabii ki ama günümüz insanı hormonal faaliyetleri aşkin tek gerçekî olarak görüyor, bu çok acı ben bununa savaşıyorum belkide.

SORU 3 - Belkis Tunçay: Kitaplarınızdaki yazımlarınızda, hemokuru dikkate alınhemde okurunkendisiniibile unutturacak tarzda olabilir yaklaşımla incebirüsübünüz var; bununun kalbinizi manevî olarak kasnasıl bir odanın içine alıyorsunuz?

CEVAP 3 - Ben büyük bir tutku ile yazıyorum. Dünyamızın acilen ıleyşitici, onancı, yara sancı insanlara ihtiyacı var. Bu yüzden merhamet, şefkat ve muhabbet sarmalının içerisinde

gerçekleşiyor ne varsa. İnsanın iyiliği kadar büyüyeceğini, merhameti kadar merhamet göreceğini, kuluğu kadar değer kazanacağını biliyorum. Belki bahsettiğiniz odanın duvarları oluşturuyor bunlar. Karganın tiz sesi, bülbü'lün karşısında yenisik düşecek eninde sonunda.

SORU 4 - Sevtap Cün Tay: Günümüz edebiyat dünyasında yenilegeçlübir soluk olarak hızla ilerliyor Bahadir Yenigehiroğlu. Sizi diğer yazarlardan ayıranın belirgin özellikiniz nedir? Kaleminizin ışığı nereden güç almaktadır?

CEVAP 4 - Böyle düşünmenize sevindim. Belki yazdiğim romanların en büyük özelliğimi duygunuslu. Romanlarında çok ağır, kuraklı, ölçülü bir dil kullanmamaya dikkat ediyorum. Bunu yanı sıra sırılsel bir üslüp geliştirmeye çalışıyorum. Bu şirsellik de belki beni diğer yazarlardan ayıran en önemli özelliklerdir. Duygu ve düşünce dünyamı, evrensel boyutta tutmaya özen gösteriyorum. Savaş, acı, güç, çırak ilişkileri, aşk, kıskançlık, ihanet, intikam, gibi insana has ne varsa bunu pür temiz veyalın bir anlatımla aktarma gayretimin benifarklılığını düşünüyorum. Birey ve topluma ilişkin her zaman var olmuş, her zaman var olacak ne varsa romanlarında yer alıyor. Duygular şirsel bir anlatım ile gerçek ve sahici biçimde okuyucumla buluşuyor. Belki bu yüzden farklı bulunuyorum. Kalemin ışığınıse 'O' veriyor.

SORU 5 - Mehmet Doğrayan: Kitaplarınızı yazarken size ılaham veren özel bir mekân, zaman, müzik vs. var mı?

CEVAP 5 - Bana ılaham veren özel bir mekân ve zaman yok. Ben sonsuz bir ılaham sarmalının içerisinde yaşıyorum zaten. Bana ılaham gelmesi gibi bir durum asla söz konusu olmuyor. Sadece kulaklığında müziğim olsun. Yeter yüksek sesli bir müzik içerisindeyorum. Sessizlik asla arzu ettiğim bir şey değil. Müzik içerisinde kayboluyorum her yerde, tüm zamanlarda ve herkes olabilirim o an. Bu bazen bir Ahmet Kaya şarkısı olabilir, bazen Olafour Amols'un eşsiz müziki olabilir kimî zaman ise Emre Aydin olabilir. Hiç fark etmiyor ruhdünyamagöredeğiliklikar ediyordinlediğim müziker.

SORU 6 - Orhan Özmen: Kitaplarınızda neden hep tarihi olay ve kişiler üzerinden gidiyor, günümüze değinmiyorsunuz?

CEVAP 6 - Değerli dostum, Aşk Cephesi, Aşk Çölü, Kanavıç romanlarım zaman sıçramalı. Bir anda 1915'ler bir anda 2015'lerde bulursunuz kendinizi. Dün yaşanmış olanı ve bugün yaşanan arasında gider gelirsiniz. Derdim tarihte yaşanmış önemli olayların ki Çanakkale Savaşı gibi, Osmanlı'nın Yemen'den çekildiği dönem gibi, 1915 Ermeni Tehciri gibi olayların bugünün insanına ne anlattığını tekrar ortaya koymak bürüyden günümüze değinliyorum.

SORU 7 - Semih Dede: Kitaplarınızı şimdiden kadar hiç okumadım. Siz kitaplarınızdan hangisini en çok beğeniyorsunuz? Ona göre ben de ondan başlamak isterim.

CEVAP 7 - O zaman Timaş Yayınları'ndan çıkan son romanım KERİME ile başlayalırm. Kerime size pek çok şey anıtlacak. Siz okudukça yaralanı lüleşecektir ve bir daha benden asla ayrılmayacaksınız. Bende size bunun sözünü veriyorum.

SORU 8 - Fehmi Kulaksız: En beğendiğiniz romancı kim?

CEVAP 8 - Balzac, Chateaubriand, Ahmet Mithat, Nazan Be-kiroğlu diyebilirim. Tabi listeyle genişletmek mümkün.

TWITTER SORULARI VE CEVAPLARI

SORU 1 - Orhan Özmen: Kitaplarınızdaki olaylar ve kişiler ile günümüz insanı ve olaylar arasından nasıl bir fark var?

CEVAP 1 - Düşüncelerimizi, duygularımızı ve deneyimlerimizi kendimizden başkabireylere aktarabilmeninveyadaha sonra hatırlamak istedığımızda hafızamızı tazeleyebilme- misin tek yolu yazmaktr. Yazı bence tarihin en önemli buluşudur. Yazı bilgi aktarımının neden olduğu ortak hafızamızın yaratıklarıdır. Bilim, Edebiyat veya sanat, yazı olmadan var olamazdı. İnsanlık ancak yazının içinden sonra zirveye ulaşmış ve anlaşırlı olmuştur. Buradan baktığımızda benim yaptığında dünün insanının, bugünkü insanına ne söylediğinin aktarımından ibaret. Böylece müthiş bir gerginşim ve insanoğlunun nesline bir artı değer katarak yepyen bir varlık ortaya koymak. Şuur elde etmek ve dünyaya daha yaşanabilir hale sokmak. Giderek yolaşılan ve kadim değerlerin kabolduğu günümüzde önceki hayatların bugünün hayatlarına panzehir olmasına fırsat tanımak.

SORU 2 - İbrahim Müneb Koç: Bir kitabı yazmak için ne kadar süre harciyorsunuz?

CEVAP 2 - Bazı yazarlar daha hızlı bazları daha yavaş üretim sürecinde oluyorlar. Bunu müşbet veya menfi manada söyleyemiyorum. Ben hızlı üreteneğim. Sanırım uzun yıllar Hukukçu kimliğimin bana kazandırdıklarından ve neredeyse bütün dünyayı dolaşmış olmadan. Heybeme o kadar çok şey yüklemişim ki artık yerlerinde duramıyorlar ve dışarıya taşıyorkar. Buna engel olamıyorum. Mesleğimi profesyonelce yaplığım yıllarda belki normal hayatı hic tema kuramacağım insanların hayatlarına nüfuz etme imkânımdı. İnsan hikâyeleri biriktirmişim. Şimdi de bunun faydasını görüyorum. Bazen bir romanım altı ay, bazen bir yıl sürüyor ama şunu ifade etmeliyim 53 yıl 6 ay veya 53 yıl ilave 1 yıl gibi düşünmek gerek.

SORU 3 - Sevda Yılıt: Romanlarınızda yakın tarihizdeki farklı meselelerin arkası plan olarak seçilmesinin özel bir nedeni var mıdır?

CEVAP 3 - Var elbet, unutma doğaldır. Bantaki seslerin zamanla bozulması gibi, sinir sistemi ve beyin kayıtlarında zamanla bozulma olur. Hatırlama ise zihnin yeniden canlandırmaya işlevini anlatır. Öğrenerek bellekte saklanan bilgilerin iç ve dış uyancıların etkisi ile yeniden canlandırılmıştır. Ben romanlarında bizi derinden etkilemiş tarihi olayan konu edinecek bir çalışma faaliyetine katılmak istiyorum. Hiz tuhaf bir şekilde unutmayı artttır iken, yavaşlama hatırlamayı artırır. Bunun günümüzde büyük bir sıkıntı olduğunu hepimiz çok iyi biliyoruz. Küresel sömürge düzencilerinin de katkıları ile gençlerimiz köklerinden ve tarihlerinden uzaklaştırılmışa çalışılıyor bunca izafi olan zaman kavramını yaşam şekliniz ile hızlandırdığınızda çabuk unutuyoruz ve unutturuyoruz. Yaşaslığınız zaman hatırlıyorsunuz, ben romanlarında bu yaşasılmayı ve durum bakım neler olmuş demeyenlensiyorum. Unutma miktarı, geçen zamanla orantılı artar, dediğim gibi zaman hızlandırırsınız ki bu tamamen izafi bir durumdur ve sizin yaşam biçiminizde alakaldır. O zaman çabuk unutursunuz. Günümüz insanı hızı yaşamaya kodlanarak her şeyden ve bütün değerlerinden koparmaya çalışıyor. Ben buna panzehir sunma derdimdeyim. Ama sürekli tarihi olayan konu edineceğimde söylemeyeceğim.

SORU 4 - Kitap Sohbetçisi: Çok orijinal bir konu veya karakteri yazacakken herhangi nedenle kendinizi sansürlermisiniz?

CEVAP 4 - Bir yazar olarak bunu doğru bulmuyorum. Bunu zamanabağı kalmaksızın buyahut şu dönemi kastetmeksizsin söyleyorum siyasi erkin, toplumsal baskının veya bir cemaat taassubunun baskısının asla kabul etmiyorum. Yazar asla taraf olmamalıdır. Mutlaka ki romancılarda bir insandır neticede; düşünceleri, ahlaki değerleri, siyasi görüşleri, özel hayatı vardır. Ama bunu asla romanlarına taşımamalıdır. Yazar, yaşımdan içinden doğulan teşpit edip bulmalıdır. Gerçek yazarlar asla kimse'nin tetikçisi değildir.

INSTA GRAM SORULARI VE CEVAPLARI

SORU 1 - Pınar Yıldırım: Kitaplarınızın kapak tasarımları aynı bir etkileyiciliğe sahip. Bu kapaklardakıtının içeriğine altınsurların ve detayların bulunmasına önem veriptasarımsırsüreçine etkinlilikluyor musunuz? Böyle eserleri bizlere kazandırırdığınızı teşşekkürler.

CEVAP 1 - Bu bir ekip işi yaynevim Timaş'ın bu konudaki hassasiyetinden memnunum. Son olarak kurumsal bir kimlik oluşturmak ve rafalarda evet bu Bahadır Yenişehirlioğlu kitabı diye bileyebileceğimiz bir çalışmanın içerisindeyiz. Bununson örne-

"Gözler anlatır her şeyi; bütün sevdaları, yaşanmış, yaşanmamış, içte ukde kalmış, biriktirilmiş, kâğıtlara yazılp mühürlenmiş bütün aşkları." Bahadır Yenişehirlioğlu

ğı ise KERİME romanının kapağıdır. Diğer romanlarının kapakları da bu minval üzere deşejecelik.

SORU 2 - Merve: "Aşk bütün nesnelerden gülümser insana. Bana bir kitaplardan gülümsemi, tebessümünebir örüm verdim." Aşkı ve kitapların harmonisi ancak bu şekilde olmalıdı. Kitaplara bir hayat adayan sahafalar hakkındaki fikirleriniz nelerdir? Kanaviçe'nin eskikitap kokuluyla karışıp Aşk Çölekliktabının raflardakidiğer kitaplara sırdaşmasını istermiydiniz?

CEVAP 2 - Devlet açısından sahafık ne yazık ki adı konmamış bir meslektr. Maliyyeyegidip "sahaf dükkanı açacağım" dersinde kabul görmenin mümkün değilidir. Ancak kitabı, yayıncılık veya kirtasiye diyetanimlarsanzıoluunu yanıtlayabileceğiniz. Yani devlet önünde tanımlısanız. Oysa sahafalar, bilimsel veriye ulaşabilmenin kütüphaneler ve internet ortamı dışındaki en önemli kaynak sağlayıcılarıdır. Ayrıca tarihte yaşanmışlıkların ve bellişteklileri somut verilerle günümüze taşıyan en önemli sosyo-kültürel mekanlardır. Sahafığın benim için ayrı bir önemi de çok değerli dostum gazeteci Yazar Ahmet Tezcan'ın senaryosunu yazdığı Yedi Güzel Adam dizisinde Sahaf İsmail Efendi'yi bir bölümük de olsa yorumlayabilme fırsatı elde etmem olmuştur.

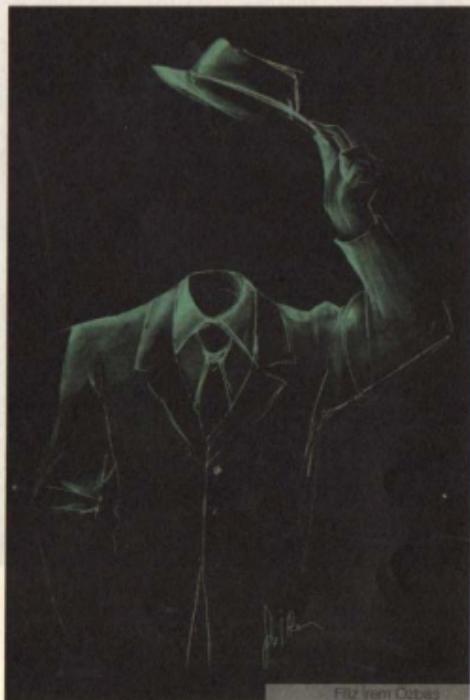
Beklemek

KAANMURAT YANIK

Beklemek; Hayatın Dışında Akan Başka Bir Zaman...

Neyi, neden, nasıl beklediğimizi bilmiyoruz evvela. Bir şeyi beklediğimizsa kâfak beklemenin kaç türüsü olduğundan da emin değiliz. Amaşîphesiz ki birşeyi veya bir şeyleri beklerken yaşıyoruz.

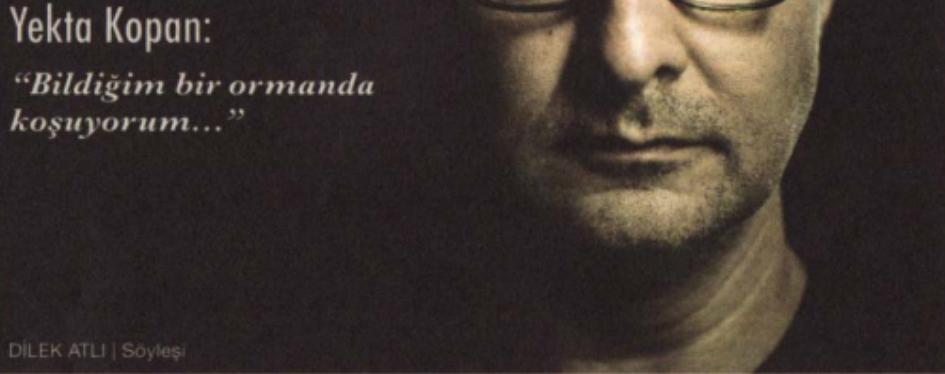
Beklemek eyleminin insanın mevcut dayanma esâjının çok üstünde bir kuwert olduğu konusu bugündeki yazılan şiirlere, romanlara, çizilen binlerce tabloya, bestelenen bir o kadar şarkıya besin kaynağı olmuştur. Arma velakin tüm zorluğuna ve yol açtığı sonuçlara karşın hem doğu, hem batı metinleri beklemenin kutsallığını vurgulamış bununla ilgili çeşitli şeyle türemiştir. Tasavvufî literatür de bu bağlamda beklemek eylemini kutsal saymıştır. Geleneksel anlatı içinde Allah ruhları yaratıp onlara can verip dünyaya yollamadan evvel tüm ruhları uçsuz bucaksız bir yerde yanı tasavvufî dilde Bezm-i Elesîtte toplamış ve burada herkese kâinatın tüm sırlarını vermiştir. Ve yaratıcı bu toplantıda yaratığı tüm ruhlara sormuştur. "Ben sizin Yaratıcınızım değil mi?" Ruhlar de hep bir ağızdan evet yanı 'Bell' deyivermemiştir. Yaratıcı o andan itibaren ruhların kendine olan sadakatini, aşkıni ve bu aynılığa ne kadar dayanabileceklerini ölçmek maksadıyla insanlığınıne kadar süreçbekleyişini başlatıp onları dünya denen büyük bahçeye yollamaya başlamıştır. İnsan, büyüğükे, ete kemiye bürünüp dünyanın kirine pasına bularınca bildiği tüm sırları unutmuştur. Bu yüzünden ki bebekler doğarken ağları, yanı henuz sırlar belleğinde olduğu ve asıl sevgiliden ayrıldığının farkında oldukları için. Her ne kadar bilim bebeklerin doğarken ağlamalarını oksijenin gözleri yakmasına bağılsa da esasları insanın asıl sevgiliden kopmasından dolayı olan hüzünü olarak ifade edilmiştir. İsteen büyük bekleyiş böylece başlamıştır, ta ki insanın doğarken ağladığı gibi son nefesini verirken de gözlerini kapar kaparmaz bir damla yaş yuvarlanana kadar... İşte yüzüllardır sadice Türkiye'ye veya Doğu Ülkelerine değil tüm dünyada sedasız yankılanan Mevlana'nın ölüm gecesini Şeb-i Arus yanındığın gecesi olarak adlandırması bu bekleyişin niyatına ermesidir. Bundandır ki dervişler için ölüm aslında başladığını yere dönmem, asıl sevgiliye kavuşmak için bir son değil başlangıçtır. Yüzyıllar boyunca doğu kültürünün bel kemikini oluşturan tasavvufî neşesi, bekleyişlere de bir tatvermiştir. Bir yazısında Anadolul'da eskidende depreşyon kalmesi yerine gönül yorgunuğu kullanıldığı söylemiştim. Beklemek yerine de kalbin yavaşlaması derdimer. Yanı beklemenin zamanın mevcut aksını yavaşlığına inanmış bu inanca dair efsaneler türettilmiştir, Anadolul'da.

Fazlıhan Özbars

Ebette "bekleme" eylemini Doğu nazarıyla tasavvufî anlamda anlatmaya çalıştım. Beklemenin kaç türüsü var bilmiyorum ama büyük bir bekleyişin içinde bizi oyalayan küçük bekleyişlerle savaştığımızı rahatlıkla söyleyebilirim. Yazımın sonunda benim için beklemek deinceye aklıma gelen ilk karennin içinde Sabahattin Ali'nin yuvarlak camlı gözüklerin ardında gülümseyişinin olduğunu söyleyebilirim.

Sabahattin Ali'nin hâlistâne olduğu yıllarda gözüklerini kırar, gardıyanlar. Sabahattin Ali, yere eğilip kirk gözüklerini uzun uzun seyrettikten sonra pes etmez ve gözüklerinin kirk camları merceki gibi kullanıp öyle okuyup yazar hâpişanesinde fakat zaten bozuk olan gözleri kirk camlarından bakabaka iyice ıstıraklı bir hal alır ve günlerce hem yeni bir gözüğe, hem de özgürlüğe kavuşacağı günü beklemeyebaşlar.

Yekta Kopan:

*"Bildiğim bir ormanda
koşuyorum..."*

DILEK ATLI | Söyleşi

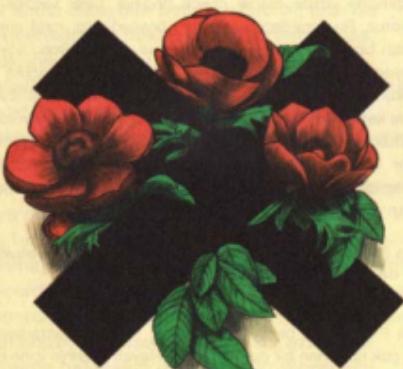
'Durmak yok' mottosunu ıcadeden o sanki. Hareketli ve biligili. Kültür-Sanat deyince ilk aklı gelen isimlerden biri Yekta Kopan. Aynı alanda emek veren biri olarak onunla bir araya gelmek de önemli benim için. Adının önüne yazar, seslendirme sanatçısı, sunucu, program yapımıcısı gibi birçok sunum sazcığı koyabilirim. Ben, onakısaca 'The Yekta Kopan' diyelim en iyi. Zira, söz konusu beyefendi son derece 'biricik'.

Yekta Kopan ile gerçekleştirdiğimiz söyleşide son çalışmalarım, Youtube yayımı, kediler, müzikle olan ilişkisi ve diğer birçok konu hakkında konuştuğum. Sanat Mahal'de gerçekleştirdiğimiz söyleşide benim 'İngiliz' taraflıma nükteler düzen ve 'Yahu, benizaptiteller burada. Bir etrafı gezemedim' diyerek kayallı hiperaktivitesini gözler önüne seren Kopan, Kafka Okur'a özel açıklamalar yapmayı da ihmal etmedi.

Ona nereden geldiğini anlayamadığım bir cesaretle sordum: "Neden durmuyorsunuz?" Can Almanak 2015 ile başlayıp birçok farklı konuda ilerleyen sohbetimizde bu sorunun cevabını da içtenlikle verdi: "Hayatta bildiğim tek şey çalışmak. Hayatta ben mutlu eden tek şey de bu alanda bir şeyler yapmak. Dolayısıyla ben bildiğim bir ormanda koşuyorum."

Can Almanak 2015 Sansürsüz Kültür Sanat Yılığı, sizin uzun süredir aklınızın birköşesinde hayatı geçmeye bekleyen bir proje. Bu fikrin amacından ve hayatı geçiş serüveninden söz eder misiniz?

Yoğun bir çalışma sürecinden geçildi. Kalabalık bir kadrosu var aslında. Farklı konuların uzmanlarının bir araya geldiği kalabalık bir kadro. Temel olarak içeriğini hazırlayan üç kişiyiz. Sibel Oral, Zeynep Miraç ve ben. Can Yayınları ailesinden oluşan bir kadrosu da var. Fotoğraf editörü Muhsin Akgün. Tassannı ise Hüseyin Sandık'a aitt. Proje asistanımız Begüm Bakırçı'nın da adını anmak lazımdır. Yıla yayılan bir çalışma bu. Benim 4-5 yıldır hayal döryamda kurguladığım ve yapısını kendime oluşturdugum bir çalışma. Arma bazı çalışmalar zamanını ve mekânını bekler. Zamanı şimdilik miyip, mekânı da Can Yayınları oldu. Zorlu bir çalışma sürecinden geçti. Sibel, Zeynep ve ben 2015'de oldukça uzun mesailer ayrıldık. Bu uzun mesilleri ayırmaya gerekçemiz sadecə içeriği oluşturmak için değildi. Daha öncde bir benzeri olan, kendisine bir deniz feneri bulmuş bir çalışma değil bu. Bir ilk olacak çalışmada yapıyı da oluşturmanız gerekebilir. Çokça konuşmanız, yanlış yapmanız ve yanıştan dönmenizde gerekiyor.

SANSÜRSÜZ KÜLTÜR-SANAT YILLİSİ

İN DEFA YAYINLAMAN
FOTOĞRAF VE MASAŞERLERİ

CAN

Sansürsüz meselesine gelince...

Kültür sanat coğrafyasının genel olarak nasıl bir toprakta yer almaya çalıştığını hep beraber görüyoruz. 2015 yılı boyunca da buna gördük. Aslında biz bu toprağı göstermek istedik. Neler yaşanıyor, siyasi atmosfer nedir, kültür sanat çerçevesinde neler oluyor, bu çerçevede nasıl bir yegemer alanı bulabiliyor kültür sanat kendisine. Böyle bir seçkeyle doğru gittik. 2016'nın çalışmalarına ise çoktan başladık.

Ben de bunu soracaktım. 2016 almanak olacak mı?

Ben, cevaplamış oldum. 2016 çalışması başladı bile. Can Yayınlarıyla da konuğumuz bu çerçevede. Sibel, Zeynep ve Yekta Karan da bu çerçevede. Zaten en başında yolaçıkken hayalim buydu. Rafta dizili bir vaziyette tüm yılları görmek. Bunun da nedeni her yıl yeni bir kitap çıkışın aman ne güzel, bizde bakalım değil. Almanakların değeri çıktıları yillardadır, dahada ilerleyen yıllarda belli olur. Biz, 2015 almanağını elimize aldığımızda bir hissiyat veriyor bekliyorduk tazebu bilgiler. Así hafıza kaydınıntutulmuş bundan 5-6 sene sonra almanşa dönüp katkıtmızda olacak. Hafıza oluşturma meselesi o zaman çok dahafazlalarını bulacaktır diye düşünüyorum.

Benimdiğerini çeken, almanın üst bölümünde yer alan, Türkiye ve dünya gündeminde olsun zaman dizini bir de.

'Türkiye'de ve dünyada bunlar olurken, sosyal medyada en çok bunlar konuşulurken, kültür sanat da böyle bir atmosferdekinden şunları yapacak yerlerleri onardı, buluyordu, başarıyordu, bazen başaramayordu' demek istedik. Tam da böyle bir dünyada kültür sanat kendini var etmeye çalışıyordu ya-nı. Hafıza kaydı tek yönlü olmaz. Çerçevenin içinde neler olduğunu görmekte gerekir.

Liseleler şairlerin şiirlerinin misralarını sansürleniyor. Kitaplar sansürleniyor. Yakın zamanda bu, sizin kaleme aldığınız "Alle Çay Bahçesi" adlı kitabın da başına geldi. Sansür ile ilgili ne söylemek isteriniz?

Bu, bugüne altı bir bilgi değil, bugüne altı bir durum da değil. İnsanlık tarihinde muktediroilanların korku alanlarıdır. Bu korku alanlarından elbette ki tedirginlikler, bu tedirginliklerden de baskıcı karar biçimleri çıkabilir. Sağılacak bir şey değil. Türkiye ve dünya tarihinde sansürün de tarihin kayda geçmesi ve sansür olduğu gündidleşen dönemlerde, kültür sanatın ya da yaratıcı alanların neler yapabileceğini de bilmek lazımlı. Türkiye'de satan üreticilerin üzerinde bir baskı, bir tedirginlik alanı ve hatta kimin zaman ürünler söz konusu olduğunda sansür var. Buna yok diyemeyiz. Bunu hangi mahallede yaşıyor olursa olsun herkes kabul edecektir. Kültürünsanatın, düşüncenin nasıl bir refleksle tepkileverildiğini ve buradan hâlâ sürekli korumak için neler yaptığına bakmak lazımlı. Üzülecek bir şey ama korkulacak da bir şey değil. Üretmeye devam edeceğiz.

Yekta Kopan ile Noktalı Virgül programıyla Youtube'daki Mottomuzik kanalında kültür sanata katkı sağlama devam ediyorsunuz. Çok güzel konular, konuklar ve söyleşiler var.

Seyrediyorsunuz?

Evet, ben zaten aboneyim. Siz de 'Abone olun' vurgusunu sıkça yapıyorsunuz zaten.

Abone olan meselesi de çok liginç. Bu, kolektif bir yapı oluşturmakla ilgili bir istek. Benim oradayaptığım iş için de gereklidir. Kişisel biyolar için de bu geçerli. Böyle farklı farklı kişisel oluşumlarda abonelik var. Bu abonelikler de ücretlisi. Altını çizmek lazımlı. Ben veya başkası neden abone olun diyor? Abone olan kişi için bunun bir külfeti yok. Ama orada belli bir coğunluğundan etmek, belli bir rakama ulaşmak, sizin bilinirliğiniz ve süreklilığınız için değerli. Artık akm televizyon yayınından sıkıldık. Ana akm müziklerden sıkıldık. Ana akm veya kontrol edilen akm... Bunları söylüyorum da hep beraber yapabileceğimiz tek doğru şey, sosyal medyada mizmazlanmak veya kahve sohbetlerimizde küfretmek değil;

üretmek... Yapabileceğimiz tek şey üretmek. Ben burada bir program üretirim sen abone olursun. Sen bir blog yazarsın ben abone olurum. Diğer bir desen sitesi açar, Instagram'da bir hesap açar, 'Ben, her gün desenlerimi koyuyorum' der. Biz, ona abone oluruz. Takipçi olarak çoğalırız. Üretimi de çoğaltırız. Mizmazlanmadan, dövünmeden, gayet güler yüze, neşeyle paylaştıktan sonra üretmeye devam etmemiz lazımdır.

**YektaBey, sizesoru hazırlarken o kadarfazlasorу
çıkardım ki aklımaşı geldi: Yekta Kopanneden hıç
durmuyor?**

Talep bu yöndeysse dururum

Tabii kitalepu yöndede değil, fakat...

Durursam düşerim.

Peki bu yorucu mu?

Durdum anda anılarım yorulup yorulmadığımı. Durdadığım içten yorulduğumu da anlamıyorum... Elbette yorucu. Ama bir yandan da şu var; kahramanca bir edayla, herkesin kahramanlık gölgesi gibiymi çok sevdii, benim de bundan çok sıkıldığım bir çağda bunu böyle yapmıştım. Hayatta bilden tek şey çalışmak. Hayatta beni mutlu eden tek şey de bu alanda bir şeyler yapmak. Dolayısıyla ben bilden tek ormanın koşuyorum. Başka da bir şey yapmıyorum.

**Müziklear anızın iyi olduğunu biliyoruz. Bu yönünden ilgili
bizimle paylaşacağınız, hiç bilinmeyen bir bilgi var mı?**

Aslında pek bilinmiyor desem yalan olur. Bir enstrüman çalışıyorum. Yanı profesyonel veya amatörce diyebiliriz. Arkadaşlarla beraber kimi zaman bir arayagelerken amatör ruhlaortaya çıkardığımız ürünlerimiz de var. Bu benim tamamen dinlenmek için amatörce yaptığım bir uğraş. İyi bir müzik dinleyici olduğumu söyleyebilirim. Bütün sanat disiplinleri arasında da müziği yakalamaya özen gösteriyorum. Tam da şu anda o zaman Kafka Okur'dan bir örnek verebilirim. Ezgi Ayvalı benim öğrencilerimdir ve Kafka Okur'da yazıyor. Onun metinlerini okurken, metinlerindeki müziği yakaladıkça mutlu oluyorum. Ben bir sanat ürününü bir başka sanat ürününden çok da keskin çizgilerle ayırmadan baktığım her şeysi hayatın ta kendisini ve sanatın hepsini görmeye çalışıyorum.

Bir kediniz var. Edebiyat ve kedi ilişkisine inanıyor musunuz?

Edebiyat vekedi deyince bu romantik bir şey oluyor. Özellikle de kedilerin çok sevdigi romantizmini üzerinden çok şeşikerler ve lezzetli bir şey oluyor ama ben buna sanat ve doğa ilişkisi demeyi tercih ederim. Ben, kedi seviyorum. Siz köpek sevebilirsiniz. Bir başkasına şeşik olabilir. Bir diğer bulutlardan

fat tutmayı sevebilir. Önemli olan doğaya dokunacak, doğayı sevecek ve bu çok kirlettigimiz doğayı doğadan dinleyerek temizlemeye çalışacak cesaretiniz var mı? Sanatın doğa ileyeninden üreme, yeniden üreyecekcümülleribulma ilişkisini kurmak konusunda bir cesareti olmalı. Çünkü insanlık tarihine bakışlığımızda yüzde olarak çokça doğaya zarar verdigimizi görürüz. Bu zarardan nasıl geri döneceğimizi, nasıl annacığımızı bize ne yazık ki biz söylemeyeceğiz. Bunu söylemeyecek kadar kireldik. Bşim dünyaya tekra saglıklı bir ilişki kurmamızı sağlayacak tek şey doğanın ta kendisi. Evet, bende kedilerden diniyorum bazen bunu. Kedilleriseviyorum. Bazen onların gözünden anlamaya çalışıyorum. Metinlerimde kediler var. Bunun da anlaşılmış bir nedeni var. Yazmazsam Canbaz çok kizar. Canbaz'ı üzmemem lazımdır. Ona da arada bir bazarımın liveryazıyorum. Yoksa şıqlamaz barın

**Kafka Okur'un bu sayıda kapağına Sylvia Plath yer alıyor.
Sizin de iyiye tutkulu bir Plathokuru olduğunuza
biliyoruz.**

Sylvia Plath ilginç bir şir karakteridir. Şairlerde yazarlardan daha çok rastlanan bırdurumdur bu: Hayatieserinin içine çok girdiği gibi eseri de hayatının içine çok girer. Plath'ın de hüzünlü hikâyesinin, hüzünlü olmasına gerekmekten hüzne dönümüş hikâyesinin, kadın vücutundan ve bir kadınlık halının temsilinde meydana gelmiş olması düşünürücüdür. Kimi zaman da eserinin belli online geçmiştir. Lady Lazarus veya Ariel. Bunlar bilinir ama derinlemesine Plath okuması, yapılmadan onun hakkında çokça cümle de kurulabilir. Böyle şairler vardır. Birkaç şirini okursunuz. Ama hayat hikayesi öyle nüfus etmiş, öyle üzmüştür ki sizi... Dramatik bir intihar sahnesi, bu sahnenin gelişimi, bırdiger figürün yine bir şair olmasına onunla olan ilişkideki kırlımı noktaları... O kadar onun şirlerinin ve şirliğinin önüne geçmiştir ki... Bazen Plath'ın bilmeden Plath için üzülür. Plath hakkında konuşuyor oluruz Amerika yılanı, 'Amerikan Rüyası'nın temsili olabilecek kadınlık hâli, dahasonra İngiltere'ye gidişi, Sırça Fanus, ölümü hep ba kadar yakın durması, defalarca istemesi ve defalarca deneceği konuşulabilir. Bunlar elbette konuşulmalıdır. Ama tuhaftı şekilde, özellikle sonyuillardayeni neslin romantik ilgilendirme alanında ben Sylvia Plath'in eserlerinden çok hayatının konuşulduğunu gördüm. Oysaşırıları ikinci Dünya Savaşı attırmış. Soğuk savaşın gerilimi ruh halinde kadın özgürleşmesinin çokça coğrafyada yeni yeni başladığı bir ruh halindeki o şirler, özellikle şirleri -Sırça Fanus'u sevmeme rağmen- derinlemesine okumalarını ve neredeyse dize dize tartışmaya da hak ediyor. Dilerim, Sylvia Plath önlüüzdeki yıllarda hayat hikayesinden çok yozdıklarıyla da hafızlakonuşulan ve tartışan bir şair-yazar olur.

Doğuştan Sansürlü

MERVE ÖZDOLAP

Bir kadın olsaydım belki parlardım; hüznün pencerelerinden bakan iki bakır rengi gözle. Mekanik şehirlerin, dokunmatik aşıkları üşüşürlerdi paspasının önüne. Yere bir battaniye serer, çay demler, uzaktan izlerdim onları. Aşklarını dökerlerken çöplüğümé, nasıl da aynı gözüküyor hepsi. "Kendilerini yalayarak temizleyen kediler misali faydalara kendilerine" diye düşünürdüm. Üşürdüm çünkü hep -yaz veya kişi fark etmez- mevsimsiz Üşürdüm. Tek başına işinmeyi öğrenen kadar kim bilir kaç mevsim geçerdi, kaç beden eskitmiş olurdum. Kaç maske denerdim uyum sağlamak için. Hanginizin meleği, hanginizin namusu olurdum? Bir azize gibi kenarda beklesem de, drama kraliçesi gibi yüreklerini sövmürsem de sevilmezdim aslında, biliyorum.

Benden olsa olsa anne, kardeş, eş olurdu; sizi betimleyen tüm unvanlardan arınarak yalnızca kadın olmam zordu. Doğuştan sansürlü kalbim, vücutum ve zihnimle aranızda var olmaya çalıştığım farkına varmadınız. Nasıl olmam gerekişiyle ilgili o kadar çok fikrinizvardı ki yoruldum. Sonra, ne olduğumu ben bile unuttum. Verilmiş roller icabı ezberlediğim repliklerimle, size güvenli bir kucak vadediyordum.

Sürprizlerden uzak, her şey beklediğiniz gibi... Ama bir gün gelecek dimdik duracağım dünyanın tam ortasında, tüm rollerimden soyunacağım. Çırılıçıplak kalıp aynada bakacağım kendime. (Sizin) kendi namusunu sergilediğiniz, (benim) kendi organlarına siksiksík sanlaçağım. Bağımsız bir vatan gibi, tüm coğrafyamı tanıyaçağım. Beni oluşturan tüm unsurları teker teker arayacağım. Bulmak, bulmamak önemli değil. Özgürce aramanın tadı kalsın damağımда, ruhum aydınlanın yeter. Bu aydınlığın yansımاسını göreceksiniz sonra dünyada. Kuytuları aydınlatan, göz almayan bir ışıkla, "bir kadın olarak" parlayacağım.

mymoodypictures

Yaşamı kurcalamanın yarası yoktu. Yaşam...
Yaşanıyordu işte ve bitip gidecekti günün
birinde, onların aralarına katılmalı ve
eğlenmeliydi, bitmesi kesin olan bir şey
böylesine ciddiye alınır mıydı?

Unutma Lola, hiçbir acı baki değildir. Üflesin
geçer. Bazılarına biraz daha çok üflemen
gerekir, hepsi bu.

Bu şehir öyle bir şehir ki, küçük bir kız üzülür,
üzüldüğü anlaşılmaz. Kuşlar cehennem
çığlıklarıyla ötüşür, duyan olmaz. Bir ağaç
acıkır, kimse... hiç kimse umursamaz.

Ama beni öptüğü iki sabah öyle bir tat oldu ki
ağzımda, keşke onun dudaklarından rujlar yapılısa
dünyanın ölümlü ve minyatür kadınlara...

**ASENA
KUMRULAR
SÖĞÜT
DİRİK**

İçerisi Biraz Dağınık, Kusura Bakmayın

EZGİ AYVALI

Midem buluyor. Sigaradan. Kaç saatir uyuduğumu bilmiyorum. Saat beşi biraz geçmiş ve ben yeni uyanmış; pişirmesem çöpe gideceğini biliyim, akşam eve gelirken mahalle marketinden 'bakın sağlıklı yaşıyorum' diye aldığım brokolleri ocağa koymuş, günün ilk kahvesini içiyorum. SandalyekenaRNA tüninem yine kuş gibi. Yatışa kalmış misafir gibi. Birazdan ev sahibi gelip, "Neler yapın bakalım ben yokken?" diye soracakmış gibi emanet oturuyorum. Alırmadım söyle rahatça koltukta oturmaya. Normal insanlar gibi televizyon karşısında yaylayım diye eşek yükü para verip aldığım koltuğu, yalnızca sancılı günlerimde yatak olarak kullanıyorum.

Herkesdünü hatırlıyor mu? Dünne olmuştu?

Son zamanlarda -belki aylardır- uyuyamayıp, uyuyamayıp, uyuyamayıp uyandığında kim olduğumu unutuyorum. Yerde yatan resimleri izliyorum hafızamı yoklamak için. İki tüp yağı boya, bolca keten yağı ve saç kurutmamaknesiyle uvaleneler saçmadığımı bakiyorum. Küçükükevinher yerineserdigim, sonsuza kadar kurumayacakmış gibi pan'dan dağınık tablolarn üzerinden sekerek bu sefer de pencere kenarındaki sandalyeyikapıyorum. Birazyağmur yaşa rahatlayacakortaklı. Pencereyi açıyorum, midem buluyor. Bir sigara dahayaçıyorum.

Filmlerde düşüyor, kitaplar yazıyor, çiçekler izliyorum. İçimdebir boşluk.

Odalarдан gelenseseleri dinliyorum uzun uzun. Kedilerim gittilerinden beri evdeki seslere tahammülüm yok. Kabullendiğim söylenenemez ama alışım yokulklarını. Sürekli ortalığı dağıtan, ayaklarında dolası durmadan miyavayan, yazı zararken gelip tepeme çekmaya çalışan, boynuma burnunu dayayıp horul horul uyuyan iki küçük şeyin yokuğuna gün geçtikçe alışıyorum. Kalkıp önce tencerdedeki brokolleri fokurtusunu, sonra kombinini gültüsunesusturuyorum. Fırtınayı bir türlü susturamıyorum. Yalnızsan yalnızsan, kandıramazsan kendini. Yalnızlığı bastırmak için müzik veya televizyonu agmayı kabul etmiyorum. Neyse ki simdi evde çit yok. Fırtınayı dinliyorum.

İnsanoncaşeyi biranda hatırlamamalı

Bir andaonlarca kuşla doluyor gökyüzü. Bir andaonlarca fotoğrafi doluyor zihnim. Kuşlar çıplıklar atıpsızlıyorlar ama pencereden sürünen yalnızca birkismını görebiliyorum. Çıldırmamak işten değil. Birkac dakika sonra giyinip sokaka atmış buluyorum kendimi. Yeni taşındığım mahallenin yabancı

kaldırımlarında gökyüzünden ayırmadan gözlerimi, koşar adım yürüyorum. Kuşlar çoktan gidiyor sahile vardığında. Öylesine uzakta kalyor ki sürü, denizle gökyüzü arasında küçülüp, küçülüp, küçülüp sinekler gibi gözden kayboluyorlar. Ağılayacak gibi oluyorum. Midembuluyor, ağılayamıyorum.

Siz çok parlaksınız. Kaybolmaktan neden korkuyorsunuz?

Güneş doğmaya başlıyor yavaş yavaş. Rüzgar arkama alıp kapışonunu geçiriyor, sahil boyunca yüreyme kararveriliyor. Yürümeye hep sevdim. Becerebilseydim eğeruçmayıda ha çok severdim. Pazar sabahı bu, insanların anlıyorum. Fosforlu ayakkabıları, fosforlu tayıları, fosforlu kulaklıklarıyla, kabarcık montları giydirdilmiş yakaşıklı köpekleriyle yürüyen insanlardan. Banabakıyollar. Bir tuhaf bakıyolar. Askermoruma, büyük kapışonuma, yağmur çizmelerime, en çok da uyukunun canına okuduğu yamuk gözlerime bakıyolar. Başkağıma, bozuk ritime, ne aradığını bilmeden yollara düşmüşlügüme, fosforsuzluğuma bakıyolar.

Dokunsanız dağılacağım. İyisi mi dokunmayın.

Sanki dursam bir yerde rahatlayacak herkes. Akılmın içinde koparılmış, karman çorman edilmiş bir film bandı var. Çözülebilsem. Çözmemiyorum. Köprünün ayağına gelince duruyorum. Biraz önce martılarla konuşmayı denemiş, başaramamış; parkta yatanları-beyazköpek yüz çevirince bir parça daona kırılmış; yürümekten de, aramaktan davazgeçmiş duruyorum öylece. Bacaklarında seğiren ince kasları dinliyorum. Ve niha-yet, montumun büyük cebinden çakardığım sigaramı yakmaya çalışırken, yanı başından gelen çakmak sesinde buluyorum aradığımı. Yol boyunca gördüğüm; otlalarınataklısan da, balyık gibi denize atverseler beni diye içimden defalarca geçirdiğim balkıklärına benzıyorum. Hatta öylesine benzıyorum ki onları, yürüyenler bakımyorlar artık bana. Fark etmiyorlar. Aralarında kayboluyorum.

Anlatacak hikâyem var, dinlermisin balıkçı?

Onca yolu gelip farkında olmadan yanında durduğum balkıyla göz göre geliyorum o ara. Tuhaftır, içten bakıyar. "Günaydın" diyor çoktan açılmış sesiyle. Fosforsuzluğunun farkında. Konuşkan biri olmadığım için, tanımadığım insanlarla konuşmamam konusunda hiç tembihlenmedigim geliyor aklımı ve ilk kez-belki de bininci kez- buna işaretarak "Günaydın" diyecek. Tanımadığım bir sesle, tanımadığım bir adamıma. Yüzü babama benzıyor. Yorgun kamburu, sigarayı tutusu,

Aslı Babaoglu

uzaklara baktı... Oltasının ucunu çevirmiş denize, bir şeyda-
ha söyleyecek gibi oluyor, dönmüyorum o tarafa. Ben döndü-
ğümdeseye o bakmamış artık. Bir an -belki saatlerce- duruyo-
ruz .

Ben kuşların gittiği yere bakıyorum, balıkçı kim bilir nereye.
İçinde bir boşluk

Babam sigarayı bırakaklı yıllar oldu, balık tutmaktan da
anlamadı hiç öyle. Biraz olsun bir şeyler bilsem bu konuda,
hiç yoktan ne soracağımı bilsem sohbet e gireceğim hemen
'Sabır işi sizinki' diyeceğim. Balıkçı da bana uzunuzun nasıl
olduğuunu anlatacak bu işin Hangi okula gittiğini soracak
sonra, 'bitti okul' diyeceğim, 'veterinerlik okudum.' Kendi kızı-
nın hangi bölümü kazandığını söyleyecek gururla, ne şartlar-
da, ne zorluklarla okuttuğunu. Gözlerimiz dolacak. 'İş güç?'
diyecek havayı dağıtmak için, dağılmayacak hava. 'Çalışmı-
yorum abi' diyeceğim, 'Yazıyorum, çiziyorum. Çokça düşünü-
yorum. Herşey çok dağınık.' Anlamayacak. Anlatacağım. Ta-
nimadığı insanları, bilmediği duyguları, meraketmediği yalnız-
lıkların... Kendi hikayemi kendisimle bir çipciplik anlatacağım
Dinlesin diye değil, dinleyeyim diye. O karman çorman filmi
biraz olsun izleyeyim diye. Ama başlamak için ne doğru keli-
meyi, ne dekendi sesimi bulabiliyorum.

Bugün kalmık bir pembe kvardenizde.

Vazgeçiyorum. Karımdan gelen sesle akıktığımı fark ediyorum. Uzun zamandır -belki yıldardır- akıktığımı böyle anlıyorum. Evdeki brokollergellyoraklama, midem bulanıyor. Birsalaradahayakip taksi çevirsem, gidergitmezde vursam kafayı uyasam diye geçirken içimden, kirliğimin ucuna bir damla düşüyor gökyüzünden. Ardından bir damla da yanağıma. "Yağmur!" diyorum. Yüksek sesle söyleyorum. Neredeyse bağırarak söyleyorum, "Yağmur!" "Yağmur bereketti!" diyor balıkçılı�数学的ćılık tecrübesiyle. Şöylerken yüzü aydınlanıyor. "Yağmuruhun gidasıdır" diyorum. Büyükbir kahkaha atıyor, "Hay yaşa." Sağanak gibi iniyorgötken, denize karışıyor. Sanki laibizide denize kanıtıyor. Şeffaf kovalarda çırpinan balıkları gibi, bütün balıkçılarla bir anda hareketlenip konuşmaya başlıyorlar. Fosforlu ayakkabalar hızlanıyor, yakışıklı köpekler kucaklanıyor. İslamasın diye avucuma sakladığım sigaramı yakmaya çalışırken "Okuyor musun?" diye soruyor balıkçı. Neden bu kadar gülüşümde bir anlam veremediğimi, havaya kalkmış kaşlarından, şaşkın bakan gözlerinden anlıyorum. "Okuyorum abi" diyorum, "muhabese."

İçimizde bir boşluk, neyse kuyağmur yağıyor.

frida'nın elleri için ön söz

ömerturan

bütünmekuptulanunut frida
sonsuza uzanan bir aşkin özetî say
zaman eziliyor ve kararsız bir mevsim giriyor aramiza
aşk nedirki? belkibir dudak tiryakiliği
bulutsuz bırgögeçimizimi çizmek belki, küçük birel
ipekdalgası ya da kaygılı bırses
çözüpçözüp bağılıyorkükün yanlanmız

hayatın tarihinde böylebi seyfrida
temiz yüzlü bir çocuktan doğuyoruz,
sonrabütün defterleri denizeatzıryoz
ağımızda soğuttuğumuz sözleri unut
onlar ki, zamana açılan kordorda birçılama sesi
geçmişin aklını karıştırıyor ve hiç ummadığımız
yerdenkırılıyorkalbımız.gecevekeder
ikikereter

senin bu ellerin diyorum
açıkbir bahçe kapısive tuvaldenkelâma
uzunbıroyol haritası
birdolu şenlikse eğer dünya
seninellerineri yerindefrida

bütün mektupları unutfrida
bazıgerçekler vardır, biçağın ucu kadarsıacak
gitmekistediğimizyerlervardır
görmülmek istedigimiz şarkilar
oysa düüst bir hayatın yanlıyor herkes
veanılar, adresi silinmiş evlerde saklanıyor
belki unutmaya beceremiyoruz frida
aklımızda hepeskisözlerinyükü,neyedokunsak
orası çamuru gece, nereye baksak, oradan
birrüzgârgelyoryüzümüze

çürümek deböylebir seyfrida
eşyalaryalnızlaşır, kapanırkapılar
vetavanbatartenimize
civil civî günlerin rüyası giriyor uykuuma
saçlarını konuşuyoruz, biraz gül kokuyor
ama dahaçok kül, durmadan

seninbu ellerindiyorum
apansız bir yazıklımı
ve odadan odayayılı geceler müziği
hayatın hñznı bir vedaysaeğer
seninellerin dermanyenerinefrida.

II.

sevgilifrida
birnilüferaćaraçmazbaşılyorum seni sevmeye
içimlin derin kuyularına kadarçekiyorum kokunu
kucaklışıyoruz, Ülkeyegeçiyorterimiz
örümüz yerdeğışiren birsokak
baştan sonayürüleruyaşk kalarak

senidüslündündümher yerde bir incelik ve güzellikanıtı
yeryüzü çayırlarive dağlar
mavi birkipırıtyla uyanıyor hersabah
senin göğüslerindekisüt, gözlerindeki tuz
yeniyeni ağaçlar büyütüyor
sevmek de böylebir seyfrida
bizi bekleyen anıla yürürik, bir kadında
kuşları süpürüyor arkamızdan
ahfridakadâğıma dudağrıla İslatiyorum
birçividahadüşüyor çarmıhtan

senin buellerindiyorum
sevimi bir kir çocuğu
veserincarşafalarla sinmiş beyaz uykı
unutmak birkaç añaşidegiliseeger
senin ellerinten bilgisifrida

sevgilifridagülümşüsörsün ya
güneş bırazda yaklaşıyor dünyaya
iki şehir birden seviniyor
hepbekledik, bazı yaralar geç lylesiyoŕfrida
aşkı, eski defterlerikanıştırma hevesidir
ve bizbu gürültülericinde anyoruz kişiliğimizi
ahşaba oyulmuşmektupgbı yüzümüzden başlıyor
biruçurumun derinliği

özlüyoruz frida
sesin sesimdeki pasisilecekadarincelikli
nasılısaalisıyorinsan, masumiyet gizli bir kötülüğümüş
yalnızlığınızda böyle birşeyiște
fıstıyla öpüşür bütün çiçekler vetam zamanında gelirolumn
geç kalmamak içın hicbir şeye
haydi bırdaha gülümse

senin buellerindiyorum
esmer bir şarkiya benzıyor
sabır, dilenenmenin tersten okunuşude değilse eğer
seninellerinkusursuzdelifrida

Olur Bazen Öyle

GÖKHANÇOKUN

Bütik pastanelerin şeklisiş kesilmiş ve adı poşetlerle paketlenmiş el yapımı pahalı çikolatalar vardır. Kasanın hemen yanında. Elinize aldığınız o gösterişsiz paketin sizin için özenle hazırlamış ve diğer paketlerden farklı olduğunu düşünüyüğünüzü mü hiç?

Ben düşündüm. İnsan yirmi yedi yaşındayken düşünmemesi gereken ne varsa düşünüyör.

Kendimeait hissedemediğim hayatımın en tatlı kaçamağıydı o çikolatalar. Kaslycerden başka kimseyin duyması bir tonda "benim için olan hangisi?" diyesorup bazeşşasın bir tebessüm, baze de başından savan bir tavırı elime tutuşturulan çikolatalar... Üzerinde kakao oranı yazmayan çikolatalar... Hangisiliyak görüldüyse o. Tadıbirazıcı. Gerçekler gibi. Hayatı gibi

Yirmi yedi yaşındayken intihar etmeniz dünya başında bir rock yıldızı olmanın durumunda afıl bir hareket olur. Veya bu ölümü F-16 jetlerine ileri teknolojisavaş sistemleri tasarlayan ve Yankee'lere anzaçıkaran parlak bir Türk Mühendisolarak gerçekleştirenseniz akşamları haberbültenlerini şenlendirebilirsiniz. Diğer türlü yerel bir gazetenin üçüncü sayfasında kaybolup gideceğinizi bildiğinizden çikolataya, kaslycerle ancak sizin anlayacağınız zavallı bir oyun oynarsanz. Ben de öyle yaptım. Dördüncü kez geldiğim bu pastanede kaldığma uzanan masada oturan ve çalan şarlonın tesiriyle ona merhaba diyecek ilk adamaaşık olacağını hayal eden akillara zarar güzellikte o kadınaaldırmadan banaaltı olanı almak için ciddiyet kasaya yaklaştım. Konuşmama gerek kalmadan kaslycerin gözüne işaret ettiği paketi aldım ve göz temasını hiç kesmeden önceden hazırladığım bozuklukları soğukkanılıkla tezgâha bıraktım. Tam bir profesyonel iş. Filmlerdeki gibi

Marketten aldıklarınıza benzemez bu. Ne paylaşmak istersiniz ne de beklemek. Dahadısan çıkmadan çırın poşetinden çikardım. Etrafta elimdenkinden kurtulmamı sağlayacak bir şey bulamayınca çevreci kimliğime zarar vermemek adına en yakın masaya yaklaşarak:

"Merhaba. Şunu kül tablasının yanına sıkıştırısam, mahsura yoksa?" dedim.

İnsan yirmi yedi yaşındayken, sıkışıp kaldığı bu hayatı her şeyi bir yerlere sıkıştırımahtıyaç duyuyor. Kiminle konuştuğu na bakıyor.

"Belki inanmayacaksınız, belki deli diyeceksiniz ama bunu size mutlaka anlatmalyım." dedi

Anlatı. Dinledim. Olur bazen öyle. Filmdeki gibi

Normal şartlar altında böylesi bir kadının, bir yandan hırsıa elindeki çikolatayi yiyp bıryandan daçop kutusuarayangözlerle etrafına bakınan birine açık olmasını beklemek komik olur. En azından ne kadar etkileyici ve hayallerindeki gibi bir adam olduğumu anlatırken "Acaba gerçekten benden mi bahsediyor?" diye sormam gerekiirdi

Ama insan yirmi yedi yaşındayken böyle lüzumsuz sorular sormak istemiyor. Başna gelebilecek her türlü absürtülje "evet evet, tam olarak olması gereken bu işte" diyerek dört kollasınıyor.

Aslında bir kadının sevesi gelmiştir. Adamın da sevilesi. Kismetliyim ve kaynanamseviyormuş. Hepsibu.

On iki gün boyunca aralsız sırtıtm. Banaaşıkolduğunu söylediğim andan, aradığı kişinin ben olmadığımı itraf ettiği ana (filmlerde "sorun sende değil bende" replikinin geçtiği sahneye) kadar geçen yaklaşık üç yüz saatlik sürede, gündüz ve gece, her saniye yüzüme yerlesen aptal bırsıntıla yaşadım. Bu arada başka şeyle de söylemiş olmal. Ama dumatmadım

İnsan yirmi yedi yaşındayken bazı kelimeleri anlamak istemiyor. Olmasını hayal ettiği şeylere inanıyor ve yüz kaslarının deformasyonunu umursamıyor. Bir hormon salgılıyor, sadeceymi yedineyeşineözel. Tepkileri, hisleri, bekleneni karmakanlık oluyor.

İşte öylenamuzzus bir yaşıtı bu yirmi yedi.

Sonra yıl döndü. Film bitti. Kimse intihar etmedi. Büyüdüm ve aydınlandım. "Olur bazen öyle" dedigimne varsa tek tek yazdım:

Öyle ki,

Bazen gözlerinin içine bakıp gülümser ve seni sevdığını söyler.

Bazen kendisi bile inanır buna.

Son derece inanmışım içeren bu sahne, bu bakışlar, bu küçük sıcak dokunuşları..

Ama sadece bazen.

Sonra sen o bazeñalırsın, yayarsın düşlerindeki sonsuzluğ'a.

Ama o,

Seni

Hep bazen sever.

Bazen benimiçin tensel muhtaçlığını en naif izahırdı mesela,

Çoğuña göre ise duygusal boşluk iki film arasında

Çapkinin bazeñi son kadehtir sabaha karşı boşalan bir barda

Fahişeninki, parasını saymadan önceki ödüllük performans annesinin koymadığı bir adla

Seferinin bazeñi uzun bir yoldurşehirlerarası, camkenarında

Kaptanının, karaya basmanın anlamsız heyecanıdır uzak, isimsiz bir limanda.

Bazen regl döneminin sancıdır,

Bazen balık burcu birinin gözyaşları

İkiside aynıdır esasında

Bazen soğuk, ayak üzüten bir gecedir tek başına iki kişilik yataktır

Vebazen rüyalarında,

Yaz sıcaklığı küçük bir parkta

Yarısı sana benzeyen birbebek gülmüşmesihafızında.

Bazen babanınolduğu gündür

Bazen Kürk Mantolu Madonna'nın son sayfası

Bazen kasımda..

Bazen baharda...

ESRAPULAK

- Ne vakit yere sıkı bastım, o vakit yerden yükseldim.
Hayal ettiklerimi gerçekleştirebilmek için ihtiyacım olan
tek şey, kendime ait bir odaydı, kalbim'dı.
- Banagüneşi getir, hergün doğumundaseni seveyim.
- Sırlann gönlüne, hayallerin gökyüzüne emanet.
- Birkezöldük mü; bin kezyeniden doğarız!
- Hercan kırığı, ruhlığın bir talmıdır. Kalp incindikçe, ruh
inceldikçegüçlenir
- Yakınlar uzak, uzaklar yakın olduğunda; gitme vakti
gelir.
- Evlat, öğretir.
- Kalbin en karanlık anında yaniveren bir mum! Ah. O ne
müthiş birandır!
- Sen gibi sev beni! Böylelikle öğrenebilirim ben de; ben
gibi sevmeyi.
- Bazen en önemli olanı; kalbini unutursun, lakin
hazırlatverir aşk...
- Zihin yoluna engeller koyar ve bahaneler üretir. Beden
bir araçtır. Kalptir safolan.
- Sende olmayanı, bir başkası sana verebilir mi?
- Cevaplar, sorusormayı bıraktığınız mangeler.
- Ne durrahatet, ve ne de kork.
- Sana en büyüğe yinesen; kendi öndünden çekili!
- Seniben yazdım da o okuduya; Ah!

CANSU CİNDDRUK

Artık yokluğumdaat koşturursun buralarda...

İstersen, inlecinletop oynarsın

Bütün bunlar, benim gibi dünyanın yükü sırtındaymışçasına kambur yürüyen, inceblekli vesolutenli bir kızın kaldırabileceğindendaha fazlaydı.

Evlerin arasından çiplakayakyüründüm. Topuklarımdırtık karanmayaşamıştı ve buna rağmen canımı hiç acıtmıyordu. Şu iki kaburgamın ortasındaki derin sizi geçmedikçe başka hiçbir şeyin canımı acıtabeceğini zannetmiyordum. Hangi pencereninöñünden geçsem beni gören ya işkilianni söndürüyorya perdelerini örtüyordu. Bir Orta Çağ çağcızması gibi elli-mi yüzümü kapatmak, artık kimselere görünmemek istiyordum. Sanki insanlar sırı bana korkunç bakışlar fırlatabilmek için bir araya geliyorlardı. Bir yerlere saklanmasa da hiç dışarı çıkmaması diydorum. Sanıyorum ki koca bir şehir, hiç işi gücü yokmuş gibi, sadece benimle uğraşıyordu. Demek şehirlerde insanları kusabiliyor, tükürüp bir kaldırınm kenarına fırlatabiliyordu.

Bir şeylere kızdıka avcumun içindeki iki misketi birbirine vurdum durdum. En çok da kendime kozyordum son zamanlarda. Misketlerimden biri maviye çalarken diğeri yeşildi. Gözlerimin rengindeler diye benim olmuşlardı. Beni şimdil en çok kim sevmiyorsa işteonun misketleriyydi. Bunları bana hediye etmişti ama kalbini kirdiktan sonra geri de istememişti. İyi ki de öyle olmuştu. Kendime kızdımım her gün onları cebimde

dolaştırmayı, dokundukçakayıbettığımızseylerihatırılıyordum. Ne de olsa insanın ancak kendi kendini cezalandırarakteribe edeboleceğine inanan insanlardandım. İştebu yüzden, bunlar benim misketlerim değil, kirbaşlanımdı.

Beni, tüm yaşamışlıklara bağlayan prangalarımdı.

Onu en son gördüğüm yerde, diğer herkes gibi, en yakın zamanda buradan çekip gitmemi istemişti. Bir nefret cümlesi mi yoksa ricamıydı bu, hiç bilemedim. Tek bildiğim,artık gerçekten elimi eteğimi ortaktan çekmem gerekiydi. Misketlerimi de yanına alıp yokolacaktım. Bütün bunlar, benim gibi esen rüzgarla uçacakmışçasına titreyerek yürüyen, yüzü aşık bir kızın kaldırabileceğinden daha fazlaydı.

Tandık tanmadık herkes evin önünde toplanmıştı. Hepsi neler olduğunu merak ediyorlardı, haliyle. Genç kız şu kuru kalaşigorse, olduğundan eminolmak için bekledikleriniñdüñiñrdü. Sonra da "Aynanın önündeki cansız bedenim artık rahat etmenize yeter mi?" dye sorardı

Gerçekten, korkunç şeyler olmuştu. Genç kızın narın bedeni bir anda kırmızıya boyanmıştı. Boğazından göğsüne akan kanpolislere olayın intihar olduğunu düşündürdü. Suç aletide buralarda bir yererdeyse "intihar" diyeceklerdi.

Yerdekanlı bir bıçak göründü.

Yanında iki misket duruyordu.

Tazaların Aşkı Büyüktür

YUSUFÇOPUR

Daha dün kadarsahip olamadığım ama sahiplenildiğim iki sevgilim varken gecenin şı karanlığında yapayalnız kaldım. Hayatın tuhaftılığını, belirsizliğini, tekinsizliğini elbette şimdî fark etmedim. Yıllardır çok kez gördüm, yaşadım. Hepiniz gibi. Benim özel bir hikâyem yok. Sahip olmak, sahiplenmek, ait olmak, aidiyetlenmek, iyi uyu bu kelime, herkesin yaşadığı, yaşamak isteyeceği hisler. Yalnız kendimin bilincine vardım varalı çözemediğim bir sorunu paylaşmak isterim. Yaptığım tüm tercihler beni mutsuz etti. Neden sürekli bir tercih zorunluluğu içinde kaldığımı bırbırı konu.

İlkokul dörtteyken Leyla mı, Hande mi diye kendi kendime düşündürken Hande olsun, benim olsun, diye karar verdim. Leyla sınıfımızın kralıçasıydı. Elbette benim gibi kafası bedeninden büyük kara bir çocuğu tercih edecek değildi. Hem Hande sürekli banan bakıyordu. Ben de Leyla'ya bakmadığım zamanlara ona bakıyor, onateseselbiluyordum. Hayallimdeğer Leyla diğer gece Hanevardı. Baktım ki Handedahasızdı, daha içten varsan Hande olsun dedim ilk sevgilimi. Leyla zaten herkesin sevdığıydı. Sadece kafamla değil bedenimle de sınıfın en büyüğüydüm. Yeni gelen bir öğretmen ilk önce beni tahta kaldırır, gürültülü sınıfı susturmak isteyen öğretmenin ilk durağı ben olurdum. Bedenimin büyüğüne güvenip sınıfın en güzeline gönüllünenmeli cesaretinde bulundum. Bu gayet normaldi. İkimiz de sınıfın en erlerindendik. Ama bir sorun vardı. Ben hiçbir zaman sadece Leyla'ya gönüllünenmedim. Ne olur ne olmaz diye Hande'yi de sürekli akıldım. Ondan bir gün babaanne meanlatımda sararmış ve cürlüğün diplerinin sonuna kadar görüldüğünü bir kahkahaya, "A benim güzel torunum, sana bir nina nasihatı. Kulağına küpe olsun. İki tavşanın peşinden koşan ikisini de yakalayamaz" dedi. O an Leyla'yi mor, Hande'yi siyah bir tavşan gibi düşündüp peşlerinden koşarken hayal ettim kendimi. Ben de kafası büyük bir taziyim tabi. Haklıydı ninem. Her gece ona nadir bir oyunun sonunda kellesi büyük tazi hiçbir zaman tavşanları yakalamaz, koşmaktan yorgun düşer uyuya kalırı. Haklıydı da. Beni flaholacak birtaşlığı değiştirdim.

Ben tazi akımla bunu yaparken tavşanlar da her şeyin farkındaymış tabi. Mor olan arkadaşlarını "O tazının niyeti bozuk, ne yardım geçiyor ne serden" demiş. Yan ve ser'i o yaşıta nasıl öğrenmiş bilemem. Anlaşılan onun da bir babaannesi vardı. Bizim mor tavşan ona yessilendiğe hysuzlanmaya başladık. Göz kırmalanma cevap vermemeye teneffüslerde yaklaştırmama izin vermedi. Mor tavşanım benden hızlıydı. Yaklaştırmamda yanından uzaklaşıyordu. Benda hala kocaman kafamı bedenime ayıratıp koşmaya niyetlenirken o çoktan göz-

den kayboluyordu. Ah Leyla! Baktım ki morundan hayır yok, kara tavşanına meylettim. Canım Hande! Hem zaten Leyla çok havalydı! Kara tavşanının bir gülmesi dünyaya değerdi. Leyla'nın saçları da kısaydı! Hih! Benim kara tavşanım tüyleri upuzundu. Hem de örgülü. Ne kadar güzelsin Hande'cik! Nasıl olmuş da Leyla'ya meyletmıştim, diye içerenip durdum. Taz aklı işte. Hayalimden de kovuduktan sonra morunu, karsına verdim her şeyimi. Olmadı kardeşim olmadı. Bu tavşanlarla uğraşmak benim yapacağım birşey değilmiş. Saşa sola kuyruk sallarken şimdî o kuyruğu bacaklarına kistırıp geziyorum aylak aylak. Bizim Hande, ona haber yolladığımızda "Ne olduğunu? Leyla yüz vermeyince mi geldimkchine?" diye haberfalan etmemsin, benim aryan gönüllülerle işlem olmasın. Sevecek sen adam gibi. Başka kapıyal" demiş. Brakma beni Hande!

Neyse işte. O gün bu gündür kuyruğumu kendi şeyime kıvırıp durum. Talihim aşılmadı bir türlü. Hep böyle iki arada bir derde kaldım, sonra sezdim, sonra pişman oldum. En sevdigim sayı yedi mi olsun sekiz mi derken sekiz'i sezdim aklim yedi'deyken. O günden sonra sezdiğim her sekiz mahvetti beni. Sınavlarda hemen her soruyu cevaplarken sekizinci geldiğimde elim ayağım titrer, şaşırırı kalırdım. Ondan belki hayatında yetişmem yüksek notum olmadı hiç. Köy otobüsünün sekizinci koltuğuna oturup yanına hiç yoktan güzel bir kız, olmadı bir kadın otursun diye beklerken sigarasını yüzüme üfleyen Kör Hamdi düştü payıma. Bu Kör Hamdi'nin talih sonrası trenlerde, uçaklarda yaptığı alınıma. Hep sekiz numaralı koltuğu seçip güzel bir bayan beklerken ya öksürükli yağı amcalar, ya da somurtkan sert adamlar denk geldi. Bir gün dedim, hadi yedi'nin gönülünü alayım, belki bağışlar beni. Sen misin gönül almak isteyen. Lisede yilbaşı hediyeleri için kura çekiyorduk. Ben de "yedi" dedim. Demez olaydım. Üst sınıflardan belai birinin yavuklusunu çkmaz mı? Brakın hediyeyi bağırmabuela alma niyetinde değilim. Herkes yenileyice ter temiz umutlar, sevgi dolu duygularla giderken bizim tazi bir gözü mor, bir kolu çırik, sol ayak parmağı da kink girdi. Vann siz düşünün gerilsin. Yedinin intikamköyüoldü. Zaten okula gitmem de bir kazaydı. Veya intikam. Öğretmen lisesi mi fen lisesi mi diye düşündüp durmuşum aylarca. Öğretmenliği istememe rağmen fen liselerini seçmiştim. Fen liselerini kimse kimse unutmayacağım mor gözlü bir tazi olarak bitirip öğretmen olдум sonunda.

Hangisini anlatayım, neresinden devam edeyim bileyorum. Hele şimdi şu gece yaşadığım yalnızlık. Ah yalnızlık! Sen hiç tercilerimde yoktu. En kötüsünden de olsa nefes alan bir varlığa razıydım. Neydi o üniversitede azılı mendebuların söylediği. Nefes alıñsın yeter! Ulan nefessiz kaldım. Geçenlerde babaanneme söyledim. Mavi tavşanı kara tavşanı hatırlatıtm. Niye hep böyle oluyor, bak büyüğüm, adam oldum dedim. Yıllarsonra birkac ekşik dışarıcip aynigülüşle "Tazı o tazı ama çulu dejmiş" dedi. Ne yanı dedim, bir ömür hep böyle mi kalacağım. Ben niye doğru bir şeyi seçemiyorum? Veya o doğru niye beni seçiyor? "Ne istedığını bilmiyorsun sen torun, dedi. Hem o olsun hem bu. Avucunu yalarsın işte. Ha, sağıvucunu mu sol avucunu mu var onu da sen seç!" dedi

Ne yapacağımı bilmiyorum. Hele en son yaşadıklarım. Ben uslanmaz bir yalnız, arlamaz bir taziyim! Göz göre görme mahvettim kendimi. Tam da oldu, kaderim değişti, bahtım açıldı derken, yine avuçterchine kaldım iyi mi! Sivas'ta bir kız. Yok, adı Hände değil. Sahi benim kara tavşanım yavrulamış, çölüğe çocuğa karışmış. Benim gibi yiğidi bırakıp Cüce Ahmetle evlenmiş. Vay anam vay! Neyse. Leyla mı? Az sabredin! Ne diydorum. Bızım Sivaslı bir Gönül vardı. Geçen yıl mezen olan ev arkadaşım Ümit'in hemşehrisi, arkadaşı, Sivas'a gittiğimizde tanışmıştık. Tazı olal bir tavşanı tutmugut. Gönül güzel kızdı. Uzuru boylu, kıvrıçık saçlı, kara gözülü, zayıf bir prenses. Ümit'e her anında bir gönü'l borcum vardı. Kara ta-lihi aydınlatacak bir gülzelle tanıttı beni. Birbirimize mektuplar yazmaya başladık. Ne mektupları...

Bir gün posta kutuma geldiğinden emin olduğum mektubun verdiği mutlulukla yaklaştım. Gözüm hemen mavi zarfı aradı. Hep en sevdığım renge bürünmüş zarfla yolları Gönül mektuplarını. Şaşdım. Mavi zarfa alışkin gözlerim onun yanındaki kırmızı zarfta taktı kaldı. Faturalar kırmızı zarfla gelmiyordu. Kimdendi acaba? Mektupları aldım oktım evime. Maviyi mi kırmızı mı açıymış diye yine düşündüm durdum. Mavi nasıl olsa garantildi! Yeni olan, kırmızıydı. Hemen kırmızıyı açtım. Dondum kaldım. Ne hissettiğimi farkında değildim. Sevinçim mi üzüleyim mi bilemedim. Üzümek isterken sevinmemeye tercih ettim. Yıllar sonra mor tavşanım bulmuştu beni. Bilyordum Leyla! Hem de ne güzel cümlelerle. İçim kiper kiper oldu. Daha dune kadar yalnızken şimdi iki sevendim vardı. Tamam, mor tavşan aşı mektubu yazmamıştı ama yıllar sonra sorulan, "Ne yapıyorsun? Hayatın nasılgıdır? Merakettim, bir sora-yım dedim" diyorsa biri bunun sonunun dostluğa çıkmadığını herkes bilirdi. Gönül mü? Aslında onu da seviyordum galiba. Ama bu sefer aklanmamışım. Bir tercih yapmayıacaktım. Tavşanlar bana koşusunu. Öyle de oldu.

Leyla'yı lamektuplaşmalarımız sıkıştı. Ağrıksından, kırmızıdan zarflar yolluyordu bana. Yalnız bir sorun vardı. Benim mor tavşanım edebiyat okuyordu. Adın gibisin Leyla'm! Bil-

mediğim, anlamadığım ama güzel olduğuna inandığım cümeler kuruyor, şirler yoluuyordu. Yıllar sonra ayağıma gelen bu fırsatı kaçırıkmıydı? Yalnız iki güzel cümleyi yan yana kurduğum olmamıştı. Allah bana kurnazlıkta ve karsızlıkta bunlardan doğan yalnızlıktan başka bir şey vermemiştir. O güzel cümlelerin altındaki kalmamalydım! Tuvalteyken geldi aklıma. Zarfların içini değiştirecektim. Nasıl da düşünenmemiştüm bunu. Tazin aklı böyle yerde gelmiş demek ki. Gönül'ün yazdığı aşık mektuplarını Leyla'ya, onun yazdıklarını da Gönül'e yollamaya başladım. Ne yazıysa aynını temize geçiyorum yolluyordum. Tabi birini yeşil diğerini mor zarfa koymak. Yeşil Gönül'ün rengiydi. Yeşil gözüm benim Mor da Leyla'nın.

Bir akşam yine yeşil gözümle mor tavşanımın mektuplarını temize geçiyordum. Tabi biri "Sevgilim Mor tavşanım, Leyla'm," diğeri "Yeşil gözülü fistığım, Gönül'üm" diley başlıyordu. Tam mektupları temize geçip zarfa koyacağken zil çaldı. Kimse gelmedi bu saatte. Şaşdım. Yoksa? Bende o talih ne gezer, diye düşündüm. Kaktım. Baktım ki bizim Ümit. "Açsana lan kapıyı, basıldın mı yoksa?" demez mi. Vay vefal arkadaşım, beni ziyarete gelmiş! O arada mektupları zarfa koyup çabucak kaldırdım. Ümit'le felekten bir gece yaşadık. Beni mutlu görmümuş. Gönül'den alyormuş haberleri. Beni gli beniymiş. Sabaha kadar oturduk, onu yolcu ettikten sonra postaneye gittim. Dersleri asıp eve geldim. Uyudum. Yorgundum.

Bir hafta geçti geçmedi. Bugün posta günüydü. Mektupları alıp uzandım. Bakalım ne yazmış bu yavrular, diye. Ulan Ümit, ettiğim tüm duaları geri aldım. Ulan evimi başına yıktın. Dost dediğin böyle mi olur? Beter olmuşum. Dondum. Babaannem sırtıydı. Kovdum. Kapattım gözlerimi. Yine babaannem. Dışsız dışsız, aynı gülüle "Vay tazima ne yaptılar benim?" Sonra geçmişim. İlkokul günlerim. Kovdum hepsini. Her şeyi. Yaşamla tüm bağlamın kopmuş gibiydi. Mavi zarfa gönderdiğim mektubun yanında "Ulan şerefsiz, Leyla kim? Ulan utarmaz mavi tavşanına da sana da! Bir daha yüzünü şeytan görsün" yazıyordu. Anlamadım... Kırmızı zarfı açtım "Bir daha sana inanan senin gibi olsun! Gönül kaşlarıyla mutluluklar! Yeşil gözümü! Gözün çıksın geberesice!" yazıyorum. Geberdim. Kaç geceden geberiyorum. Kapı çalıyor. Açılmak istemiyorum. Yalnız kaderimi sonuna kadar yaşmak ve susmak istiyorum. Kapı ısrarı çalıyor. Perdeyi aralıyorum Ümit! "Açsana lan kapıyı!" Kapına da sana dadiyorum!

Mutlu olmakla, mutsuz olmanın arasında bir yerde kaybolup gitmekten korkuyorum.

Yıllar yılars önceye gidelim mi sizinle? Öyle yüzüyl filan değil, bin yıl da değil daha geriye. Milattan önceye. Çin'in yazılı en eski belgelerinden biri olan Değşimler, Dönüşümler Yazmasının milyonlarca göz tarafından okunmuş sayfalarından birinde kalalım. "Yin ile Yang" yazısın sayfanın başında. Küçüklükli kelime álemeleri tagışın harflerinde, fiziklefelsefeyidost etsin birbirine. Karşılık kutupları anlatsın. Kutuplar birbirinin özünü karşılında yaşıtsın. Artı ve eksinden başka hiçbir şey kalmasın geriye. Akımlıza gelen ilk karışılık, iyi vekötü de...

Haydi zamanmakinesinebinip ilerleyelim şimdî. Hayr tabi ki, günümüzde değil. 1994 yılına ne dersiniz? Muhteşem bir film karşılaşacak bizi desem? En kötü sandığımızın içindeki iyi, sevginin gücünü beyaz perdeye yansitan bir film. Leon ile Mathilda'nın üstünden yollar geçse bile hiç eskimeyen hikâyeyi konuğu olmaya nedersiniz?

Luc Besson'ın yönetmen ve senarist koltuğunda oturduğu, Jean Reno, Natalie Portman ve Gary Oldman'ın ayakta alkışlanacak performans sergiledikleri kültür filmlerin başında gelir Leon. Seri katil bir adamla, on iki yaşında mutsuz bir ailede yaşayıp ailesinin tüm üyelerini kaybettikten sonra o katilden başka giderek yeri kalmayan Mathilda'nın hikâyesini anlatır film. Stanley Kubrick'ın özellikle Otomatik Portakal filminde izleyiciyle buluştuğu karıştı kavramlar, Besson'ın filminde de yansır izleyiciye. Kötü dediğinizin içinde kalmış iyilikle, iyi gözükenin içinde bir canavara dönüsmüş kötülük şartır izleyen. Sevgili, aşkı, nefreti, mutluluğu, mutsuzluğu, iyiyl, kötüyü aklagelen bir çokkarış düşünçeyi içinde barındırdıklarıyla beyaz perdeye yansır.

Seri katil olan Leon çocukların gibi süt içmekte, en iyi dostum dediği bitkisine bakımlar yapıp üstine titremektedir. Mathilda'nın dikkatinden kaçmayan bu durum efsane repliklerden birine sahne çarþaböylece:

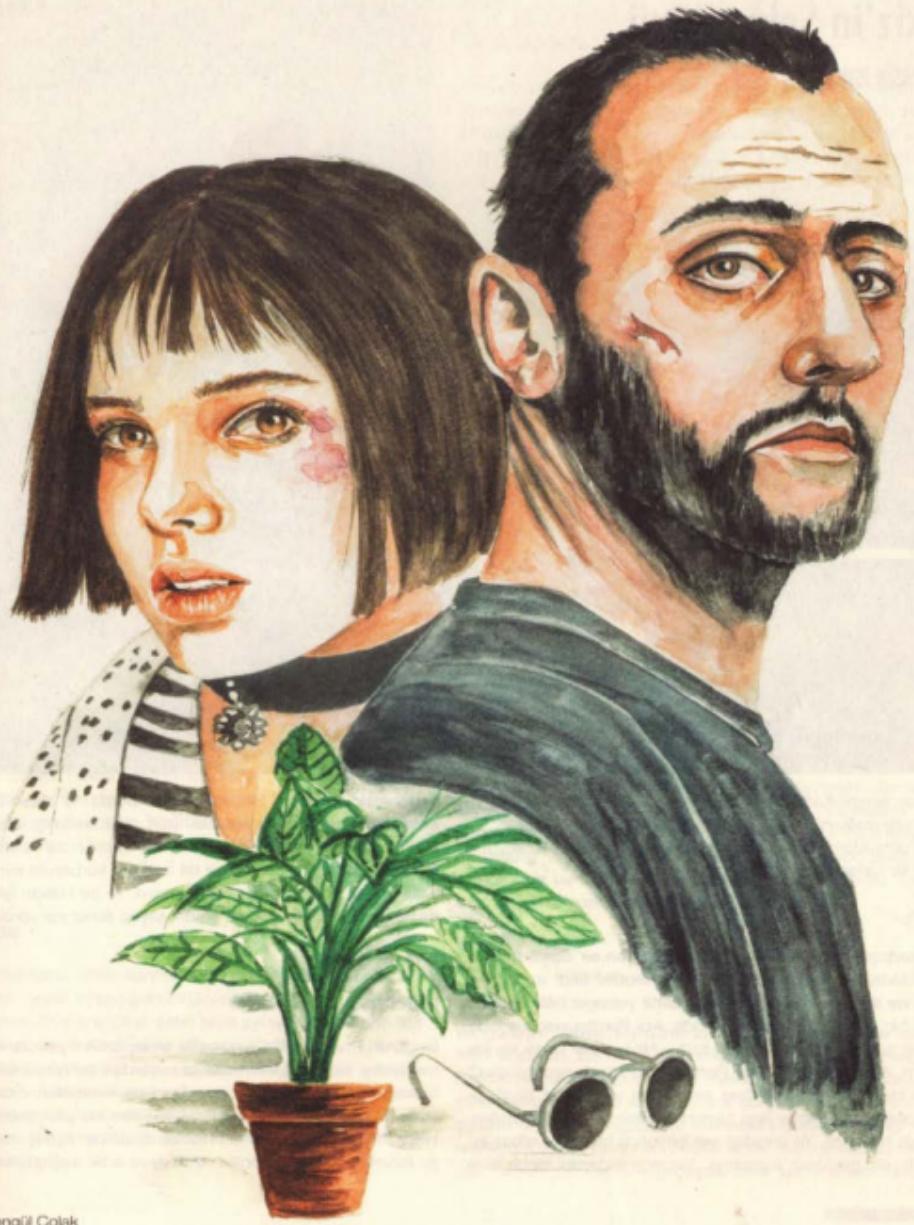
Mathilda: Bitkini seviyorsun değil mi?

Leon: En iyi dostum. Hep mutlu. Soru sormaz. Hem de bana benzıyor, görüyorsun ya? Kök yok

Mathilda: Onu gerçekten seviyorsan kök salabilmesi için bir parkinortasına dikmelisin

Leon'u kaç kere izlediimi bilmiyorum. 90'lann sonlarında o çukken, 2000'lerin ilk on yılında genç kızın ve geçen birkaç yılda kendimi daha yakından tanıtmaya çalışırken haydi es-kilerden bir film izlesek dediğimizde aklıma gelen ve her seferinde başka bir tat aldırmış film oldu Leon. Vegeçen günlerde yeniden izlediğimde en çok yukarıdaki repliklerde kaldı yürekşim. "Onugerçekten seviyorsan kök salabilmesi için bir parkın ortasına dikmelisin." Yaşama kök salamayı, hayatın bütün kaynaklarıyla buluşmayı kim istemez ki?

Mathilda bitkiyi toprağa erkerken, arkadan Sting "Shape of My Heart" söyleşken gözümün ucunda bir damla kaldı. İşte o an "Yin ile Yang" dedim kendi kendime. Bütün karışıklıklar bir bütünüñ içinde kök salmış yaşama,, Sona erken yenidenye-niden başlamaya...

Songül Çolak

ERAY YAŞIN İŞİK

Selamlar sevgili Kafka Okur. Ben Sekiz... 1974 Almanya Wolfsburg doğumlu, havasoğut malibür 1303'üm. Buda benim günümüñüm. Sizler için yollara döşüp bir nevi 'Evliya Çelebi'lik yapacağım.

1. Gün

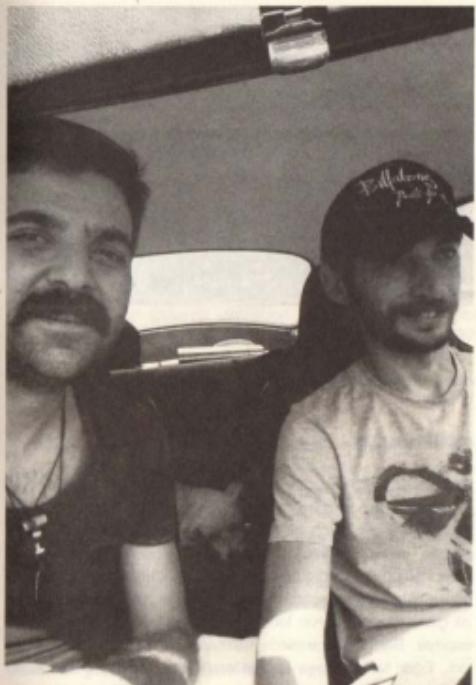
Yol arkadaşlarım bu artistler. Hakan ile uzunbir dostluğumuz var. Ortadaki siskann adı "Pembe". Kendini kedi sanan bir köpek de ilk defa görürorum. 10 saat tiryoldayım hâlâ uyuyor. Sesini hiç duymadım desem yeridir. Adı Pembe dediklerinde beni bir gülme tuttu, bir gülme tuttu. Atım vitesi boş aksıksıldırm. Ama haksız mıymış? Pembe diye köpek ismi mi olur? Köpeğin dediğinin adı Karabaş olur. Conı olur, biraz tüylüse lessi olur. Ama bınlar hep bunun sahibi o byaklı yüzünden. Entel ya hasparm. Ya arkadaş yol boyunca hiç mi susmaz insan. Bir de geçimsiz sormayın. Yemeğe gidersin hiçbir şeyi

beğenmez. İçeceğini bir tas benzini boğazına dizer. Neymiş efendim veganmış, hayvansal ürün tüketmezmiş. Bak ya... Sınırlımemek elde değil? Ulan sen Çankırı'da kimden öğrendin veganlığı? Hayır tipine de baksan, kurbanda elini kesip acile koşan acemi kasapzannedesin. Ya bu Hakan iyi çocuk daçevresi bir tuhaf. Neysse geldik sayılır. Biraz yoldurdu.

2. Gün

PHASELİS

İlk durak Phaselis. Bu seyahatte amaç antik tiyatroları gezmeyeşimmiş. Ne güzel evimizde oturuyorduk, ne işimiz var tozun toprağın içinde anlamıyorum. Beni de kendilerini de yorumlar. Çok merak ediyorum ne anıtlardır bu yıkık taşlara bakınca. Tamam adam zamanında bu tiyatroları açmış, kapalı gitse oyular oynamış olabilir. Ama devir artık değişti. Adam bu

tiyatroyu taa ik Çağ'da yapmış. O zaman tamam tiyatro ge-reklimiş. Ama şimdî ne gerek var. Hem halk tiyatrodan artik sıkıldı. Yeni şeyler anıyor. Dedim ki gelin biz dönelim İstanbul'a, çıkışın beri Yeteneksizsiniz'e, "Acun abi ben Almanya'dan geldim, beatbox yapacağım" diyeyim, yan final garanti. Anımadalar tabi. Karburatörümü pislik kaçı, ondan bu hırıltı sandılar.

3. Gün

OLYMPOS

Bugün Olympos antik kentindeydi... #atlasdersi nin "50 Sahil Antik Kenti" kitabıçında #Olympos İçin; "...yaz aylarında bile akan Olympos Çayı, şehri ikiye ayırrı" diye bahsedilmekte. Ama ben ortada akan bir çay göremedim... Çay kuru-mus. Artık görürlük skip, içinde rafting yapılan coşkulu nehirler yok. Artık o kaynak sularının başına hangi el değmeden üretilmiş su endüstriyi tuttu ise, "Tahtalı Dağı'nın doğal kaynaklarını kurutmuşlar. Bu geceyi buradageçip sabahyo-la koyulacağız

4. Gün

RHODIAPOLIS

Temizhavada uykuda bir başkaoluyor. İkidakikakendimiro-lantye alayım dedim, içim geçmiş. Gözümü bir açtım, saat 7. Hemen çıkışım yola kafasındayım ama bu artistler alıknı değil ki sabah erken kalkmaya. Gece yatmak bilmiyorlar, sa-bah kalkmak. Braksam akşamda kadar uyurlar. Ama ben bi-rakırımıymışım?

Hadi Beyler!!! 'Rhodiapolis' bizi bekler. Şu köpeği de bi çiçe götürürün. Mazalah döğememeye falan kaçınır. Vallahı İstanbul'a geri otobüsle yollanır.

Sabah 7'den beri #ilkya yolunu takip edip 5 antik kentgezdi. Sabah çocukların karga tulumba, kahvaltıya bile oturtmadan Rhodiapolis'e götürdürm. Baktım bu boykı; "Çok bakımsızmış burası, her yer de çöp var" diye ilerileri konuşuyor. Hakanda buna gaz veriyor; "Aynen kankacığım, haklısan kankacığım" diyerek. (Belki de idare ediyordu boykıyı. Dur şimdî günahnı almayın Hakanın) Baktım yine aykırı konuşuyor, verdim elliñere çop poşeti bir mıntıka temizliği yapıldım ki sormayın Biz de öyle. Almanya'da bir sakız kağıdını yere at, anında polis gelir seni uyarır (bu yalanı da ilk kim söylediysse helal olsun. İslamiyetbölgehizli yayılmadı.)

5. Gün

LYMRA

Kısmete bak! Lymra'ya bir geldik, arkamızdaki otobüste Almanya'dan gelen turist kaflesi. Memleketten birini görmeyeli çok uzun yıllar olmuş. Bizzat hemşollarla da Lymra'da karşı-laşınca dayanamadım, girdim muhabbeti; "aranızda Wolfsburglu var mı?" diye sordum. Biri amfı tiyatronun üzerinden beni duymuş olacak ki; "Yeşili!" diye bağırdı. "Beyaaaaaz" diye karşılık verdim. Tiyatro bir anda "Yeşil - Beyaz - Şampiyon - Wolfsburg" diye inlemeye başladı. Güvenlik geldi, araç giriş yoxtur diye beni dışarı attı. "Wolfsburg Ovası Vosvos Yuvası" diyeslogan atarak olayyerinden uzaklaştım

6. Gün

MYRA

Ve güneşim ükesi Myra'dayız. Buraya neden böyle dediklerini anlamak zor değil. Şehre tamamen güneş hükmediyor. Ben böyle bir sıcak görmedim. Hava soğutmalı olmasam, hararet yapıp en az iki saat kendimi gölgede serinletirdim. Gel gelelim Myra'nın olağanüstü mimarisini görlerince sığdı falan unutuyorsun. Bölgenin en büyük antik tiyatrosuna sahip. Bu yapı büyük bir deprem geçirmiş ama yardımsever Rhodia-

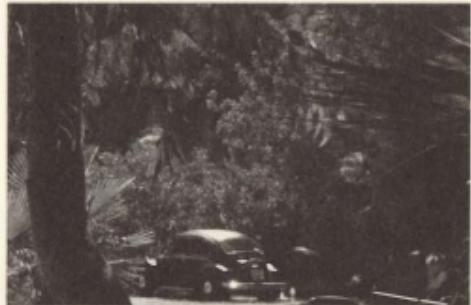
polis Halkı el birliği ile tiyatroyu yeniden inşa etmişler. Bölge halkın ne kadar yardımsever olduğu aşikâr. Hristiyan dünyası için büyük önem taşıyan Aziz Nikolas da (#santaclaus #noelbabası) bu bölgede yaşamış. Çok geriye gitmeye de gerek yok aslında. Yarım saat önce artık sıcaktan mı nedir, bâşım döndürüp sandım. Yol ayağımının altından kayıyor gibi oldum. Çocuklar da bir kâsa sürelî panik yaşadılar. Kaputu açıp sanki çok anlıyorlarmış gibi boş gözlerle baktılar. Geçmişsanı -nayı deneyimlerinden bir şeyin memle yaptığını çözüdüler ama tamolarakyeri kestiremediler. Biryâli elindeki tomavidayı oraya buraya sokmayı başlamıştı ki, "O" geldi... Dudağındaki yârm sigarası ustalıkla söndürüp hüneleri ellerini vücutunduma gezdimeye başladı. Bir zamanlar beyaz olan, ama şimdî renkllerile bile yıkmaya cesaret edemeyeceği atletine ter damlaları şırı şırakken tehdisi koydu. Hidrolijm küçük 6, büyük 8'e kadar düşmüştü. Hemen tedaviyi gerçekleştirdi. Aman tanrımlı eli ne kadar hafifti. Hazır gelmişken sajına soluma da bir baktı. Tabibenim içim içimi yiyor. Sağlığı sigortam yok. Çocuklara çok masraf da olmak istemiyorum. İşini bitirene kadar soğuk soğuk terledim. Direksiyona geçip marşa bastı. Frenlerimi pompalamaya başladığında ben de tamanen kendimi ona teslim ettim. "Tâmam gençler yola devam edebilirlisiniz" dedi. "Borcumuz ne kadar" diyecek oldular, lafi ağızlarına sotku; "Delikanlı'ya iyi bakın". 125'lik scooter'ına binip dükkanına doğru devam etti Finikeli Eyüp Usta.

7. Gün

KEKOVA

Andriake Antik kentinde geceyi geçirdik. Andriake çok ilginç bir yer. Myra'nın liman kenti. İçinden geçen Kokar çayı yanındaki adıyla Andriacos'un suyu tuzlu ve kürekli olmasına halk arasında şifalı olarak biliniyor. Bu yüzden vücutlarını komple bu çamurla kaplayan insanlar, kaporta macun çekirtmiş gibi ortalıkta dolaşıyorlar. İnsanoğlu garip canlı, iyi ki 1303 olarak dünyaya gelmemiştir. Yolumuz uzun. Kekova'dan bildireceğim.

Araştırmacı gazeteci Vosvos Sekiz, Kekova'dan bildiriyor. Ah Kekova ahi! Halbuki ne hayallerle gelmiştim sana. Sen değil misin 1100'lü yıllarda korsanlara yardım ve yataklık yapıponları saklayan? I. Dünya Savaşı sırasında da İtalyamafyasatrafından işgal edildi taa 1932 yılına kadar onların himayesinde kalan. Her tarihte hareketli bir yeri misin vesselam Kekova. Arma maalesef ben seni göremedim... Çünkü adaya yalnızca tekne ile ulaşabiliyormusuz. Beni oraya taşıyacak cesareti bir kaptan olmadımdan ben Teirmiussa (Hüçağız) sahilinde bir cafeye oturdum. Seni izliyorum. Soğuk bir antifriz istedim, en yakın benzinklik 10 km ilerdeymiş. O zaman

çay getirin dedim. İçeceğimden değil. Maksat fotoğrafa folsun...

8. Gün

ANTİPHELLOS

Kaş'tan selamolsun.. Antikadi Antiphellos olan, Lykiadilinde Habesos' dye bilinen liman kenti.. Kırıvın kırvınları püfür püfür inerken, bryâli kentin tarihini anlatıyor. O da bildiğimde değil. Elindeki telefon ondan akılı ya, ordan bakıp söylüyor. Dediğime göre kent İÖ 2000'de yapılmış. Bu bilgili duyunca yapıştırdım esprili. "İyi ki Kaş'ı yaparken gözü çıkmamışlar". Kih kih kih... Bir tek ben güldüm tabi bu esprîye. Biryâli gülmemekle kalmadı, bir de atasözünü açıldı. Eğer salamıyorsa ki ben onda bu potansiyeli fazlası ile görüyorum. 'kaş yaparken göz çıkarmak' deyimi, Karagöz tasviriyapan ustalarlarından Türkçe kazandırılmış. Gölgé Oyunutasvirlerinin özel biçimlerla derili keserek yaparlarım. Bu tasvirlerde de en zor iş, kaş oymakmış. Allah muhafaza buçağı birazkaçınınsız gözü kesebilmişsin. Ustalık mertebesi belirleyen bu kaş olayıni beceremeyen çırklara bu atasözü söylemiş, kulaktan kulağa yayılmış ve günümüzde bir iş yaparken başka bir işi bozmak anlamında kullanılmıştır. Hımm.. Pek inandırıcı gelmedi. Siz yine de bir internetten araştırın sevgili KafkaOkur.

Bu sayılıkbu kadar...

Başka bir 8'in 8. Günü'nde buluşmak üzere...

SESLENDİREN

Sekiz...

YAZAN

Eray Yasin IŞIK

GÜLDEN KÜŞ

Bazı şarkılann elli var ve ağızımı kapatıyor. Bazi cümlelerse "bir çay içelim de iki lafın belini kıralım" diyor. Oturup yazmam an meselesiymiş meğer. Tam da o esnada bazi insanlarata tahammülmüün olmaması pek normal gelyor. Bulanık gördüğüm her şeyi daha net görülebiliyorum böyle zaman-
larda.

Zaman ki bir saksı çiçeği gibi önumde. Suyunu fazla verdiğimde çürüyüp gidecek yaprakları dökülecek, gözüm gibi bakarsam dallarını budaklanıp çiçek verecek.

Lüzumundan fazla kıymet bir çiçeği şımartmaz ama bir insan voldan çıkarabilir.

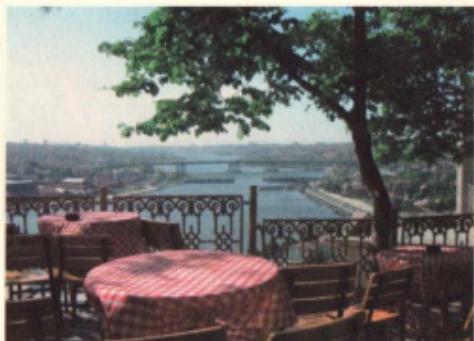
Verdiği gibi almasının bilen hayatın kırğını seveyim. Şımarıklık herkadının harcişa da ben pek beceremedim. Hayat ne verdiye aldım, heyberme atverdim. "Bu neymir ki?" deyip bakmadım. "Niye bana verdi ki bunu?" dedim. "Hayat verdirdi sevardır bir sebebi" dedim, sorguladım, kucaklıdım. Kollarının yetmediği yerde cümlelerim sardı onları; "niye zahmettin, daha verdiklerinin kıymetini bilememişken, tadını çika-ramamışken üstelik." Oysa gözüm toktu, kalbim de doymuştu

Bazensorusluzsualısz yaşamak lazımlıdir.

Bu hastane odasını evim gibisi görüyorum çoğu zaman. Terası olan, küçük, güneş ışığının aydınlattığı, kitaplarla dolu bir oda. Okudüğüm kitapları yazarlarını doktor olarak görebek kafayı yemiş bir vaziyettenkeyen, Sabahattin Ali'nın ziyaretimi bir şışe kolonya ile gelmesini ve mühabetimizi şşakınıklı karşılamazsanız umaram. Böyle bir hastane odasında yaşabilirmi gibi geliyor bana. Elimin üstüne damar yolu açılmışının hiç sevmem ama bunu Turgut Uyar yaptığında hiç sesim çıkmıyor meselesi.

Bir gün, odayanasıl geldiğini bilmemişim bir kartpostalda Pierre Loti'yi gördüm. Aşk sadece birine duyulmuyor herhalde. Bir çocuk, arkasında oyuncak görür de, babasının cebinde paravar mı, yok mu alırdımadan; "Bana da alın" diye ağlaryanı. Pierre Loti'yi gördüğümde "O insanlar gitmiş işte, ben degötürün" diye ağladım. Yaşam otuz ikiydi ve çokçuklu yapılmak için biraz necti. Arma pürmeden de ölmemek gerekiyordı.

Pierre Loti'ye gitmek, o yokuşlardan çıkmak, sabahın köründen
çay bahçesine adım attığında "burası cennet, biz yanmış
geldik galiba" deyip her masada bir or dakika oturmak, neşe-

den, keyiften kahkahalar atmak, orada çalışmaları garip gelse de ben birkaç saatlik bu flarda şımanlıklığın dibine vurdum. Hayat vermiş, almam mı? Beni öfkelendiren, hayatım boyunca bir daha bu kadar keyif alamayacağımı çok iyi biliyor olmam belki de. Çünkü hayatın benimle pek muhatap olduğu görülmemiştir henüz, verdiklerini aldım sadece ki bu kârlı alseverisi.

Doktorum endişelendiği için değil, ilaç saatim geçtiği içinde-
gil, yaşadıklarını anlatmak için dönüyorum odama. Yanında Turgut Uyar, Yusuf Atılgan, Salt Faik, Cemal Süreya, Sabahattin Ali ve daha nice sevdigim adamlar. İnsan mutluluktan ölmek istiyor, ama kimse böyle ölemiyor. Heybemi asıl oldugu kapının kolundan alp kucağıma koyuyorum. Arkadaşlarla meraktan bir hareketlenme oluyor. İçine kafam sokmadan, el yordamıyla ne varne yok anlamayaçalışıyorum. Arkadaşlarıma dönüp; "hayatına griп sualsız çıkanları da böyle sevdim ben. Koklayarak, dokunarak, izleyerek, saatterce dinleyerek. Bazen, olduğu gibi kabul etmek lazım gelir her şeyi ve herkesi "deviþevbemi yaþıtımına koyuyorum.

O ara Orhan Veli gelyyor odama. Odanın bir diğer ucunda saz çalan Neşet Ertaş'a sataşıyor, güliyoruz. Çünkü gülmek zamanlanan hırsevdəlli

Neset Ertaş sigarasından bir nefes çekip; "bilemedim kıymetini, hatabenim, günah benim" diyor. O an anlıyorum, bende gerçek yok, hep şarkılar, türküler. Aslında her şey sandığınız kadarköütde değil.

Çay demledim, içermiyız?

Cinayet

FEYZA ALTUN

Aynaya baktı.

Acabak anıyor mu yüzüm dedi.

Gözlerimin yandığı belli oluyor mu?

Dışarıdan bakılınca nefes almadığım anlaşıyor mu acaba?

İnsanlar çüründüğümü görüyor mu? Oksijensizlikten kokan ciğerlerimin farkındalar mı?

İlgincit aynada hâlâ pembe yanaklı olduğunu görüyordu. Gözleri yaşam ile parlıyordu. Ötüllerin böyle görülebileceğini hissedürmemiştir.

Ama aynanın dibinde yerde yatan bedenine baktığında aynadaki yansımadan farklı bir görüntü ile karşılaşıyordu. Vurulduğu yerden akan kan kurumuş, rengi kahverengiyedönmüştü. Kaçgındır böyle bekliyordu?

Tekrar aynaya baktı. Evet, böyledaha güzeldi ve böyle kalmak istiyordu. Kim kana bulanmış kahverengi bir kadını sevgileanabilirdiği?

O sırada gürültüyle kapı kırıldı. İçeriye insanlar dolmuştu. Birbirinińtirek içerdiden insanlarla kışkırtılarak inleyerek ellerini lağızlara götürdü, ceketlerinin yakalarını ya da ceplerindeki mendillerle burnunlarını kapattılar.

Avukatını tanıdı. İkiş beraber yaşamı için mücadele etmigelerdi. Hatta bir keresinde gece avukatın ofisinde kalmışlar, boşanmaya çalıştığı kocası kapiya silahlı dayanınca iki kadın polisi aramışlardı. Şimdi sadece içlerinden biri hayatı kalabiliyordı.

Avukat, yerdeki bedeninin yanına diz çökmüş ağılıyordu. İlginç tıraşının burnunu tek kapatmayan da o idi.

İçinde ona bir sevgi dalgası kabardı. Gülmüştü

Sonra içeriye babasının daldığını gördü. Yüzü kipkirmızdı. İnsanın yararak bedeninin başına geldi. Herkes bir feryat beklerken "Orospuuuu" diyerken hırsı bir tekme savrdu. Beden, tekmenin şiddetile savruldu, kelimeden ağırlığından ezildi.

Avukat adama bağırmaya başladı. Oradakiler canhıraş adamları sürükle yesürükleye de oda dışından çıktılar.

Kadın babasının tavrıyla sarsılmıştı. Aynada allak bullak yüzüne baktı. Beti benzidi. Ölmek bile ithamlara çare olmamıştı.

Gözyaşlarına boğulan avukata acımayla baktı bu sefer. Avukat kalktı, kendi durduğu yere yürüyerek tam dikildiği yerden onuna beraber aynaya balmaya başladı.

Kadın, avukata:

"Bu ülkeyedeki kadın, çocuke ağaçolmakçokzor." dedi

Avukat gözlerini gözlerine dikmiş, nefes almadan kendisine bakıyordu. Ellerini yaşı gözlerine götürdü. Durgun ve yıldızbır ifade ile "Bu ülkeyedeki kadın olmak bileyzor" dedi.

Kadın hafifçe başını salladı. Tenine değer canlıka dininsicaklığını hissedebiliyordu. Ona son bir defa gülmüştü, yerde yan posasına baktı. İstemsizce yüzünü buruşturdu. Hayati boyunca yaşadığı tüm vahşetin özetiydi o görüntü

Hoşça kal dedi, avukata.

Aynayadoğu yürüdü, gözden kayboldu.

Avukat yanaklına kadar akangöz kalemini sildi.

Hoşça kal, dedi.

Odanın kapısından çıktı. Gözden kayboldu.

Fazla Samimi Varyansınlar

NAZLI BAŞARAN

Tam otuz iki kere güneş doğdu ve battı.
 Otuziki kereateşlersardi bedenimi
 ve
 tam otuz iki kere ölümüm sandım da ölmeydim.
 Kendimekendimce oluşturduğum herahlakı kuralın haritası
 sende.
 Pusulam sendin.
 Tapliğim din.
 Bu yüzden artikkendimi inançsızbos tenekelere
 benzettiyorum
 Dinimi katlayıp çekmeceye koydum.
 Yanna aşkımu da.
 Aşkımınaber türmacımı da
 Eşyaların da bir dili var billyor musun?
 Durmadan konuşuyorlar, durmadan hatırlıyorlar.
 Dış fırçaların, tütün tabakan, bileğinden çıkan pverdiğin
 billekligün sen gittiğinden berikonusuyorlar.
 Onlar da susar, yakındır.
 Susar veevüm haklıbir sessizlige gömülü.
 Balkonuma kuş konmaz, yaptığım yemeği kimse yemez.
 Uluortaçekitiğimciyi kimse görmez.
 Mahalledeki kadınlar selamımı alınız
 ve ben binbir belaoğluyarak zehrimi şehrinişim sokaklarına
 akitinm.
 Evim,nicedirev değil.
 Sanki bir sığınak
 Ellerimi kimse görmesin diye evde bırakıyorum.
 Gözlerime banaklık aşıkolduğun zamanlardaki bakıştakınıp
 da çırkıyorum sokakkala
 bu yüzündeki ki -senin dışında- bakışlarımı kim görse evine
 görmükmekistiyor
 amatек döñüyorum evime
 Benhälátek döñüyorum hergece evime.
 Duygularım kokuyor buram buram, öfkeden burnumun direğii
 sizliyor.
 Benimsanaaldığım ayakkabıları mı giyliyordun?
 Yahut son paramtaaldığım gömleği?
 Belki de çok sevdigiñiñ üzerinden çıkarıp sana hediye
 ettiğimtiñörtüm vardüzerinde
 Taşıyor mudiñ boynunda sevdam?
 Seni uğurlarken dökütmüñ gözyaşlarını silmiştin ellerinle
 Söylesene, sakladın mı ellerini?
 Kim görse o ellerinitan sevdam
 çünkü eller sevdayitaşır.
 Sen unutsan da eller sevdayihatırlatır.

Sinem Keyk

Seni beklerken katladığım nevresimler, yazıp tekrar tekrar
 sildiğim o tüm destanlar bir işe yarasayıd
 Keşkeyarasayıd!
 Yarasayıd daiçime şehirdeki tüm evsizlerin kederi
 dolmasayıd
 Sokaklardan upöleri hayvanların,
 kuşlu kaktiviturlarının,
 en çok da yillarcakandınlarıların acısı şu yüreğime
 dolmasayıd.
 Şimdi ne olur bilmem.
 Kulaklarımda dahep keşke dile düşmese dediğim küfürler
 Yıllar önce söylemeni gereken vedasözleri
 Şimdi ne olur gerçeket billemem
 Akılarsa erdiremedigim kötülükler, ellerimle buruşturduğum iyi
 niyetler.
 Oysabugün senin doğum günün
 vesana verebileceğim tek şey: Öfken

Merhaba ve Hoşça Kal

TUGAY YILDIRIM

İşte yine tavan.

Ben her sabah böyle uyanırım, bu sabah da böyle uyanıyorum. Gözlerim bir iki kırıptıktan sonra kireç beyazına çakılıp kalyor. Sonra bir müddet öylece be beyaz yanışmasının, bu aşık suratlı dinginliğin içine gömülmüş kalıyorum. Zihnim hâlâ akşam olunca oyundan kopamayan çocukların gibi yukarıdan kopamıyor. Hafif bir yabancılk hissi de yok değil. Benim olmayan tavanlara bakarak uyanınca kendimi biraz huzursuz hissediyorum. Galiba ben kendimi her vakit biraz yabancı ve huzursuz hissediyorum. Tabelalar, izmaritler, isimler, bulutların şekilleri, taksicilerin muhabbetleri, kanıncıların çalışkanlıkların, toprağın susuzluğu... Herşey her vakıt olduğu haliyle oluyor lakin ruhumdaki bu yabancılık bir türlü eksilmiyor. Bazen bu yabancılaşma hâlinin bizimle birlikte doğduğunu düşünüyorum. Doğumla birlikte gözler, kulakları, burnu, elleri ve ağızı açılıyorsunsanın. Duyuları işleyen bir insanısları alısbılır! Alışmakanın hasmı kötürlükli birçimdir.

Kafamı çevirmiyorum ve hemen yanı başında inip kalkmaya olan göğüslerle bakıyorum. Eylül bütün bilincsizliğiyle yatıyor. Sağan göğsünün birini örtmeye muvaffak olmuşlar. Diğer göğüs de yer çekimine yenik düşüp sol tarafına koltuk altına doğru meyletmış. O'nun saatlerce, günlerce, yıllarca seyredebilir. Çünkü dışında renkli kapotalıyla karbonmonoksil salgılayan insanlar var. Çünkü dışında insanın ruhunu sağr eden bir gültü var. Savaş vardığında. Dışarıda insanı ölüten meydانlar var. Dışında tamahmîlîlik, mutsuzluk ve milyarlarca yıldır sürmekte olan bir devinin var. Dışarıda bitmek bilmeyen bir asabyet, kimseyin yüzüne oturmayan bir ciddiye ve istisnayız herkesin bedenine büyük gelen katıksız nefret var. Onu öylece bir ömrü seyredebilirim çünkü dışarıda yalnızlık var. İçerde var.

Eylül'ü uyandırmamak için üstün gayret sarf ederek saçlarınından öpüyorum ve yavaşça doğruluyorum yataktan. Sadece iç çamasırını giyip salona geçiyorum. Köşe takımına oturup etrafı inclemeye başlıyorum. Ne çok eşya var. Aile kurmak çok eşya sahibi olmaktan başka bir şey değil. Koltuğun karşısına konumlandırılmış devasa bir LCD ekranda kendimi görüyorum bir an. Öylece bakakalyorum. "Burada ne işin var? Sen buraya ait değilisin?" diyor骢ımdan bir ses. Kim olduğunu yere ait ki? Hayat yanlış zamanda, yanlış yerde, yanlış işler yapma uğrası değil mi hepi topu? Aldıyet dize bir kavram hakikaten varolsa bu kadar gitmekscancı insan olabilirmiyydi? Herkesin bir kaçış planı, bir uzaklaşma eğilimi olur muydu kendimizi gerçeken bir şelyere ait hissedebilseydik? Neden sonra

Eylül'lenasıl tanıtığımızı ve burada ne işim olduğunu düşünmeye başıyorum. Düné kadar varlığından haberim dahi olmayan bu kadının ve bu evin içine nasıl girdim? Battıktı metro-sunda tanışmıştık doğru ya. "O kitabı ben de çok severim." cümlesiyle başlayan, Bestekâr Sokak'ta bir içerek pekijen tanışıklığımız Eryaman'da taksitleri henüz bitmemiş bir dairenin yatak odasında iyice ilerliyor. Ve İşte buradayım. Kapalı bir televizyon ekranında kendimi izliyorum. Hiç olmadığım kadar çırkinim. İnsan yabancıçısoluğu evlerde hep daha çırkin oluyor.

Yabancısı olduğum bu evde etrafa birgöz gezdiriyorum. Duvarlarda, sehpa, raflarda ve şifonyerin üzerinde bir sürü fotoğraf var. Aile kurmak pek çok fotoğraf sahibi olmaktan başka bir şey değil. Nasıl da mutlular, nasıl da güllerolar. Çekirdeğinerefret, saygısızlık ve kin oturmuş bir toplantıumontipikbir çekirdek ailesi resimlerdeki. Eylül gülyör fotoğraflarda. Kişi Asya gülyör. Kocası Samet gülyör. Samettıraklı surat, köşeli çenesi ve derin göz çukurlarıyla gayet asabi görünüyor. Üniformasının omzundaki yıldızları ne manaya geldiğini bilmesem de gözlerindeki kibri iyi tanıyorum. Birbirinin ayrı onlarca pozu onlara kerevermişler. Eylül hepsi de gülyör. Asya hepsinde gülyör. Samethepsindetraş, rütbeli ve asabi. Fotoğraflarda Samet'in yüzüne bakarken kendimi suçu hissediyorum. Bu mutlu fotoğraflara ilişmiş bir paslı bıçak darbesi gibiyim. Bu mesut çekirdek aleyi kemirmeye ahdetmiş bir çaput güveniyim. Göz gezdirdiğim her fotoğrafın sonra içimdeki suçluluğ ve bulunduğumu yere alt olmama hissi daha da kuvvetleniyor. Camdan dışarı bakıyorum. Camdan dışarı bakmak insanı teskin ediyor. Sanki içimdeki o bastırılmaz suçluluk gözlerimden döküldüp baktığım yeriyle bulasıyor. Ve ben vicdanımabinen yükten azadoluyorum. İleride bitişik ve bir birin üzerinde yılmış gibi duran etapeleri. İş merkezleri, koşu parkurları ve tek tek insanlaréseçiliyor. Camabir, iki derken iyiden iyiye yaşımur ilişiyor. Eylül, günah tonlarıyla renklenmiş yatağında, dudağında belli belirsiz bir tebessümle hâlâ uyuyor.

Yağmuru seyrederek düşüncelere dalıyorum. Makus talihini düşünüyorum insan soyunun. Kavgaların, savaşların ve toplumsal ahlak denen enkazın altında ezilmeke olan insanlıkların küçük hayatlarını düşünüyorum. Yağmur şiddetleniyor. Artık sokaklarda hiç insan yok. Benim içimse hızbırvakıthicı insan yok. Bir garip issızlığın asırılık bekçisiyim. Hafızam yüzler öncesinin issızlığıyla dingen. Benim olmayan kimsesizlere dahi yabancıçı çekmiyorum. Hem zaten kim yalnız değil ki? İşte içerde yatkıta olan o güzel kadın, Eylül. Eylül yalnız

değil mi? Eylül yalnız olmasa ben burada olabilir miydim? Belki de özerler biranne, sadık bireş olabilmecabası Onu bu deni yalnızlaştırmıştır. Tabi, muhakkak böyle olmalı. Ben Eylül'ün yalnızlığını bir kitap ayırıcı gibi incevik sokuşmak için burada olmamalıyım. Samet'in tayıni Kibns'açıkınca Asya'yı da alıp önden gidiyor. Eylül de birkaç ufak tefek işi hal yoluna koymak için bir müddet daha Ankara'da kalar ve yalnızlıklarımız kesişiyor. İnsan bir ailesi olunca da yalnızlaşabiliyor demek ki. Hatta irisan en çok bir ailesi olunca kimsesizleşiyor.

Kafamda iflah olmaz düşüncelerle mutfağı yönlıyorum. Dün geceden kalmatabaklar ve kadehler öylece üst üste yapılmış duruyorlar. Hepsi tek tek sudan geçirdikten sonra makineye diziyorum ve makineyi çalıştırıyorum. Buzdolabının üstünde miknatıs süslerden var. Yinebir fotoğraf. Asya Samet'in kucakında ve bir eliyle burnunu sıkmış. Eylül yine bütün benliği güllüyor. Samet asker olmakla baba olmak arasındaki ince çizgide bocalıyor. Fotoğraflar, fotoğraflar, fotoğraflar... Ne kadar az fotoğrafım olduğunu düşünüyorum birden. Arkadagliının hiçbir fotoğrafında yokum. Genelde fotoğrafları da ben çekiyorum. Bir anın içinde ben varkenolumsuzleşmesine katlanamıyorum. Ölümsüzlegitmek... Fotoğraf için bu tabirin kullanılmamasından da hoşlanmıyorum. Fotoğraf hiçbir şeyi ve an ölümsüz kılmıyor. Hem ben... Ben ölmek istiyorum. Hem yeryüzündeki en hüzünülü geybir topluluğun fotoğraf çekindikten sonra dalığındırı an olabilir. Tarihin tüm ayrıkları ve hasretleri bu kışanıra özetienebilir. Sırtın dudakların gerginliklerini yitirdiği o kısacık zaman dilimi, insanın bütün hayatındaki kaybedişlerin toplamını özetleyebilir. "Ah aşk, bir topluluğun fotoğraf çekildikten sonra dalığındı an" demiş ya şair. Ah aşk, bir fotoğrafsonrası hüzünün silinmeyecek düşümleri.

Yağmurşiddetindenihada artırıyor. Ve ben artık ne bu yabancılığa ne de suçluğa katlanabilirim. Yatak odasına geçyo-

rum ve Eylül'ü uyandırmadan sessizce giyiniyorum. Onu öylece uzanmış görünce öpmemek ve memelerini tekrar avuçlamamak için kendimi zor tutuyorum. Ah bu egsiz davet. Bir kadının tüm benliğiyle böyle sere serpe uzanı ve savunmasızlı... Keşke sadece yağmur direnibilece etlerimizin doymak bilmeyen ağığını. Eylül'ü uyandırmadan çkp gitmeye karar veriliyorum. Salonda Samet' in askeriye amblemlı kalemelerinden birini buluyorum ve bir kağıt parçasına şunları yazıyorum. "Merhaba. Hoşça kal." Kağıt parmak uçlarında seke seke komidinin üzerine bırakıyorum. "Merhaba"yla "hoşça kal" arasında uzanan o güzel vücuda son kez bakıyorum. Tüm yaşamışlıklarım "merhaba" ve "hoşça kal" arasındaki o kısa mesafede cereyan ettiğini bir kere daha acı bir tebessümle idrak ediyorum. Eğlip saçlarından başlayarak göbeğine kadar kokuyorum Eylül'ü. Kokusuya birlikte Onu da içime çekmek ve kaburgalarının altında bir yerde sonsuza dek alkışmak istiyorum. Ne budala heveslerim var benim. Yine günahkâr bir ceylan edasıyla seke seke salona geliyorum. Fotoğraflara bakıyorum. 23 Nisan'da çekilmiş bir fotoğrafı Asya'yi seçip öpüyorum. Samet'e de suçu bir er olarak, elimi alınma götürerek ve muhitemmelere berberiksizce bir asker selamı veriyorum. Bulaşık makinesi hâlâ çalışıyor. Eylül'le içtiğim şarapların lekeleri kadehlerden silindiğirideben de bu ailenin hayatındaki bu yakıksız rolümlebilirkesilinip gideceğim. Buńı bilmek duyduğum suçluğunu haffiletmiyor bilakis hüzünlendiriyor beni. Diş kapıyı yavaşça çekerken Eylül'e ve Ona daır her şeyi arkamda bırakıyorum. Yağmurda islanmayı dert etmeden yürüyorum. Yakındaki durağı geçip deha uzaktakiduraktanotobüs biniyorum. Yağmurbeni yıkıyor, yağmur otobüsü yıkıyor, yağmur Ankara'yı yıkıyor. Bir Ankara'nın kullanılmayan üst geçitlerine bir de ellerime bakıyorum. Hangileri daha issiz ve ılevsiz karar veremiyorum.

Vincent'in 163. Mumu, Makale

DOĞAN KAYACIK

Doğan Kayacık

Sanatçının bir derdi vardı. Derdini kendi tecrübeleri ve duygusallığıyla bıçımındırerek disipline eder ve sanata dönüştürür. Dünya sanat tarihinde adları başarılarıyla anılan hemen tüm sanatçıların, toplumuncoğunluğundan farklı düşen insanlar olduğunu unutmayın! Da Vinci vardır, sanatın tüm alanlarının yanı sıra bilime de merak salmış. Rembrandt de denen adam geçirdiği bir sinir krizi esnasında, milyondolardeğerindeki resmini yırtıp atmış. Tarih böyle hikâyelerle doludur. Ama içlerinden biri var ki, hikâyeyi okuduktan sonra insana, diğerlerinden daha fazla, daha melankolik, daha sıradışı hissini yaratır: Vincent Van Gogh.

Aşında bir çözümümüz hikâyeyi biliyoruz: "Heh, şu kulağını kesen adam! Deli miyim, neymış? Kızıl saçlı çığım adam! Boğa yiyyorum.". Fakat yalnızlığın büyülü bir skaları vardır. Hele bir de sanat sepele uğraşıyorsanz, bu işinize yarayabilir. Onun yalnız, ürkük ve savunmasız bir yönü vardır. Bu yüzden ben onu, tüm kocacılık sanat kitaplarında yazan "Van Gogh"

yerine "Vincent" olarak anacağım. Ne de olsa, bunu o da yaptı.

İlk etapta edindiğimiz bilgi: hasta olduğu. "Manik Depresif" gibi süslü bir ism verdiler. Sonrasında "Bipolar Bozukluk" teşhisini koydular. Tüm bu gösterişli isimler söyle dursun, işin bir de kişisel tarafı var. Yeteneğli, dış dünyaya açık bir adam, nasi bir delyi döndürebilir yahut -haya tayken- eserleri beğenilemez, satılmaz?

Bu kızıl saçlı çocuk 30 Mart'tadünyaya geldi. Yıl 1853. Kendisinden bir yıl önce ölü doğan kardeşinin adını aldı. Bazıları onun hastalığından bu trajedyi yordular. Çünkü çocukluk yıllarında, Pazar günleri babasının çalıştığı kiliseye giderken kardeşinin mezarını göründü ve mezar taşında şu ismi okudu: Vincent Willem Van Gogh.

Bazen tüm olanaklar varken ırmağı geçermeyebiliyor insan. Hayatın yazılı olmayan kuralları... Bu, yaşadığımız teknoloji çağına, artık her şeyin yapıldığı ve yeni bir şeyin kalmadığı dönenme özgü bir şey değil. Vincent de onlardan birisi. Önce Londra'da yaşadığında larda ev sahibesinin kuzıyla "aşk"denen şeyi keşfetti. Fakat aynı dönemde "hayal kırıklığı" da öğrendi. Sonra kuzeni Kee'ye hayranlık duymaya başladı. Kee, onu kararlılıkla reddetti: "Hayır, hiçbir zaman, asla." Vincent bir gürkuşu ailesine ince gitti. Alle akşam yemeğindeydi ve her şey yolunda gözükyordu. Pencereden Vincent'i gördüler, içeride bir hareketlilik yaşandı. Vincent içeri girdi ve Kee'nin nerede olduğunu sordu. Anne ve baba birbirlerine baktılar. Kee Vincent'i görünce arkada kapıdan kaçtı. Baba "Derhal evinden defol!" diye bağırdı koruma güdüsüyle. Onun hastalığından billyorlardı. Vincent çaresizlik sonucu göğüsünü delen silahıyla bircümle kurdı. Avucunu masanın üzerinde bulunan şamdanaya yaklaştı: "Bu alev avucumu yakana kadar Kee'yi görmek istiyorum." Alle önce kısa süreli bir şeşkinlik yaşadı, Vincent'in böyle konularda şaka yapmayacağıını billyorlardı. Fakat baba, endişesinin önüne geçti. Yavaşça yaklaştı ve mumları küçük bir nefesle söndürdü. Vincent arkası her şeyin bittiğini anlamıştı. Evinde ayrıldı ve sokaklara geridöndü.

Tüm bunları onun hastalığını, yalnızlığını pekiştirdi. Bir yandan da inatla ve israrla resim yapmaya başladı. Çünkü sanat, onu hayatı boyunca tek seydi, kardeşi Theo'ya yazdığı mektupları saymazsa tabii. Theo ona tuval, boyalar ve para yolluyordu. Bu yüzden Vincent'i andığımız yerde Theo'yu yâd etmeden olmaz. Onun biricik erkek kardeşi, annesi, babası, parası ve pulu... Vincent 1882'de Clasina adında bir sokakkadınıylata-

Arles Köprüsü, 1888, Vincent van Gogh.

nıdı. Hamile, kirli, yağlı ve çirkin bir kadın... Vincent onu olduğunu gibi kabul etti. Ondan ilham aldı ve bu ilham çizimlerine yansdı. Bir süresonra kadın Vincent'in çalışma temposundan o kadarsızlığı ki eski karanlık hayatına geridöndü.

Yılsonra Avrupa Sanat'ında uçlarda gezinen bir diğer ressam Gauguin ile tanıştı. Başlarında her şey yolunda gidiyordu. Fakat parasızlık yüzünden birlikte o kadar çok vakit geçirdiler ki, bu oradan birbirinden uzaklaşmışlardır. Alkolünde etkisiyle oluşan bir tartışma sonrasında, Vincent kanlar içerisinde odasında oturuyordu. Elinde sol kulak memesi kestiği parça vardı. Söylediğim gibi: Vincent şakası yoktu. Aklı hastanesine kaldırıldı. Bu süreçte de daolducka fazlaeser üretti.

1890 Temmuz'u... Bir Pazar öğleden sonrası... Resmini yaptığı buğday tarlasında kendini vurdur ve sabaha karşı kardeşi Theo'nun kollarında öldü. Otuz yedi yaşındaydı ve yağımur yağmıyordu.

Dılgansa da, eserleri beğenilmese de, Arles kırlarında yürümuş bu yalnız, deli ve dâhi adam, kendisinden bir yıl önce ölü doğan kardeşininin bir tecrübe yaşamadıktan sonra gagiğinden ismini, -bilincsizce amaazimle- yüzyıllar sonra da hatırlanabilecek isme dönüştürdü.

Hayatıyla ilgili ilginç bir ayrıntı var: Yalnızca bir eseri satıldı. Çünkü beğenilmediler. Bunda Vincent'in hastalığının da etkisi büyüğündür. Kendine hasdıravurucu bir tarz geliştiren birinin eserleri nasıl olur da beğenilmez? Bunu Vincent Theo'ya yaz-

dığı bir mektupta söylemektedir: "İki tür serseri var ve bunlar birbirinin tam karışı. Adam vardır; tembellikten, karakteristikten dolayı serseridir. İstersen beni bu türden say. Bir de öteki tür serseri vardır ki etkin olabilmek için büyük bir özlemle yanan ama hiçbir şey yapamayan... Çünkü kafesę kapatılmış gibidir. Kafesę kapatılmış bir kuş, bahar geldi mi, yapacağı bir şey olduğunu çok iyi bilir ama yapabilecek durumda değildir. Kendi kendine der ki: 'Öteki kuşlardallarda yuva kuruyorlar, yavrularını yetişiriyorlar.' Ve başına kafesin cubukları navurur da vurur. Oralardan başka birkuş, 'Şu tembelhayvanada bak,' der yılında giderken, 'keyfi yerinde görünüyor.' Evet, hapiste olan yaşar, içinde olanları ise dışardan kimse görmez; sağlığı yerindedir, güneş açlığında da çok neşeldir. Derken kuşların göç vaktigiler, yeniden melankoliye düşer. 'Ama istedigi her şey elinin altında,' der ona kafeste bakan çocuklar. Oysa o cubukların arasından yazısına isyan eder: 'Kafesteyim, kafeslenmem, bir de hiçbir gereksinmem olmadığını söyleyorsunuz aptallar! Her istedigimesahibim, öyle mi? Ah! Yalvanyorum size, özgürliğümü bağışlayın.' Kimi boyataşen insanlar bu serseri kuşa benzer. İnsanlar çoğu kez ellerinde olmayan nedenlerden dolayı hiçbir şey yapamama durumundadırlar. Kim bilir hangi korkunç kafesin içinde hapsolmuşlardır."

Bu arada Clasina'nın akibetini merak edenler için belirtiyem: 1900'lerin başında bir İngiliz ile evlendi ve kısa bir süre sonra cesedi Rotterdam Limanı'ndan çıktı. İntihar etmiştir. 19. yüzyılın trajik kadın kahramanlarından birioldu.

Kıskısesle konuşuyorum,
yalnızlığımı duyulmasın
diye. Kısık sesle şarkılar
söylüyorum, dingin şarkılar.
Parlaklışıklar abakıyorum.
Ve birde yüreğimin
düşmemesi içinseni
özlüyorum.

Bir insanın yansının ömesi
6 ay sürer. Bir insanı tam
ölümüldiger 6 ay...

Tuzlu yağmurları yaşıyor
üzerine. Sonsuz
gökkuşakları açıyor çıkmaz
sokakların bittiği yerde. Her
bir kilometrede birkaç şarkı
değişiyor.

Yakınlık,

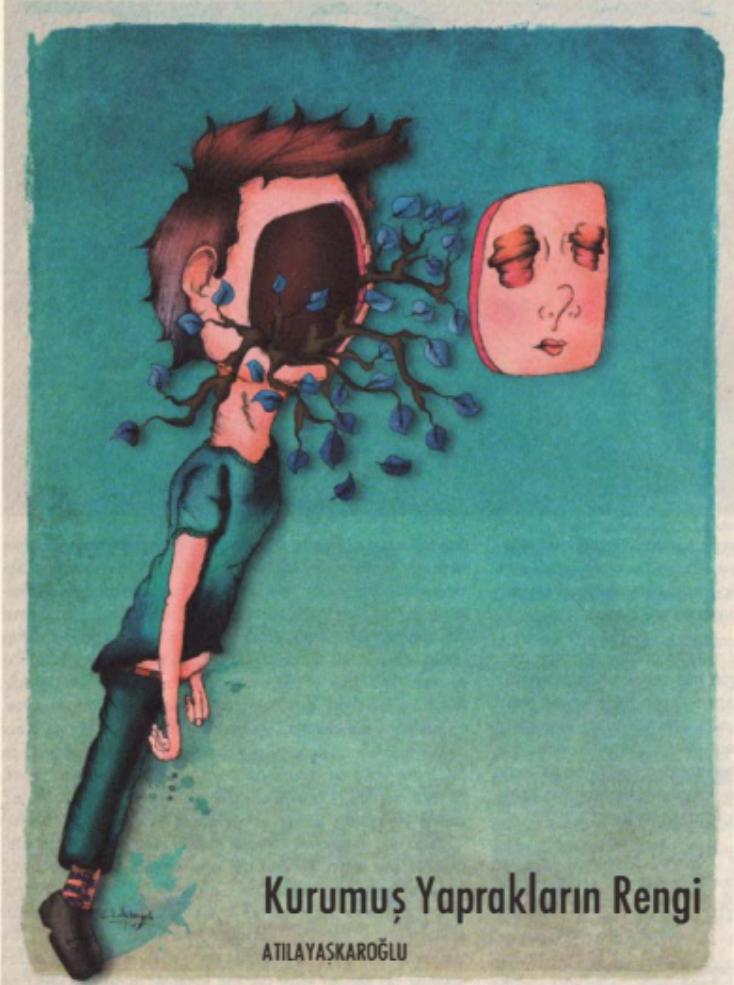
Mesafeleri oluşturanakıdır.
Enyakininibile uzak
görebilir insan. Bu yüzden
çokazzi kalbe dokunabilir.
En çok da, hiç gitmemesi
gerekenlergider. Veya
onlanngidişi en çok koyan
olur. Belki de, kimi zaman,
gitmeleribundandır.
Bencice.

Sessizlikde ölü bahsettiğim.
Hem, nadirbulunur böyle
sessizlikler. Habersizgelir,
uzun süre. Konuşsaydım
belki bu kadar uzun
sürmezdi. Veya bu kadar
katlanılmaz olmaz. Sen
susunca geriye
hazmedilmez bir sessizlik
kalıyor. En çok da böyle
zamanlarda şarkı söylemek
istiyorum. Bağıncasına.
İşte tam da böyle

zamanlardanefesim düşümleniyor. Ağlamakholuyorum.

Bazen yalnızlık da birisiyleyaşanmalı.

"Mantıklı olma düşüncesini sorgulayamadım. Ama içmek iyi
geliyor."

Attilay Aşkaroglu

Kurumuş Yaprakların Rengi

ATILAYASKAROĞLU

Kurumuş yaprakların rengi, pas tutmuşdemirler gibidir.

Kendimi kocabır lunaparkta kaybolmuş gibi hissediyorum.
Her biyonağın sesi birbirine karışmış, uğultuvar kafamın
içinde

Hiç yapmaman gereken bir şeyi büyük bir zevkle yaptıñ mı?
Ben yapıyorum. Ve sanırım şeytan dedikleri şey buradagızlı.

Papatya Tarlasıymış

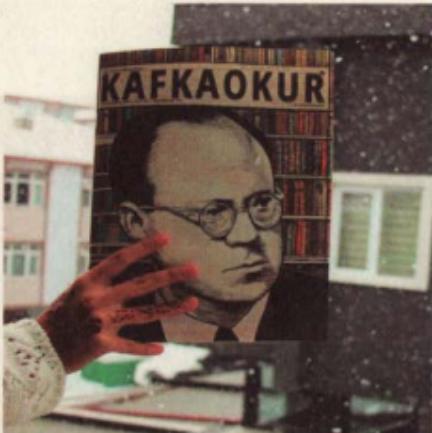
ELİF İŞÇİ

Sayı 10 | Şiir

Uğur Acil

yaklaşık birtahminim var
seninuzaklısına
birvarmışbiryokmuş kadar.
ve hiç olmamış gibi
büttündelkleridileyip
mumflansöndüremedim
birini bırakım
belki..diye
takvim, takvimde aslında
incekteki bir günü öylesinebanlındırıyorsa
bazen
ama çok nadir
sanabır şeylerdemek isterdim
istedim ki
bütingülümsemelerini isterdim
ödüncolarak.
birazvakin geçirmek gözlerinin
burnun, kulakların ve ağzin önemsiz çoğuzaman
parçaparçageliyor da akıma
artıkbir bütün oluşturamıyorlar nedense
ama ellerim..
ellerini özlemekte
geceler papatyalarasıydı.
ellerinde.

♥ @edebipapatya

♥ @canangazel

♥ @ikaysarattil

♥ @mehtaphoslarcetinkaya

♥ @olcayyozer

♥ @keremcar06

♥ @revolverani

♥ @navy_

♥ @gunesarslan

♥ @zzeytin

♥ @ecerzinn

♥ @fatmavi

♥ @canfersam

♥ @sydbill

♥ @berlinkrmnll

♥ @aliburakmd

♥ @selmanoktem

Son Şeyler

Kafka Okur Fikir Sanat ve Edebiyat Dergisi

Yazı Gönder

Yazmanızı, çizimlerinizi, önerileri ve görüşlerinizi [editor@kafkaoakur.com](http://www.kafkaoakur.com) adresinden bize ulaşabilirsiniz.

Sürçüldün Ettik Affola

4. Sayımızda (Mart-Nisan 2015) "Birdağın içini anacak başka bir dağ bulabilebilir," başlıklı yazda yer alan "Diego'dan Frida'ya bir mektup," bölümünde yer alan şair yazar Ömer Turan'a aittir. Söz konusu yazda geçen gizlilik kaynak belirtilmeden Diego Rivera'nın kalemlinden çikmam gibi yanarlılmıştır. Bu durum için yazar Ömer Turan'dan özür dileyorum ve 10. Sayımızda (Mart-Nisan 2016) yazannı bu şirini tam metin olarak sayıf 30'da yayımlıyoruz.

Dünyanın İlk Sabahı, Ömer Turan, Yitik Ülke Yayınları
Şii: Frida'nın elleri için önsöz

EDGE s. 2

Günlükler, Sylvia Plath, Kırmızı Kedi Yayınevi
Sylvia Plath, Çizimler, Kırmızı Kedi Yayınevi
Sylvia Plath, Deli Kızın Aşk Şarkısı, Andrew Wilson, Everest Yayıncılık
Cadıllan Lanetlendiği Bir Masal Prensesi:
Sylvia Plath, Yeliz Kızılsıran, Biamag
Sylvia Plath'in Ölü Yüzü, İlknur Özdemir,
Artful Living

Melankoli Prensesinin Günlükleri. 10

Sylvia Plath: Bir Edebiyat Olayı
GÜNLÜKLER, s. 54 (İlkbahara Sone) s.
144, s. 438-439

Sözler s. 26

Duygu ASENA, Kahramanlar Hep Erkek -
Filiz Yada Saten Sabahlık (Milliyet
Yayınları, 1993, s.151-152)

Özlem KUMRULAR, Hoşçakal Milano
Hoşçakal Aşkı (Yitik Ülke Yayınları, 2015,
s.154)
Mine SÖZÜT, Deli Kadın Hikayeleri -
Vakvak Ağacı (Yapı Kredi Yayınları, 2011,
s.111)
ÖzgeDIRİK, Nokta Durağı (Ve Yayınevi,
2014, s.101)

İllüstrasyonlar

Merve Turan, s. 13
Filiz İrem Özbaş, s. 15
Filiz İrem Özbaş, s. 21
Aşlı Babaoğlu, s. 29
Sinem Keyik, s. 33
Orhan Özgür, s. 35
Sinem Keyik, s. 45
Doğan Kayacık, s. 48
Atılay Aşkaroglu, s. 50
Uğur Acil, s. 51

Katkıda Bulunanlar

Berç Yarsel, Fütüristika Zine
Anıl Güvel
Nalan Yıldırım
Bahadır Yenisehirlioğlu
Gökhan Coşkun
Yusuf Çopur

“Benim edebi ilgi alanları myok,
benedebiyyatın ibareti, başka
hiçbir şey değilim, olamam.”
Franz Kafka

ISSN 2148-6824

9 7721486820044